

ფეხბურთი

#1 მაგაფხული 2016

ვლადიმერ
პავისი

ბოლომდე დავისარჩები!

ფეხბურთის
განვითარების
პროგრამა

- 03 პრეზიდენტის სიტყვა
- 16 GFF AWARDS 2015
- 24 ქალთა ფეხბურთი
- 26 პირველ პირში
სათქმელი
- 28 გია გეგუჩაძე:
ერთი ხედვით, ერთი
სისტემით
- 32 გამქრალი მოედნები
- 36 ფესვები
- 38 ვასილ მაისურაძე:
ქართულ ფეხბურთს
მასშტაბური პროექტი
თუ უშველის
- 40 მერაბ მამულაშვილი:
ქართული ფეხბურთის
ინსაიდერი
- 42 ღმერთკაცების ქვეყანა
- 48 ავთო ასათიანი:
ყველაფრის თავიდან
დაწყება გვიწევს
- 58 ინტერვიუ გიორგი
ვადაჭკორიასთან
- 60 უმაღლესი ლიგის
გამათხუი
- 65 ჯანი ინფანტინო:
ფიფას ახალი
პრეზიდენტი

რედაქტორები:
გიორგი ფირცხელანი
კახა შალამბერიძე

ფოტო:
ლაშა კუპრაშვილი
ბადრი კეთილაძე

დიზაინი:
შპს „გამომცემლობა ინდიგო“

სტამბა: სეზანი

საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციის
ჟურნალი „ფეხბურთი“

ISSN : 2449-2205

ფეხბურთის განვითარების პროგრამა

მთავარი მწვრთნელი

100%-ით დავიხარჯები და ბიჭებსაც
ამას მოვთხოვ

გაალ ჩიტალაძე:

მს არ არის მრთელიანი პროექტი
მადლობა სფფ-ის ნდობისთვის

1990-2016: ჰადრაპის
სასახლიდან ფეხბურთის
ფეხბურთის

სფფ-ის 26-წლიანი ამბავი

ბაბა პანკაძე:
ვგრძნობდი, რომ ყველაფრის
თავიდან დაწყება შემძლე

კაპიტანთან საუბარი

მივსალმები ჩვენს მკითხველებს! მოხარული ვარ, წარმოგიდ-
გინოთ საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციის ახალი, ყო-
ველკვარტლური ჟურნალი „ფეხბურთი“.

2016 წელი ქართულ ფეხბურთში რეფორმების წელია და ჩვე-
ნი გულშემატკივრები ბევრ საინტერესო სიახლეს იხილავენ.
მე და ჩემმა გუნდმა მიზნად დავისახეთ, ქართულ საფეხბურთო
სამყაროში ძირეული ცვლილებები მოვახდინოთ, რაც გულის-
ხმობს ეროვნული ჩემპიონატის დონის ამაღლებას, მართვის
თანამედროვე სტანდარტების დანერგვას და კონკურენტუნა-
რიანი, თავისუფალი საფეხბურთო ბაზრის შექმნას. ამისათვის
აუცილებელია ფეხბურთში, როგორც სოციალურ აქტივობაში
ჩართულობის დონის ამაღლება. სწორედ ამიტომ, გულშემატ-
კივრების მხარდაჭერის დიდი იმედი გვაქვს. ჩვენთვის ძალი-
ან მნიშვნელოვანია ჩვენს გულშემატკივრებთან სიახლოვე და
მათთვის უახლესი და სწორი ინფორმაციის მიწოდება. ამიტომ,
მოხარული ვარ, რომ ასეთი ფორმატი თავ შევხვდებით ერთმან-
ეთს.

ფეხბურთს განსაკუთრებული ადგილი უკავია ჩემს ცხოვრება-
ში. სპორტის ამ სახეობამ უდიდესი როლი ითამაშა ჩემი, რო-
გორც პიროვნების და პროფესიონალის ჩამოყალიბებაში. მე
ვარ ამაყი, რომ დღეს მაქვს შესაძლებლობა, საქართველოს
ფეხბურთის ფედერაციის პრეზიდენტის პოზიციიდან სათავეში ჩავუდგე ქართული ფეხბურთის
აღმშენებლობის პროცესს. ეს საკმაოდ გრძელი და რთული გზაა. მიწა, აქვე ვისარგებლო
შემთხვევით და მადლობა გადავუხადო ჩემს გუნდს, რომელიც თავდაუზოგავად მუშაობს იმ
რეფორმების გასატარებლად, რაც დღეს ასე აუცილებელია ჩვენს ქვეყანაში, რათა ქართული
ფეხბურთი ევროპისა და მსოფლიოს საფეხბურთო სისტემაში, როგორც სანაკრებო, ასევე საკ-
ლუბო დონეზე გახდეს კონკურენტუნარიანი. თქვენ უკვე იცით, რომ ჩვენი გუნდის მიერ შემუშა-
ვებული ფეხბურთის განვითარების პროგრამა საქართველოს მთავრობამ დაამტკიცა. მიწა,
განსაკუთრებული მადლობა გადავუხადო სპორტისა და ახალგაზრდობის საქმეთა სამინისტ-
როს და საქართველოს მთავრობას მხარდაჭერისთვის. ასევე განსაკუთრებული მადლობა
ბანკ ვითების, რომელიც ფეხბურთის ეროვნული ნაკრების გენერალური სპონსორი გახდა.
კერძო სექტორის მხრიდან ნებისმიერი სახის ჩართულობა ძალიან მნიშვნელოვანია საფეხ-
ბურთო სფეროს წინსვლისთვის.

მიწა, კიდევ ერთხელ მივმართო ყველა იმ ადამიანს, ვისაც თუნდაც მცირედი შესაძლებლო-
ბა აქვს, თავისი წვლილი შეიტანოს ქართული ფეხბურთის განვითარებაში. ჩვენთვის თქვენი
თანადგომა აუცილებელია. დღეს არის შექმნილი მდგომარეობა, როდესაც ფეხბურთის გან-
ვითარება საჭიროებს ჩვენს ერთიან ძალისხმევას. ჩვენი გადამდგული თითოეული ნაბიჯი მი-
მართული უნდა იყოს წარმატებისა და განვითარებისკენ, რადგან დღეს გვაქვს შესაძლებლო-
ბა, შევქმნათ მყარი ფუნდამენტი. ეს კი აუცილებელი პირობაა იმ დიდი შედეგის მისაღწევად,
რასაც ქართული ფეხბურთის აღორძინება ჰქვია. ღრმად ვარ დარწმუნებული, რომ ჩვენ ერ-
თად შევუქმნით ქართულ ფეხბურთს უკეთეს მომავალს.

პატივისცემით,

ლევან კობიაშვილი

ფეხბურთის განვითარების პროგრამა

ავტორი: ოთო მუმლაძე

ფეხბურთის განვითარების პროგრამა ის მნიშვნელოვანი მექანიზმია, რომლის ამოქმედებას საქართველოსა და ფეხბურთის დამოუკიდებლობიდან მოყოლებული ველოდით. განვითარების გეგმის უქონლობამ კი ორი ათწლეულის მანძილზე ქართული ფეხბურთი ნაბიჯ-ნაბიჯ მიიყვანა სტაგნაციურ ვითარებამდე.

2016 წლის 4 თებერვალს საქართველოს მთავრობის მიერ მიღებული გადაწყვეტილებით ქართული ფეხბურთი მომავალი 5 წლის მანძილზე 265 მილიონი ლარით დაფინანსდება.

საუბარია საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციის მიერ შემუშავებულ პროექტზე, რომელიც მთავრობის სხდომაზე მინისტრთა კაბინეტის სრული შემადგენლობის მიერ იქნა მოწონებული და დამტკიცებული.

ფეხბურთის განვითარების პროგრამა სრულფასოვნად მუშაობისა და ამოქმედების შემთხვევაში რამდენიმე წლის თავზე აუცილებლად მოიტანს შედეგს.

პროგრამა რამდენიმე ეტაპზეა გათვლილი და იმ ძირითად მიმართულებებს მოიცავს, რომელშიც ქართულ ფეხბურთს ამ ეტაპზე ყველაზე მეტად უჭირს.

საქართველოს ეროვნული ჩემპიონატის, ბავშვთა და მასობრივი ფეხბურთის, ინფრასტრუქტურისა და მენეჯმენტის განვითარება – ეს ის ძირითადი მიმართულებებია, რაშიც 265 მილიონი ლარი დაიხარჯება.

პროგრამის მიზანი მარტივი და ტრივიალურია – ქართული საკლუბო ფეხბურთი იმ რეესებზე უნდა გადავიდეს, რომელზეც ევროპული ფეხბურთი რამდენიმე ათწლეულის წინ გადავიდა. კლუბები უნდა მართონ კერძო ინვესტორებმა, ბავშვთა და პროფესიული ფეხბურთი კი ერთმანეთთან ჯაჭვურად უნდა იყოს კავშირში.

მენეჯმენტის სწორად ფორმირებისა და ჩამოყალიბების შემთხვევაში ყველა კლუბმა და საფეხბურთო სკოლამ უნდა შეძლოს საკუთარი უნივერსალური ან უკვე აპრობირებული სისტემის მიხედვით წარმატებაზე ფიქრი.

პროგრამას ცხადია თან ახლავს ბევრი რეფორმის განხორციელების აუცილებლობა, რომელიც ქართულ რეალობაში ადვილი არასდროს ყოფილა და არც ახლა იქნება. თუმცა ნაწილობრივ რეფორმის მთავარი არსიც ამაშია. ცვლილებები სტაგნაციური მდგომარეობიდან გამოსვლის ერთადერთი სწორი გზაა.

რეფორმები ქართულ ფეხბურთს ყველა მიმართულებით ესაჭიროება. ფეხბურთი უნდა გახდეს მასობრივი და ყველაზე მოთხოვნილი სპორტის სახეობა. ამ მიმართულებით ქართულ ფეხბურთში ბოლო წლებში აშკარა რეგრესი ჩანდა, რადგან ათწლეულის მანძილზე ოფიციალურად დარეგისტრირებული ფეხბურთელების რაოდენობამ საგრძნობლად იკლო.

ფეხბურთის განვითარების პროგრამიდან რამდენიმე მიმართულებაა გამოსაყოფი.

განახლებული ეროვნული ჩემპიონატი

საქართველოს ეროვნული ჩემპიონატის დონე ბოლო წლებში საგრძნობლად დაეცა. ეს რამდენიმე ფაქტორმა განაპირობა, მნიშვნელოვანი კი ჩემპიონატის ჩატარების არასტაბილური და ხშირად არაადეკვატური ფორმატი იყო. ეროვნულ ჩემპიონატში გუნდების რაოდენობის ხშირი ცვლა იყო ერთ-ერთი მთავარი მიზეზი, რამაც საგრძნობლად შეამცირა კერძო კლუბების რაოდენობა.

ჩემპიონატის დონის დაცემის ერთ-ერთი თვალსაჩინო ინდიკატორი ქართული კლუბების უფასო ჩემპიონთა და ევროპის ლიგის საკვალიფიკაციო ეტაპებზე წარუმატებელი თამაშია. უკანასკნელ სეზონში ოთხი ქართული კლუბიდან ოთხივე პირველ ეტაპზე გამოეთიშა ევროტურნირებს.

ამ შედეგის ლოგიკური გაგრძელება კი ეროვნული ჩემპიონატიდან ფეხბურთელების გადინების შემცირებაა. ბოლო წლებში საგრძნობლად შემცირდა ლეგიონერების რაოდენობა, განსაკუთრებით მაღალი დონის ჩემპიონატებში. იშვიათი გამონაკლისების გარდა უკვე რთულია საქართველოს ჩემპიონატიდან წასული ფეხბურთელი ევროპულ გუნდში დარჩეს.

2005 წელს, მას შემდეგ, რაც დინამო თბილისმა უფასო თასის ჯგუფურ ეტაპზე ითამაშა, საქართველო უფასო საერთო საკლუბო რეიტინგში 25-ე ადგილზე იყო. დღეს კი იმავე რეიტინგში საქართველო 33-ე პოზიციას იკავებს, რომელიც მიმდინარე წლის ბოლოს სავარაუდოდ კიდევ უფრო გაუარესდება, გასულ წელს ევროტურნირებზე ნაჩვენები უარყოფითი შედეგების გამო.

ამ ფაქტებისა და არგუმენტების გათვალისწინებით თვალსაჩინოა, რომ საქართველოს ეროვნული ჩემპიონატის დონე არ აკმაყოფილებს ევროპული სტანდარტებს და აუცილებელია, რომ შეიცვალოს მისი ფორმატი, რაც დონის ამაღლების საწყისი და ერთ-ერთი მთავარი საშუალება იქნება.

დონის დაცემის ერთ-ერთი მთავარი არგუმენტი უფასო რეიტინგში ქართული კლუბების საერთო კოეფიციენტი. მაგალითად, 2003 წლის სეზონში საქართველო უფასო რეიტინგში 29-ე პოზიციამდე იყო და ქულათა რაოდენობით სლოვენიას, სლოვაკეთს, ბელარუსს უსწრებდა. 2005 წელს კი საერთო რეიტინგში საქართველო 25-ე ადგილს იკავებდა და ზემოთ აღნიშნულ ქვეყნებთან ერთად შვეიცარიას, პოლონეთსა და ბულგარეთსაც უსწრებდა.

2010-2011 წლებში კი საქართველო უფასო საკლუბო რეიტინგში 33 პოზიციას იკავებდა. 2012 – 24-ე ადგილი, 2013-

2014 33 ადგილი, 2015 კი 42, ამჟამინდელი მონაცემებით საქართველო 51-ე ადგილზეა და ევროპაში მხოლოდ ფარერებს, ანდორას და სან მარინოს უსწრებს.

2010 წელს საქართველოს ეროვნულ ჩემპიონატში კერძო კლუბების პროცენტული წილი 60% იყო, დღეს კი 25 %-ია. ფეხბურთი განვითარების გეგმის მიხედვით 5 წლის შემდეგ კერძო კლუბების რაოდენობის პროცენტული წილი 2010 წლის ნიშნულს უნდა გაუთანაბრდეს.

ეროვნული ჩემპიონატის განვითარება და რეფორმირება მხოლოდ უმაღლეს ლიგას არ მოიცავს. ცვლილებები საქართველოს პირველ და მეორე ლიგებსაც შეეხება. ასევე ფეხბურთის ფედერაციის მიერ შედგენილი პროექტი 19 წლამდე გუნდებს შორის ჩემპიონატის ჩატარებას ითვალისწინებს. ამ ასაკში მაღალი დონის ჩემპიონატის არსებობა უფასო ახალგაზრდულ ჩემპიონთა ლიგაში ქართული კლუბების სამომავლო ჩართულობასა და მონაწილეობას ხელს შეუწყობს.

უმთავრესი მაინც ეროვნული ჩემპიონატის დონის ამაღლება და კლუბებში თვისობრივად ახალი სტანდარტების დანერგვაა. დონის ამაღლების ერთ-ერთი მთავარი გარანტი კი კლუბების დაფინანსების ახალი პროგრამაა, რომელიც ყველა გუნდს თანაბარ პირობებში აყენებს.

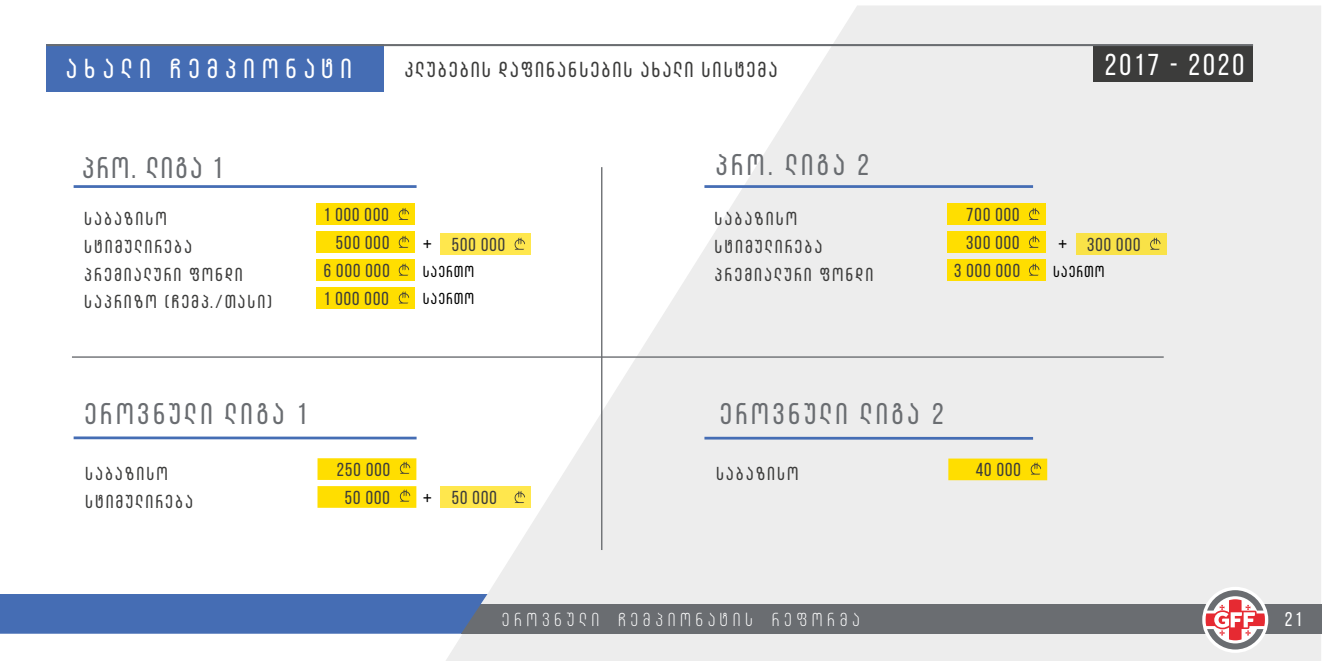
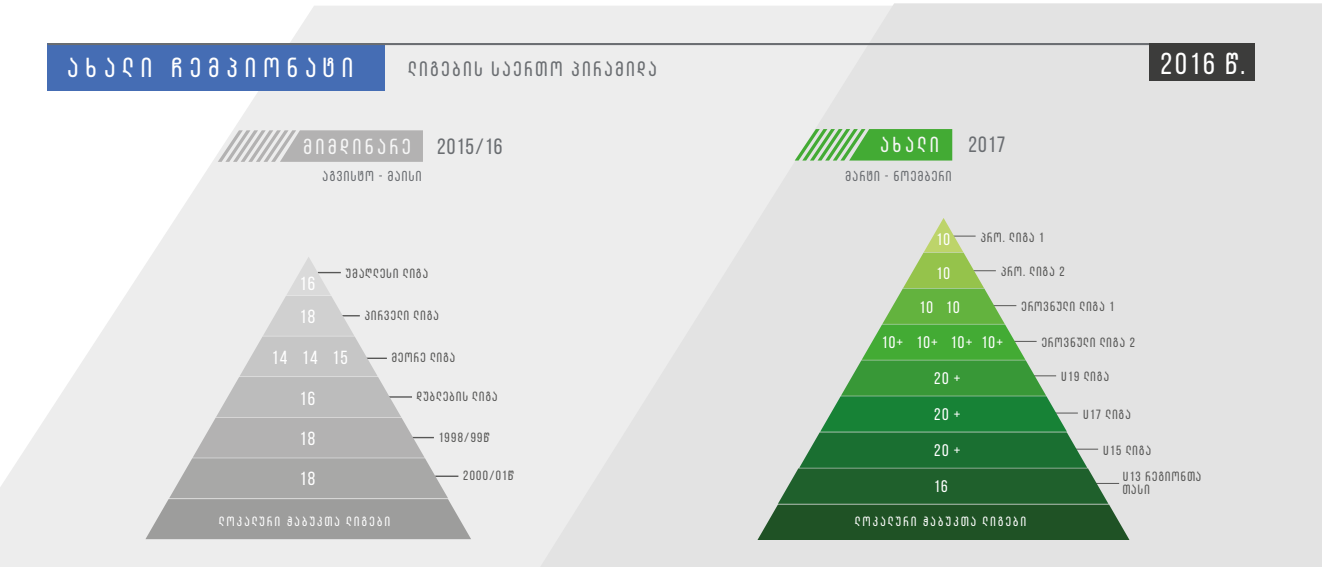
წლების მანძილზე სახელმწიფო ხარჯები ზოგიერთ კლუბში მეტად, ზოგიერთში კი ნაკლებად ეფექტურად იხარჯებოდა. შედეგად, გუნდები არც ფინანსურად და არც ფუნქციონალურად არ გაძლიერებულან. კერძო კლუბების გარდა ჩემპიონატში არსებული ყველა გუნდი ყოველი ახალი წლის დადგომისთანავე ახალ გუნდს ქმნიდა, რაც ფეხბურთელებსა და მწვრთნელებში არასტაბილურობის განცდას, ჩემპიონატში კი დონის კლებას იწვევდა. გარდა ამისა, თითქმის არცერთ მუნიციპალურ გუნდს არ აქვს საკუთარი ბაზა და სავარჯიშო მოედანი.

ფონდის ამუშავებიდან რამდენიმე წლის თავზე უმაღლესი და პირველი ლიგების დონე საგრძნობლად აიწვეს. დონე ამ ორ ლიგას შორის დაახლოებით თანაბარი იქნება და ეს აისახება როგორც კლუბების ფინანსურ, ისე ინფრასტრუქტურულ განვითარებაზეც.

დღევანდელი მდგომარეობის გათვალისწინებით, პირველ ლიგაში თამაში ბევრი ფეხბურთელისთვის მიუღებელია. მიზეზი ბევრია: ინფრასტრუქტურის დაბალი დონე, გარიგებული მატჩები, უმოტივაციო მატჩები, დაბალი სახელფასო ბიუჯეტი, კლუბების მოუწესრიგებელი მენეჯმენტი და არაკვალიფიციური კადრები.

პირველი ლიგის ფორმატის ცვლილებისთანავე აღნიშნული ჩემპიონატი მიმზიდველი გახდება. პროგრამის გათვალისწინებით, გარდამავალი ჩემპიონატის შემდეგ უმაღლესი და პირველი ლიგა 10-10 გუნდით დაკომპლექტდება. კლუბების დაფინანსება კი თითქმის თანაბარი იქნება.

2017 წლიდან 10-გუნდიანი პირველი ლიგის ყველა კლუბი 700 000 ლარს მიიღებს, კერძო ინვესტორის დაინტერესების შემთხვევაში კი დამატებით მაქსიმუმ 300 000 ლარს. გარდა ამისა, რანგით მეორე ლიგაში პრემიალური ფონდი 3 000 000 ლარი იქნება, შესაბამისად ყველა თამაშსა და ქულას პირდაპირი ფასი ექნება, რომელიც დამატებით ფინანსურ შემოსავალში აისახება.

პროგრამის ჩემპიონატის ფორმატი

უმაღლესი ლიგის რეფორმირება მხოლოდ კლუბების დაფინანსების ახალი სისტემისა და ინფრასტრუქტურის განვითარებას არ გულისხმობს. ჩემპიონატი ჩატარდება ახალი ფორმატით, დაიწყება მარტში და დასრულდება ნოემბერში.

არსებული ფორმატის მიხედვით ჩემპიონატი აგვისტოს პირველ კვირაში იწყება, პირველი წრე კი დეკემბრის შუა რიცხვებში მთავრდება. მეორე წრე დაახლოებით ორთვიანი შესვენების შემდეგ თებერვალში იწყება და მაისის ბოლომდე გრძელდება.

ახალი ფორმატის მიხედვით ჩემპიონატი დაიწყება მარტში და დასრულდება ნოემბერში. რაც მთავარი და მნიშვნელოვანია, გუნდებს საშუალება ექნებათ, წლის დასაწყისიდან მარტამდე გაიარონ მოსამზადებელი შეკრება და სრულფასოვნად დააკომპლექტონ გუნდები. გარდა ამისა, აღნიშნული ფორმატი ქართულ კლუბებს საშუალებას მისცემს, უფასო ჩემპიონთა და ევროპის ლიგის საკვალიფიკაციო ეტაპებს მეტად მომზადებულები შეხვდნენ.

ზამთრის პირობებში საქართველოში სტადიონებისა და ბალახის მოვლა ძნელია, მით უფრო მაშინ, როცა კლუბების ნახევარსაც არ ჰყავს შესაბამისი დონის მუშაკები, ვისაც ამ მიმართულებით პროფესიული განათლება აქვს.

ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი საკითხი თანამედროვე ფეხბურთში მატჩების გაშუქება და სტადიონებზე გულშემატკივრების დასწრებაა. ამ მიმართულებით ქართულ საკლუბო ფეხბურთს განსაკუთრებით უჭირს. უშუალოდ ბალახის მოვლის გარდა კეთილმოწყობილი უნდა გახდეს ყველა სტადიონი, სადაც გულშემატკივარი თავს კომფორტულად იგრძნობს, მედიის წარმომადგენლებს კი სრულფასოვანი მუშაობის საშუალება ექნებათ.

ყველა სტადიონზე დამონტაჟდება განათების ახალი სისტემა, შეიფუთება მოედანი და ადაპტირებული გარემო იქნება ტელევიზიებისთვის. მნიშვნელოვანია, რომ ჩემპიონატის შეფუთვა და გაშუქება მაღალ დონეზე მოხდეს, ეს კერძო ინვესტორების დაინტერესებისთვის ერთ-ერთი მთავარი კომპონენტია.

გემოთ ჩამოთვლილი მიზეზებიდან გამომდინარე, ჩემპიონატის ახალი ფორმატი საქართველოს უმაღლეს ლიგას კარგად მოერგება.

ტარიელ ხაჩიკაშვილი

ფეხბურთის განვითარების ფონდის ამოქმედების შემდეგ სახელმწიფო ფეხბურთის დახმარებას კვლავინდებურად გააგრძელებს. ეს ჩვენი სურველიცაა და ვალდებულებაც. ვფიქრობ სახელმწიფოსა და ფეხბურთის ფედერაციას შორის თანამშრომლობის სამაგალითო ფორმატია ჩამოყალიბებული. იქ სადაც მენეჯმენტი შედეგსა და პროგრესზე ორიენტირებულია, იქ სადაც მენეჯმენტი ცდილობს რომ გაითვალისწინოს გულშემატკივრის ინტერესი, ასეთ პირობებში სახელმწიფო სპორტის კონკრეტულ სახეობასა თუ ფედერაციას გვერდში აუცილებლად დაუდგება. ვფიქრობ დღეს ფეხბურთის ფედერაცია სწორედ ასეთი ორგანიზაციაა და ამის ერთ-ერთი ნათელი დადასტურება მათ მიერ შექმნილი ფეხბურთის განვითარების პროგრამაა.

ფონდის მიღმა სახელმწიფო გააგრძელებს ფეხბურთის ფედერაციისა და ეროვნული ნაკრებების დაფინანსებას. აღნიშნული ფორმატი შენარჩუნდება და სამომავლოდ კიდევ უფრო გაღრმავდება. რაც შეეხება ინფრასტრუქტურულ პროექტებს, პროგრამის მუშაობის პარალელურად სახელმწიფო ამ მიმართულებითაც აქტიურად იმუშავებს და ფეხბურთს გვერდში დაუდგება.

საფეხბურთო საგანმანათლებლო პროექტები

ფინანსურ და ინფრასტრუქტურულ პრობლემებთან ერთად ქართული ფეხბურთი კვალიფიციური კადრების ნაკლებობასაც განიცდის.

სწორედ ამიტომ ფეხბურთის განვითარების პროგრამა ამ მიმართულებით კონკრეტული ღონისძიებებისა და პროექტების ჩატარებას გულისხმობს.

მნიშვნელოვანია, რომ 2016 წლის შემოდგომიდან საქართველოში უფასო მენეჯმენტის კურსი მეორედ, ამჯერად ქართულ ენაზე ჩატარდება. ეს არის ფეხბურთში თანამედროვე სტანდარტების სწავლებისა და დანერგვის ერთ-ერთი საუკეთესო საშუალება, მათთვის ვინც კლუბებსა და აკადემიებში მენეჯერებისა და კონკრეტული მიმართულებების ხელმძღვანელების პოზიციაზე მუშაობენ.

მენეჯმენტის კურსების გარდა ფეხბურთის ფედერაცია მსაჯთა აკადემიის შექმნასა და ეროვნული კატეგორიის არბიტრების გადამზადებასაც გეგმავს. სპეკულაციები

მსაჯების დონესთან დაკავშირებით ქართულ ფეხბურთში ყოველთვის არსებობდა, თუმცა აქცენტი იმაზე არასდროს კეთდებოდა, თუ რამდენად მნიშვნელოვანია მსაჯების ხშირი და სრულფასოვანი გადამზადება. ამ პროექტის საშუალებით კი უკვე პროფესიონალ მსაჯებს გადამზადების კარგი საშუალება ექნებათ, ხოლო დამწყები არბიტრებისთვის რეკრუტირების პროექტის გათვალისწინებით მაღალი დონის განათლების მიღება გახდება შესაძლებელი.

მსაჯების გადამზადების მხრივ განსაკუთრებით პრობლემებია რეგიონებში. რეკრუტირების პროექტის მიხედვით კი დიდი ყურადღება რეგიონში მაცხოვრებელი მსაჯებისა და ამ საქმიანობით დაინტერესებული ადამიანების გადამზადებას დაეთმობა.

მნიშვნელოვან გარღვევას საჭიროებს სპორტულ მედიკოსთა სფეროში არსებული მდგომარეობა. სულ რამდენიმე კლუბს ჰყავს ექიმი, რომელთა კვალიფიკაცია თანამედროვე სტანდარტებს აკმაყოფილებს.

დაახლოებით იგივე მდგომარეობაა ფიზიკური მომზადებისა და ანალიტიკოსი მწვრთნელების მიმართულებით. ქართული კლუბების უმეტესობას ფიზიკური მომზადების მწვრთნელი უცხოეთიდან ჰყავს მონვეული, რადგან ადგილობრივ ბაზარზე ფიზიკურად არ არსებობს ამ მიმართულებით მომუშავე მაღალი დონის სპეციალისტი.

ანალიტიკოსი მწვრთნელების როლი კი თანამედროვე ფეხბურთში მთავარი მწვრთნელის ასისტენტისას უთა-

ნაბრდება, შესაბამისად მუშაობა ამ მიმართულებითაც საჭიროა. მატჩების ანალიზი, საკუთარი და მეტოქე გუნდების მატჩების შესწავლა, ახალგაზრდა და პროფესიონალი ფეხბურთელების თამაშების ანალიზი – ის მნიშვნელოვანი მიმართულებებია, რომელიც მთავარ მწვრთნელს საკუთარი და მეტოქე გუნდის შესახებ სრული შთაბეჭდილების შექმნის საშუალებას აძლევს.

მთავარი მწვრთნელი ფაქტობრივად სრულად ეყრდნობა ანალიტიკოსი მწვრთნელის მიერ გაანალიზებულ მასალას მეტოქე გუნდისა თუ საკუთარი ფეხბურთელების შესახებ. სწორედ ანალიტიკოსი მწვრთნელის მიერ მომზადებულ ტექნიკურ ინფორმაციაზეა დამოკიდებული მთავარი მწვრთნელის გადაწყვეტილებები, თუ რა სტრატეგია აირჩიოს მან კონკრეტულ გუნდებთან დაპირისპირების დროს. ანალიტიკოს მწვრთნელებს მზარდი როლი აქვთ, რომლის გარეშეც თანამედროვე ფეხბურთში მთავარი მწვრთნელის საქმიანობა სრულფასოვანი ვერ იქნება.

საგანმანათლებლო პროექტების ფარგლებში გაგრძელდება მწვრთნელთა ლიცენზირების კურსი. ასევე ფეხბურთის ფედერაციის გადანყვეტილებით ლიცენზირებას ემატება ახალი D კატეგორია, რომელიც დამწყები მწვრთნელებისთვის იქნება გათვლილი. D ლიცენზიის ამოქმედების შემდეგ ავტომატურად გაუმჯობესდება C ლიცენზიის კურსები.

საფეხბურთო განათლების ამაღლება კიდევ რამდენიმე მნიშვნელოვან კომპონენტს მოიცავს. ერთ-ერთი მთავა-

რი კი მარკეტინგის მიმართულებით განსახორციელებელი გარღვევაა.

საქართველოში არსებული კლუბებისა და საფეხბურთო სკოლების უდიდეს ნაწილს არ ჰყავს კვალიფიციური მარკეტოლოგი, ვინც კონკრეტულ მიმართულებებში იმუშავებს. კლუბებს არ აქვთ მონესრიგებული საიტები, არ აქვთ მაღალი დონის ბრენდი, არ აქვთ ფან-შოპები, აქტიურად არ არიან ჩართული ინტერნეტ სივრცესა და სოციალურ ქსელებში. ასეთ პირობებში კი ნებისმიერი კლუბისა და საფეხბურთო სკოლის ცნობადობის ამაღლება წარმოუდგენელია.

საგანმანათლებლო პროგრამის ფარგლებში ჩატარდება საფეხბურთო მარკეტინგის ფორუმი, რომელიც კლუბებისა და კერძო სექტორის წარმომადგენლებისთვის იქნება გათვლილი.

განათლებასთან ერთად ფეხბურთში უსაფრთხოებაც მნიშვნელოვანია. ქართულ ფეხბურთში ეტაპობრივად უნდა დასრულდეს სტადიონებზე ძალოვანი უწყებების თანამშრომლების მობილიზება და ოფიციალური მატჩების მათი ზედამხედველობით ჩატარება.

განათლების პროგრამის ფარგლებში ფეხბურთის ფედერაცია ჩაატარებს სემინარებს სტიუარდთა და უსაფრთხოების ოფიცერებისთვის. ასევე გაიმართება სემინარები და კურსები ამ მიმართულებით დაინტერესებული დამწყები კადრებისთვისაც.

ლივეან კობიაშვილი

ქართული ფეხბურთი და ქართველი გულშემატკივარი ფეხბურთის განვითარების პროგრამის შემუშავებას 25 წელი ელოდა. დარწმუნებული ვარ, ფეხბურთის ფედერაციის მიერ შემუშავებული პროექტი წარმატებული იქნება. პროგრამა ქართულ ფეხბურთში დასაქმებულ ყველა ადამიანს გავაცანით და სასიხარულოა, რომ მათ ფეხბურთის განვითარების იმედი გაუჩნდათ. იმედი ოპტიმიზმსა და სტაბილურობასთან ერთად ქართულ ფეხბურთს ყველაზე მეტად აკლდა. მჭერა, მომავალი 5 წელი ქართული ფეხბურთის განვითარებაში გარდამტეხი იქნება. ჩვენ საქართველოს მთავრობის მხარდაჭერით ფეხბურთის განვითარებას ყველა მიმართულებით მოვახერხებთ. განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია, რომ შანსი გვაქვს, ბავშვთა ფეხბურთში არსებული პრობლემები მოვაგვაროთ. მსურს, საქართველოს მთავრობას, სპორტისა და ახალგაზრდულ საქმეთა სამინისტროს მხარდაჭერისთვის მადლობა გადავუხადო.

ბავშვთა ფეხბურთის ხელშეწყობა

ქართული ფეხბურთის განვითარებაზე საკუთარი აზრის დაფიქსირების დროს ყველა ერთხმად აღნიშნავს, რომ პროგრესი ბავშვთა ფეხბურთში სწორი სისტემის შექმნის გარეშე წარმოუდგენელია. სისტემის არარსებობა არის მთავარი, რამაც ბავშვთა ფეხბურთში რეგისტრირებული ფეხბურთელების რაოდენობა ქართული ფეხბურთის ისტორიაში ერთ-ერთ ყველაზე დაბალ ნიშნულამდე დაიყვანა.

8-დან 14 წლამდე ასაკის მოზარდებში საქართველოში ფეხბურთს 8500 ბავშვი თამაშობს. ეს ოფიციალური ციფრია, რომელიც ზუსტად ასახავს ქართული ფეხბურთის დღევანდელ მდგომარეობას.

განსაკუთრებით ბოლო წლებში ქართული ფეხბურთი პოპულარობას ნელ-ნელა კარგავს. ცხადია, ამას ხელი იმანაც შეუწყო, რომ სხვადასხვა გუნდური სახეობები ფეხბურთზე წარმატებული გახდა, მაგრამ მთავარი მიზეზი ფეხბურთში არსებული გარემოა და არა მაგალითად რაგბის ან კალათბურთის წარმატება.

უსამართლობისა და უპერსპექტივობის განცდის გამო ქართულ ფეხბურთში არამართო კერძო ინვესტიციები, არამედ რეგისტრირებული ფეხბურთელების რაოდენობაც შემცირდა.

ფეხბურთის განვითარების პროგრამის ერთ-ერთი მთავარი მიზანი ბავშვთა ფეხბურთში რეგისტრირებული ფეხბურთელების რაოდენობის გაორმაგებაა.

ბავშვთა საფეხბურთო სკოლების კატეგორიზაციის არარსებობა და საკომპენსაციო სისტემის არაეფექტური მექანიზმი არის ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი მიზეზი, რამაც ბავშვთა ფეხბურთში რეგისტრირებული ფეხბურთელების რაოდენობის კლება გამოიწვია.

მნიშვნელოვანი ფაქტორია ინფრასტრუქტურაც. თბილისისა და განსაკუთრებით რეგიონებში საფეხბურთო სკოლების უმეტესობას მოუწესრიგებელი გარემო და სავარჯიშო პირობები აქვთ. პროვინციებში ბავშვთა ფეხბურთის განვითარების მართვის სადავეები რეგიონალურმა ფედერაციებმა უნდა აიღონ, რომლებიც ფეხბურთის ფედერაციისგან ყოველწლიურად სოლიდურ ფინანსურ დახმარებას იღებენ.

მიუხედავად ამისა, რეგიონებში ფეხბურთის გუნდებისა და ბავშვთა სკოლების რაოდენობა დაფინანსებასთან შედარებით არაადეკვატურად დაბალია. ამ პრობლემის მოგვარების მექანიზმები თავად რეგიონალურმა

გაზა დოლიძე

ფეხბურთის განვითარების ფონდის შექმნის აუცილებლობა ქართულ ფეხბურთში არსებულმა მდგომარეობამ განაპირობა. წლების მანძილზე ფინანსები არამიზნობრივად იხარჯებოდა და ქართულ ფეხბურთში მიმდინარე პროცესებს არ ჰქონდა სისტემური სახე. მინდა საქართველოს მთავრობასა, ასევე სპორტისა და ახალგაზრდულ საქმეთა მინისტრს მადლობა გადავუხადო 5 წლიანი პროგრამის ფინანსური მხარდაჭერისთვის. მნიშვნელოვანია, რომ ყველა სახელმწიფო თუ კერძო კლუბს, ასევე ქართულ ფეხბურთში დასაქმებულ ნებისმიერ ადამიანს ჰქონდეს სტაბილურობის განცდა. აღნიშნული პროგრამის ამოქმედება ყველა კლუბსა და მის წარმომადგენელს გრძელვადიანი გეგმის დასახვის საშუალებას მისცემს. ვფიქრობ, ფეხბურთის განვითარების ფონდის შექმნა და თანხების ერთ სისტემაში აკუმულირება დროული და სწორი გადაწყვეტილებაა. რაც შეეხება დაფინანსების გადანაწილებას, ეს მოხდება საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციის მიერ შემუშავებული პროგრამის მიხედვით. ყველა პრიორიტეტულ მიმართულებაზე გამოყოფილი იქნება იმ მოცულობის თანხები, რამდენიც საჭირო იქნება აღნიშნული პროგრამის გათვალისწინებით. ფონდი საფეხბურთო კლუბებსა და ფეხბურთის განვითარების გეგმით გათვალისწინებულ პროგრამებს წინასწარ შეთანხმებული ბიუჯეტის შესაბამისად დააფინანსებს. ფეხბურთის განვითარების ფონდი დახარჯულ თანხებს მკაცრ მონიტორინგს გაუწევს.

ფედერაციებმა უნდა შექმნან, წინააღმდეგ შემთხვევაში, სახელმწიფოს მხრიდან რეგიონებზე დახარჯული ასი ათასობით ლარი უშედეგო და არაეფექტური იქნება.

ფეხბურთის მასობრიობა

ბავშვთა და პროფესიული ფეხბურთის განვითარების ერთ-ერთი მთავარი ხელშეწყობი მასობრივი ფეხბურთის განვითარებაა. ეს არამხოლოდ სპორტული, არამედ სოციალური პროექტების განხორციელებას მოიცავს.

ფეხბურთის განვითარების პროგრამა მასობრივი ფეხბურთის განვითარების რამდენიმე ეტაპს და მიმართულებას გულისხმობს.

მნიშვნელოვანია, რომ უკვე დაგეგმილია 13 წლამდე მოზარდებს შორის რეგიონთა თასის ჩატარება. აღნიშ-

ნული ტურნირი ფეხბურთით დაინტერესებული ბავშვების რიცხვს ერთი-ორად გაზრდის. ყველა რეგიონალურ ფედერაციას ეყოლება 13 წლამდე ასაკის გუნდი, რომელიც იქნება რეგიონის ნაკრები. აღნიშნული ტურნირის ჩატარება ხელს რეგიონული ნაკრებების ფორმირებას შეუწყობს. გუნდებისა და ნაკრებების სელექცია ყოველწლიურად მოხდება და მისი მიზანი რაც შეიძლება მეტი ნიჭიერი ბავშვის მოძიება იქნება.

გარდა ამისა, 13 წლამდე ასაკის ბავშვების მოძიების გარდა ხელი შეეწყობა ახალგაზრდა დამწყები მწვრთნელებისა და სელექციონერების დასაქმებას.

ნიჭიერი ბავშვების მოძიების პროცესში ყველა რეგიონალური ფედერაცია მაქსიმალურად იქნება ჩართული. ამ პროექტის მიხედვით კერძო და მუნიციპალურ კლუბებს საკუთარ რეგიონებში ნიჭიერი ბავშვების მოძებნა უფრო გაუმარტივდება. შესაბამისად, კლუბებს შორის

გაჩნდება კონკურენცია საუკეთესო ბავშვების საკუთარ გუნდში მისაწვევად.

რეგიონთა თასის გარდა იგივე ასაკის მოზარდებს შორის დაგეგმილია სასკოლო ჩემპიონატის ჩატარება, რომელიც ტრადიციული სახის იქნება. აღნიშნულ ასაკში სასკოლო და რეგიონალური ტურნირების ჩატარება ხელს ტალანტების აღმოჩენას შეუწყობს.

ფეხბურთის მასობრიობა ქალთა ეროვნული ჩემპიონატის ჩატარებასაც მოიცავს. ქალთა ფეხბურთის განვითარება ერთ-ერთი ფუნდამენტური მიმართულებაა, რომელსაც განსაკუთრებით ბოლო წლების მანძილზე ფიფასა და უეფას მხრიდან ორმაგი ყურადღება ეთმობა.

ქალთა ეროვნული ჩემპიონატის გარდა ფეხბურთის განვითარების პროგრამის ფარგლებში დაგეგმილია 15 წლამდე გოგონებს შორის რეგიონთა თასის ჩატარება.

11 წლამდე ასაკის ბავშვებში კი სკოლების პირველობა (შერეული) ჩატარდება, სადაც მონაწილეობას გოგონე-ბითა და ბიჭებით დაკომპლექტებული გუნდები მიიღებენ. ეს მიმართულება ევროპულ ფეხბურთში წლებია, აპრობირებულია და ფეხბურთში ჯერ არჩართული ბავშვების დასაინტერესებლად იდეალური საშუალებაა. ამ პროექტთანაა დაკავშირებული D ლიცენზიის მქონე მწვრთნელების საქმიანობაც. სწორედ ამ ასაკის ბავშვებთან მოუწევთ ურთიერთობა დამწყებ მწვრთნელებს, რომელთა მთავარი მიზანაც ფეხბურთით მაქსიმალურად ბევრი ბავშვის დაინტერესება უნდა იყოს.

ქალთა ფეხბურთის განვითარების გარდა მნიშვნელოვანია, რომ ხელი შეეწყოს ფუტსალისა და პლაჟის ფეხბურთის, ასევე ზამთრის მასტერსის ტურნირის ორგანიზებას.

აღნიშნული პროექტების გარდა ჩატარდება შემლუდული შესაძლებლობის მქონე პირებისთვის ლიგა, სადაც ყველანაირი პირობა იქნება შექმნილი იმისთვის, რომ შშმ პირებმა ფეხბურთი მაქსიმალურად კომფორტულ და ინტეგრირებულ გარემოში ითამაშონ.

ნიკა ჭლარკაშა:

საქართველოს საფეხბურთო ჩემპიონატის ახალი ფორმატი ორი პროფესიული მაღალი დონის ლიგის ჩამოყალიბებას მოიცავს. ორივე ლიგაში დაფინანსების სისტემა ისეა აწყობილი, რომ შესაძლოა დაბალ ლიგაში მოწინავე პოზიციებზე მყოფმა გუნდმა უფრო მეტი ფინანსური სარგებელი მიიღოს, ვიდრე უმაღლესი ლიგის ფსკერზე მყოფმა. თანაც ეს არ იქნება ჩაკეტილი სივრცე, ორივე ლიგაში მოხდება გუნდების გადინება და შესაბამისად, ახალი კლუბების გამოჩენა. ვფიქრობ, აღნიშნული ფორმატით ჩემპიონატების ჩატარება იმ გუნდების ზრდას და განვითარებას ხელს შეუწყობს, რომლებიც მომავალი 5 წლის მანძილზე უმაღლეს ლიგა-სა და პირველ ლიგაში იასპარეზებენ. შესაბამისად, ახალი ფორმატის ამოქმედების შემთხვევაში ჩვენ მივიღებთ არა 10, ან 16, არამედ 20 ძლიერ კლუბს, რომელთაც ექნებათ მყარი ფინანსური გარანტიები, განვითარების შესაძლებლობა და ყველა მათგანი იქნება თანაბარ პირობებში. გარდა ამისა მნიშვნელოვანია, რომ ჩემპიონატის ახალი ფორმატის გათვალისწინებით მინიმუმამდე იქნება დაყვანილი უმოტივაციო მატჩების არსებობა, რომელიც 16 გუნდიანი ჩემპიონატის ერთ-ერთი მთავარი მინუსია. 10-10 გუნდიან ჩემპიონატებში ყველა თამაშს და ქულას ექნება ფასი, რომელიც ფინანსურ სარგებელში აისახება.

ვლადიმირ ვაისი

მჯერა იმის, რომ ქართველ მოთამაშეებს მეტი შეუძლიათ. ასე რომ არ ვფიქრობდუ, მაშინ აქ არ ვიქნებოდი.

ავტორი: გიორგი ფირცხელანი

14 მარტს, საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციამ ნაკრების მთავარი მწვრთნელის პოსტზე სლოვაკი სპეციალისტი - ვლადიმირ ვაისი წარადგინა. ვლადიმირ ვაისი ჩვენი ნაკრების ისტორიაში პირველი მწვრთნელია, რომელსაც საქართველოს ნაკრებამდე სხვა ეროვნულ გუნდში უმუშავია.

ვლადიმირ ვაისის, როგორც მოთამაშის კარიერა, მამის - ვლადიმირ ვაისი უფროსის მსგავსად ინტერ ბრატისლავას უკავშირდება, სადაც 1986-93 წლებში გამოდიოდა. სწორედ ინტერში თამაშის დროს გამოიძახეს ჩეხოსლოვაკიის ნაკრებში და შემდეგ ნაკრების მაისურით 1990 წლის მსოფლიო ჩემპიონატზეც მოუწია ასპარეზობა.

„24 წლის ვიყავი, როდესაც პირველად ჩემი ქვეყნის ნაკრებში მოვხ-

ვდი, მაშინ ბულგარეთს ვეთამაშეთ. 2 წლის შემდეგ იტალიაში მსოფლიო ჩემპიონატზე ვიასპარეზე, სადაც მეოთხედფინალში გერმანელებთან სან-სიროზე დავმარცხდით.

იომეფ ვენგლოშისგან (ჩეხოსლოვაკიის ნაკრების მწვრთნელი 1978-82, 1988-90) ბევრი რამ ვისწავლე, მშობელივით გვექცეოდა. დაძაბული პერიოდი იყო, ჩეხოსლოვაკია გაყოფის პირას იდგა, ნაკრები კი ნახევრად სლოვაკებით და

ნახევრად ჩეხებით იყო დაკომპლექტებული, ვენგლოშმა გუნდი ფსიქოლოგიურად სწორად განაწყო და ტურნირზე ღირსეულად გამოვედით,“ – იხსენებს ვაისი.

ვაისების ფეხბურთი 1958 წლიდან იწყება, როდესაც ვლადიმირ ვაისი უფროსი ინტერში აიყვანეს. მაშინ ბრატისლავის ცრვენა ზვეზდას სახელით მოთამაშე ინტერი, როგორც ჩეხოსლოვაკიის ჩემპიონი, ევროპის ჩემპი-

ონთა თასზე მოხვდა, სადაც პლეიოფში გლაზგო რეინჯერსთან დამარცხდა. 1964 წლის ტოკიოს ოლიმპიადის ვერცხლის მედალოსნის კარიერა 1970 წელს ბანიკ პრიევიცაში დასრულდა.

ხოლო მესამე ვლადიმირის თამაში ფეხბურთის ქომაგებს რეინჯერსიდან და ბოლტონიდან დაწყებული ახსოვთ, დღეს ყატარის ჩემპიონატში თამაშობს და 2009 წლიდან სლოვაკეთის ნაკრების წევრია. – „მამა კარგი ფეხბურთე-

ლი მყავდა, მეც რაღაც დონეზე ვითამაშე, მაგრამ ორივეს ჩემი ბიჭი გვჭოვია, რო-მელმაც უკვე 50-მდე მატჩი ჩაატარა ნაკ-რებში.“

ვლადიმირ ვაისი საქართველოს ნაკრე-ბამდე ყაზახურ კაირატში მუშაობდა, სა-დაც გუნდი ევროპის ლიგის პლეი-ოფში გაიყვანა და გასვლაზე გატანილი გოლის წესით ბორდოსთან დამარცხდა.

მანამდე ვაისის პირველი სამწვრთნელო წარმატება პეტრჟალკა აკადემიას უკავ-შირდება. პეტრჟალკა ბრატისლავას მარ-ჯვენა სანაპიროს უბანია და გუნდი მაშინ „არტმედია ბრატისლავას“ სახელით ასპა-რეზობდა. ვაისის არტმედიამ კაირატის, სელტიკის და ბელგრადის პარტიზანის დაძლევის შემდეგ 2005-06 წლების ჩემპი-ონთა ლიგის ჯგუფურ ეტაპზე ითამაშა.

„მაშინაც ისე დავიწყეთ, არტმედიაში და იგივე იყო ნაკრებშიც, რომ ჩვენი არა-ვის სჯეროდა, წარმოუდგენელი კრიტიკა გვქონდა სლოვაკეთში, ფეხბურთელებს გარეთ გასვლის ემინოდათ, მაგრამ შემ-დეგ მსოფლიო ჩემპიონატზე ვითამაშეთ და ყველაფერი შეიცვალა. ეს რწმენა მინ-და მიცვე ქართველ მოთამაშეებსაც.“

შემდეგ იყო სლოვაკეთის ნაკრები და მსოფლიო ჩემპიონატი. დღეს ვაისი სა-ქართველოს ეროვნული გუნდის მწვრთნე-ლია და სანაკრებო ფეხბურთში დაბრუნე-ბაზე საუბრობს:

„სანაკრებო ფეხბურთში დაბრუნება უდი-დეს პასუხისმგებლობასთან ერთად, უდი-დესის სიხარულიცაა. მე მომიწევს იმ დროის გახსენება, როდესაც 4 სეზონი ვი-ყავი სლოვაკეთის ნაკრების მწვრთნელი და ეს დრო ნამდვილად კარგად მახსოვს.

არსებობენ გუნდები და თაობები, რომ-ლებსაც იმაზე მეტის გაკეთება შეუძლიათ, ვიდრე ამას აკეთებენ. ზოგისთვის ეს მეტი ევროპის ჩემპიონატის მოგებაა, მაგალი-თად დანიის და საბერძნეთის შემთხვევა-ში, ზოგისთვის პლეიოფში გასვლა და ა.შ. მეც მჯერა, რომ საქართველოს ნაკრებს

და ქართველ ფეხბურთელებს მეტი შეუძ-ლიათ. ასე რომ არ ვფიქრობდე, მაშინ აქ არ ვიქნებოდი.

ყველას არ შეუძლია, ისეთი ევროპული კამპანიებით იამაყოს, როგორიც ჰქონ-და თბილისის დინამოს მეოცე საუკუნეში. ასევე, იყო დრო, როდესაც საქართველოს ნაკრები მსოფლიო რეიტინგში 42-ე ად-გილს იკავებდა. დამიჯერეთ, ეს ცოტას არ ნიშნავს. შეპირებით ვერაფერს შეგპირდე-ბით ერთის გარდა, რომ 100%-ით დავი-ხარჯები და ბიჭებსაც სწორედ ამას მოვ-თხოვ.“

51 წლის სლოვაკი თბილისში იცხოვრებს და ქართველ მოთამაშეებს სწორედ დე-დაქალაქიდან დააკვირდება. მას კლუბ-შიც უმუშავია და ნაკრებშიც, თუმცა ამ ორი სამწვრთნელო სპეციფიკის მთავარ განმასხვავებელ ფაქტორად მაინც მოთა-მაშესთან მუშაობის დროს მიიჩნევს და თვლის, რომ ეს პროცესი სელექციასაც განსაზღვრავს:

„ნაკრების მწვრთნელობა რთულია, შენ ვერ ახდენ მოთამაშის ცხოვრებაზე გავ-ლენას, რადგან ის ცხოვრობს კლუბში და მისი გარემო განსხვავებულია. მოკლე დრო გაქვს იმისათვის, რომ ზუსტი დავა-ლებები მისცე.

როგორც სლოვაკეთში, აქაც ხომ არ გვაქვს საქმე ისე, რომ დავუშვათ ნაკრე-ბისთვის მომზადებული 100 მოთამაშე გვყავდეს, ან მეტი, მაგალითად როგორც გერმანელებს და ინგლისელებს.

ამ მხრივ ჩემი სლოვაკური გამოცდილება მინდა გამოვიყენო, სადაც იდენტური სი-ტუაცია იყო, როგორც მოსახლეობის რა-ოდენობით, ასევე ზოგადი საფეხბურთო დონით. აქცენტი უნდა გავაკეთოთ ისეთ მოთამაშეებზე ვის თამაშსაც მომავალი აქვს, თუმცა გამოცდილი ფეხბურთელების გუნდში ყოფნა აუცილებელია.“

ის ფიქრობს, რომ კონკურენცია საუკეთე-სო მწვრთნელია და ამის საბუთად, ჩვენი რეალობიდან გიორგი ლორიას და ნუკ-

არსებობენ გუნ-დები და თაობე-ბი, რომლებსაც იმაზე მეტის გაკეთება შეუძ-ლიათ ვიდრე ამას აკეთებენ. ზოგისთვის ეს მეტი ევროპის ჩემპიონატის მოგებაა, მაგა-ლითად დანიის და საბერძნეთის შემთხვევაში, ზო-გისთვის პლეი-ოფში გასვლა და ა.შ. მეც მჯერა, რომ საქართვე-ლოს ნაკრებს და ქართველ ფეხ-ბურთელებს მეტი შეუძლიათ. ესე, რომ არ ვფიქ-რობდე, მაშინ აქ არ ვიქნებოდი.

რი რევიშვილის მაგალითი მოჰყავს. ნაკრების ში-და ცხოვრებაზეც მოგვიყვია, იმ ბალანსზე რომელიც მწვრთნელმა უნდა დაიჭიროს:

„გუნდში არიან ახალგაზრდა მოთამაშეები, რომლე-ბიც თავისუფალ დროს ლეპტოპთან ატარებენ, არი-ან ასევე უფროსი თაობის მოთამაშეები, რომლებიც ოჯახზე და ბავშვებზე საუბრობენ.

ჩვეულებრივი ცხოვრებისეული პროცესია და ეს ნორმალურია. მთავარია, რომელიმე ჯგუფმა გავლე-ნა არ მოახდინოს გუნდზე, რათქმაუნდა ნეგატიური კუთხით. მწვრთნელთან ერთად, სწორედ ამისთვის არიან საჭირო გუნდში გამოცდილი ფეხბურთელები, რომლებმაც ნაკრებს უნდა მისცენ სტილი და დაიჭი-რონ ბალანსი.“

წარმატებულ სანაკრებო ფეხბურთს ყველგან სხვა-დასხვა ფორმა აქვს, ზოგი 4,000 ლიგას და გამარ-თულ სისტემას ეყრდნობა, ზოგი კონკრეტული ადამი-ანის ფასეულობებსა და ხედვებს. წარმატება ორივეს მოუტანია. ჩვენი საფეხბურთო რეალობიდან გამომ-დინარე, ბოლო წლებში ხშირად ჩნდებოდა კითხვა ნაკრებისადმი დამოკიდებულებაზე, შიდა ჩემპიონა-ტიდან გამომდინარე გადამეტებულ მოლოდინზე და ა.შ.

„საფეხბურთო ინფრასტრუქტურის პრობლემა თითქ-მის ყველა ყოფილი სოციალისტური ბანაკის ქვეყანა-შია და საქართველოც არ არის გამონაკლისი.

მაგრამ ახლა ხომ შეიცვალა სიტუაცია, რამდენადაც ვიცი, ყველაფერი გადაეწყო და ეს ახალი პირობები ქართულ გუნდებსა და ზოგადად ქართულ ფეხბურთს სხვა რეალობას მოუტანს. ხოლო რაც შეეხება ამჟა-მად ნაკრების ფეხბურთელებს, მათზე ინფრასტრუქ-ტურის პრობლემა ვერ იმოქმედებს, რადგან უმეტე-სობა უცხოეთში კარგ პირობებში თამაშობს. თუნდაც შიდა ჩემპიონატში, ნახეთ როგორი ბაზა და მოედანი აქვს დინამოს თბილისში. ასევე გავიგე, რომ ბათუმ-შიც ახალი ბაზა და სტადიონი შენდება.

რათქმაუნდა, მსგავსი პრობლემები დროზე თუ არ მოგვარდა, სამომავლოდ აუცილებლად აისახება ფეხბურთის დონეზე. მაგრამ დღეს, ამ ეტაპზე პესი-მიზმი კარგს არაფერს მოგვითანს.“

სანაკრებო სელექციაში ახალგაზრდების და ვეტერა-ნების სინთეზზე ვლადიმირ ვაისს თავისი შეხედულე-ბა აქვს, მისი თქმით, ის არ მოერიდება ახალგაზრ-

დების დანინაურებას და არც ვეტერანის დაფასებას, რომელიც მისი განვლილი ცხოვრებიდან გამომდი-ნარე იმსახურებს ქვეყნის სახელით მინდორზე გა-მოსვლას:

„გია გეგუჩაძეს უკვე ვესაუბრე და ოცდაერთწლამდე-ლებიდან მომავალ 2 მატჩში ვინც მომეწონება, მას ყაზახეთთან მატჩისთვის აუცილებლად გამოვიძახებ. რათქმაუნდა მსგავსი ექსპრიმენტები ჩემთვის უცხო არ არის, ჩემი შვილი ვლადიმირი და მიროსლავ სტოხი 19 წლისები იყვნენ, როდესაც მსოფლიო ჩემ-პიონატზე ძირითად შემადგენლობაში დავაყენე, რაც შემდეგ ნამდვილად არ მინანია.

ადამიანი თუ თავისი სპორტული და ყოფითი ცხოვრე-ბით წლების მანძილზე რაღაც დონეზე დგას, შეიძლე-ბა დაიმსახუროს ნაკრების მაისური, რატომაც არა.“

ხოლო რამდენად იმოქმედებს სელექციასა და ზო-გადად სანაკრებო ცხოვრებაზე უმაღლესი ლიგის ახალი ფორმატი, ამაზე სლოვაკი სპეციალისტი ფიქ-რობს, რომ ეს ნაბიჯი სამომავლოდ სწორია, მაგრამ მოცემულ ვითარებაში ნაკრებზე დიდ გავლენას ვერ იქონიებს.

„სამომავლო პერსპექტივაში რათქმაუნდა სწო-რია, მაგრამ დღეს როდესაც ნაკრების წევრთა 70% უცხოეთში თამაშობს, ვერ ვიტყვით, რომ ეს დიდ გავლენას მოახდენს. ყველაფერს აქვს დადებითი და უარყოფითი მხარეები, საქართველოს შემთხვ-ვაში რომელი გადანონის, ამას შემდეგი სეზონები გვაჩვენებს.“

პირველი მატჩები და მოლოდინი - „არ ვიცი, ვინ და-ხატა ასე - ყაზახეთი და სლოვაკეთი. ალბათ ბედის ამბავია, ვერ ვიფიქრებდი, რომ ოდესმე ჩემი შვილის წინააღმდეგ მომიწევდა გუნდის გაყვანა.

მომავალ მეტოქეს - ყაზახეთის ნაკრებს რაც შეეხება, ძალიან კარგი გუნდია 4-5 მოთამაშეს ახლოს ვიცნობ და მომიწია მათთან მუშაობა.

პირველი თამაში ყოველთვის მნიშვნელოვანია, ნე-ბისმიერ მწვრთნელსა თუ ფეხბურთელს მოგება უნდა, თუმცა დასკვნების გაკეთება ერთი მატჩის შემდეგ ალ-ბათ არ იქნება სწორი.“

საქართველოს ნაკრები ვლადიმირ ვაისის ხელმძღ-ვანელობით პირველ მატჩს, 29 მარტს, დინამო არე-ნაზე ყაზახეთის ეროვნულ გუნდთან გამართავს. ^[2]

GFF AWARDS 2015

2016 წლის 29 იანვარს თბილისის საკრებულოს შენობაში სფფ-ის ყოველწლიური დაჯილდოება გაიმართა. დაჯილდოებაზე 2015 წლის საუკეთესო ფეხბურთელი, უმაღლესი ლიგის საუკეთესო მოთამაშე, საუკეთესო ქართველი ფეხბურთელი, საუკეთესო მწვრთნელი, საუკეთესო ქალი ფეხბურთელი და საუკეთესო მსაჯი გამოვლინდა.

საუკეთესო
ქალი ფეხბურთელი
გულნარა გაბელია

საუკეთესო მწვრთნელი
გია გვighიაძე

უმაღლესი ლიგის საუკეთესო
მოთამაშე
ალექსანდრე იაშვილი

საუკეთესო ახალგაზრდა
მოთამაშე
ოთარ კიტეიშვილი

საუკეთესო არბიტრი
გიორგი ვადაჭკორია

2015 წლის საუკეთესო
ფეხბურთელი
ჭაბა კანკავა

ჭაბა კანკავა

ოჯახი და რწმენა: ვბრძნობდი,
რომ ყველაფრის თავიდან დანყება შემეძლო

ავტორი: ილია ნანობაშვილი

ჭაბა კანკავა 12 წლის წინ გაიცნო ქართველმა გულშემატკივარმა, როცა თბილისის „დინამომ“ უეფას თასის ჯგუფურ ეტაპზე გააღწია. ვისაც მაშინდელი საკვალიფიკაციო მატჩები ახსოვს, დაგვეთანხმება, ჭაბა ერთ-ერთი საუკეთესო იყო გია გეგუჩაძის გუნდში და საჭირო გოლებიც გაიტანა.

იანვარში საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციამ გასული წლის ნომინანტების დაჯილდოება მოაწყო და ქვეყნის საუკეთესო ფეხბურთელად ჩვენი ჟურნალის სტუმარი დასახელდა – ჭაბა კანკავა. მან პირველად მიიღო ეს პრიზი. ამ ფეხბურთელზე ნამდვილად ალალია, ის სხვაგვარად უყვარს ქართველ გულშემატკივარს, რადგან იგრძნობა მისი გულიდან წამოსული თამაში, მისი ჩუმი ლიდერობა.

ჩუმი ლიდერი იმიტომ, რომ კანკავას არ უყვარს ხმაურიანი განცხადებები, ნაკრების შიდა სამზარეულო გარეთ არ გამოაქვს და ცდილობს, შიგნითვე მოაგვაროს. ის არ არის ენაწყლიანი რესპონდენტი, თუმცა ჟურნალისტებსაც უყვართ და აფასებენ.

ჭაბა თვითკრიტიკულია და ამის მომსწრენი არაერთხელ გავმხდარვართ. არ გვახსენდება, მას დაფდაფები დაეჭუბინოს მოგებული თამაშის შემდეგ, ყოველთვის გა-

მოძებნიდა ხოლმე რაიმე უარყოფითს და, სხვათა შორის, ასე იყო საფრანგეთთან 0:0-ის შემდეგაც, როცა მართლაც მშვენივრად ითამაშა და „მამლების“ ბრვე ნახევარმცველებს არაფერი დაუთმო.

კანკავას კარიერაში ერთ-ერთი ყველაზე დასამახსოვრებელი ეპიზოდი იყო, როცა „დნიპროში“ თამაშისას კიევის დინამოელ ოლეგ გუსევის მინდორზე პირველმა გაუწია სასწრაფო დახმარება. ჰქონია მინდორზე შეხლა-შემოხლა ბასტიან შვაინშტაიგერთან, ნანისტან, თუმცა ესეც თამაშის ნაწილია. ძალიან ხშირად იღებს ყვითელ ბარათს, ერთმატრიანი დისკვალიფიკაციები არაა მისთვის უცხო, მაგრამ უხეში ფეხბურთელის იარაღიყი მიაწებო, ტყუილი გამოვა.

60 მატჩი, 7 გოლი – ასეთია მისი მონაგარი ეროვნულ ნაკრებში და ყველაზე დასამახსოვრებელი გოლი, რა თქმა უნდა, გერმანელ მანუელ ნოიერს გაუტანა შარშან შემოდგომაზე. შარშან ზაფხულს „დნიპროდან“ თავანუელი წავიდა, რადგან ევროპის ლიგის ფინალში რომ გავიდა გუნდი, მისი დამსახურებაც იყო. წავიდა ფრანგულ „რეიმსში“. კლუბში, რომელიც 50-იანი წლების ბოლოს საფრანგეთში საუკეთესო იყო...

2015 წლის საუკეთესო ფეხბურთელი გახდი როგორც ფედერაციის, ასევე „მსოფლიო სპორტის“ ვერსიით. რას ნიშნავს ეს პრიზები შენთვის? საერთოდ, რამდენად აქცევ ყურადღებას ინდივიდუალურ ჯილდოებს?

პირველად მივიღე ეს პრიზები როგორც ფედერაციისგან, ასევე „მსოფლიო სპორტისგან“. დიდი მადლობა ყველას. რა თქმა უნდა, ეს ყველაფერი სასიამოვნოა.

პოპულარობა და ყურადღების ცენტრში ყოფნა არ გიყვარს. ეს თვისება ბავშვობიდან მოგდევს?

დიახ, ბავშვობიდან მომდევს. არ მიყვარს ზედმეტი და არაფრის-მომცემი ლაპარაკი. თუ აუცილებლობა მოითხოვს, მესმის, მაგრამ თუ აუცილებელი არაა, ვცდილობ, კომენტარებისგან თავი შევიკავო.

ნაკრებს ახალი მწვრთნელი ჰყავს სლოვაკი ვლადიმირ ვაისის სახით. რას იტყვი მასზე?

ვაისთან შეხება აქამდე არასოდეს მქონია. პირველად თქვენგან, ჟურნალისტებისგან გავიგე. გავცვანი სტატიებს და კარგია, რომ წარმატებული წარსული აქვს. ჩვენთანაც დიდ წარმატებას ვუსურვებ.

როგორც კაპიტანი, რას იტყვი, რამდენად კარგი სიტუაციაა ნაკრებში და ხომ არ იმოქმედებს მწვრთნელის შეცვლა?

ნაკრებში ჩვეულებრივი ვითარებაა, ან რატომ უნდა იყოს ცუდი?! ვფიქრობ, მწვრთნელის მომენტი ოდნავ მაინც იმოქმედებს, მაგრამ წინასწარ არ ვილაპარაკოთ.

რკინის ნერვები სჭირდებოდა იმას, რაც 2008-2010 წლებში გადაიტან

ნე. სულ ტრავმა გქონდა, მერე კი დაბრუნდი და უკეთ ათამაშდი. ვინ გეხმარებოდა მორალურად?

ჩემი ოჯახი და რწმენა. მორალურად და ფსიქოლოგიურად გამიჭირდა, მაგრამ ვარჯიში რომ დავიწყე, უკვე გაათმაგებული შემართება ვიგრძენი საკუთარ თავში. მივხვდი, რომ ყველაფრის თავიდან დაწყება და დაკარგულის ანაზღაურება შემეძლო. მადლობა ღმერთს, ეს მოვახერხე.

გოლი გერმანიის ნაკრების კარში: ეს საუკეთესო ეპიზოდად მიგაჩნია კარიერაში? კიდევ რომლებს ჩამოთვლი საუკეთესო მომენტებიდან?

გერმანელებთან გოლი ერთ-ერთი სასიხარულო და დასამახსოვრებელი მომენტი იყო. გამოვარჩევდი თბილისის „დინამოში“ გატარებულ პერიოდს, როცა უეფას თასის ჯგუ-

ფურ ეტაპზე გავედით. და კიდევ, „დნიპროში“ შარშან: ევროპის ლიგის ფინალში გავედით.

ვიცი, რომ ოჯახმა და გურამ ჩომახიძემ ითამაშეს გადამწყვეტი როლი შენს ფეხბურთელად ჩამოყალიბებაში. აი, ფეხბურთელებიდან თუ იყო ისეთი, ვინც კუმირად გყავდა?

არ მყოლია ისეთი კუმირები, რომ მათგან მაგალითი ამელო და ასე მეთამაშა. უბრალოდ, ვიცოდი, რომ ფეხბურთი იყო ჩემი გზა და ყველაფერი უნდა გამეკეთებინა, რათა რაღაცისთვის მიმეღწია.

ძლიერი ფეხბურთელები უბრალოები და მოკრძალებულები არიან, სწორედ უბრალოება ეხმარებათ დიდ წარმატებებში – ეთანხმები ამ მოსაზრებას?

ნიჭი თუ არ გაქვს და შრომა თუ არ შეგიძლია, მარტო უბრალოებით ვერაფერს მიაღწევ. ვფიქრობ, უბრალოება და მოკრძალებულობა დადებითი თვისებაა ადამიანური თვალსაზრისით.

„რეიმსზე“ ვთქვით: საფრანგეთის ლიგა რამდენად მოგწონს და კიდევ, მოწვევები ხომ არა გაქვს სხვა კლუბებიდან?

„რეიმსის“ მიზანი საფრანგეთის უმაღლეს ლიგაში დარჩენაა. დაძაბული და მჭიდრო ცხრილია. ვიბრძოლებთ, რათა არ გავვარდეთ. საფრანგეთის ლიგაც, ვფიქრობ, საშუალოზე მაღალია და ყველა თამაში საინტერესოა.

არაერთი ვარსკვლავის წინააღ

მდეგ გითამაშია და შენი პოზიციის ფეხბურთელებიდან ყველაზე მეტად ვინ მოგწონს?

ანდრეა პირლო და ანდრეს ინიესტა.

ჯერ ადრეა, მაგრამ კარიერის დასრულების შემდეგ, მწვრთნელობას აპირებ?

არ ვიცი, რას გადაწყვეტ, მაგრამ დღესდღეობით როგორც ვფიქრობ, მწვრთნელი ვერ ვიქნები. მითუმეტეს, ვერც მენეჯერი.

ბოლოს შესარჩევის მეტოქეებზე: ავსტრია, სერბეთი, ირლანდია, მოლდოვა, უელსი. თანაბარი ჯგუფია და რისი იმედი უნდა ჰქონდეს ქართველ გულშემატკივარს?

ჰაერზე ლაპარაკი არ მინდა. უბრალოდ, ვისურვებდი, რომ ნაკრების თითოეულ მატჩზე გავიდეთ და მაქსიმალურად დავიხარჯოთ. ბრძოლა აუცილებელია. საბოლოოდ რა გამოვა, ამას უკვე ყველანი ვნახავთ. შესარჩევის დაწყებამდე კიდევ არის დრო და ვცდებით, მაქსიმალურად გამოვიყენოთ.

პანკაპას პირველი მწვრთნელი: „ბავშვობიდანვე დიდი პასუხისმგებლობა ჰქონდა“

ჯაბას გარდა, მის პირველ მწვრთნელ გურამ ჩომახიძესაც გავესაუბრეთ. პირველი, რაც ბატონმა გურამმა გვითხრა, ჯაბა დიამეტრიულად შეცვლილია, ბავშვობაში ცელქი და მოუსვენარი იყო.

„მ წლის განმავლობაში ვწვრთნიდი. დიდუბეში, „მაუდის“ სტადიონზე ვვარჯიშობდით. ჯაბა სხვებზე ერთი წლით პატარა იყო, გუნდში იყვნენ სანდრო იაშვილი, გოჩა ხოჭავა, ლაშა ჭაფარიძე, გოგა ფიფია, რევაზ გენაძე, ზაალ ელიაშვილი და სხვები. არავითარი სიზარმაცე ჯაბასგან. ეს გამორიცხული იყო.“

...თავიდან თავდამსხმელად ვათამაშებდი და ბომბარდიერად ხდებოდა. მერე, როცა მასზე ტანსრული ბიჭები მოვიდნენ, ნახევარდაცვაში დავწიე. თავიდან, მგონი, არ ესიაშვინა, შეტევაში თამაში ხომ ყველას უყვარს. თუმცა შეტევას არ ვუშლიდი. მალევე მიხვდა, რომ სწორი პოზიცია შევუჩიე.

...თავიდანვე დიდი პასუხისმგებლობის გრძნობით გამოირჩეოდა და მშრომელი გახლდათ. ეს თვისებები ბოლომდე გაჰყვა. საყვარელი ბავშვი იყო, ცელქი და მოუსვენარი, ბევრს ხუმრობდა. შეიცვალა, დინჯი და ჩუმი გახდა.

...ხომ იცით, უბრალო და დადებითი პიროვნებაა. მისგან ზემოდან ყურება ადრეც წარმოუდგენელი იყო და ახლაც ასეა. რა თქმა უნდა, არ მივიწყებ და მეხმარება. როცა თბილისში ჩამოდის, აუცილებლად მნახულობს“.

ავტორი: პაატა ძნელაძე

ბოლო პერიოდში ქალთა ფეხბურთში არაერთი სიახლეა. მთავარი ისაა, რომ გაზაფხულზე სტარტს აიღებს ქალთა პიველი სრულფასოვანი ჩემპიონატი, ახლახანს კი ფედერაციის მიერ მოწყობილ წლის საუკეთესოების გამოსავლენ ღონისძიებაზე პირველად დასახელდა საუკეთესო ქალი ფეხბურთელი. ქალთა ფეხბურთში მიმდინარე მოვლენებზე ფედერაციის პრეზიდენტ ნინო სორდიას და ნაკრების მთავარ მწვრთნელ ლევან ბაჭელიძეს ვესაუბრეთ.

ნინო სორდია
გადაწყდა, რომ წელს პირველად ჩატარდება ქალთა ჩემპიონატი ფეხბურთში. ხომ არ გარკვეულა რამდენი გუნდი მიიღებს მონაწილეობას და რა ვადებში ჩატარდება ჩემპიონატი?

სანამ უშუალოდ ჩემპიონატზე გიპასუხებთ, გეტყვით იმას, რომ მთელი ქვეყნის მასშტაბით დავიწყეთ ქალ ფეხბურთელთა მონაცემთა ბაზის შექმნა, რაც სულ მალე მზად იქნება და ეს ფაქტიც ძალიან მნიშვნელოვანია შემდგომი განვითარებისთვის. რაც შეეხება ჩემპიონატს. აქამდე ვატარებდით დაახლოებით ერთ კვირიან ტურნირებს, რომელსაც ერქვა ჩემპიონატი და ის პრაქტიკულად არაფრის მომცემი იყო. ახლა კი სრულფასოვანი ჩემპიონატი იქნება ორ წრედ, რომელიც სტარტს აპრილში აიღებს და ოქტომბრის დასაწყისში დასრულდება. პირველ ჩემპიონატში მონაწილეობას შეიძლება მიიღებს (35-ე სკოლა, ლანჩხუთი, ჰერეთი, ახმეტა, აჭარა, ხაშურის ივერია და ქუ-

თაისი). ეკიპირებით უზრუნველყოფას და მგზავრობის ხარჯებს თავის თავზე ფეხბურთის ფედერაცია იღებს და რომ არა ასეთი გვერდში დგომა, ბუნებრივია, ჩემპიონატის ჩატარება წარმოუდგენელი იქნებოდა.

მაშინ, როდესაც კაცების ფეხბურთში არის სპონსორების სიმცირე, სავარაუდოდ, არც ქალთა ფეხბურთში იქნება ფულის ჩადების მსურველთა სიმრავლე.

აქამდე მხოლოდ ფიფა, უეფა და საქართველოს ფეხბურთის ფედერაცია გვაფინანსებენ. რამდენიმე შეხვედრა გვქონდა კერძო კომპანიების წარმომადგენლებთან და მათ ხანგრძლივ თანამშრომლობას კი არა, არამედ სულ მინიმუმს ვთხოვდით, ერთჯერადად დაეფინანსებინათ ესა თუ ის პროექტი, მაგრამ ამისგანაც თავს იკავებდნენ, ახლაც გვაქვს მოლაპარაკებები და იმედია, ქალთა ფეხბურთში ამდენი ცვლილების შემდეგ ამჯერად მაინც მოისურვებენ ჩვენთან თანამშრომლობას.

ცვლილებებია ნაკრების სამწვრთნელო შტაბში. ეროვნულ გუნდს ლევან ბაჭელიძე უხელმძღვანელებს, ასაკობრივებს კი გივი კვარაცხელია.

ძალიან მომწონს და კმაყოფილი ვარ იმით, თუ რა ენთუზიაზმით შეუდგნენ ისინი თავიანთ საქმიანობას და როგორი ატმოსფერო შექმნეს. ლევან ბაჭელიძის ხელმძღვანელობით ნაკრებმა უკვე ჩაატარა პირველი თამაშები არაბეთის გაერთიანებულ ემირატებთან, რომელიც რეიტინგში ჩვენზე წინაა და ერთი შეხვედრა 3:0 მოვიგეთ, მეორე თამაში კი ფრედ 1:1 დასრულდა. აქვე მინდა მადლობა გადავუხადო ნაკრების ყოფილ მწვრთნელ თამაზ კოსტავას, რომლის ხელმძღვანელობით ჩვენ პირველად დავძლიეთ საკვალიფიკაციო ეტაპი. როდესაც ქალთა საფეხბურთო ნაკრებზეა საუბარი და საერთოდ ქალთა ფეხბურთის რაიმე წარმატებაზე, ეს სწორედ ჩვენი გოგონების დამსახურებაა, რომლებმაც არაერთი პრობლემის მიუხედავად არ მიატოვეს ფეხბურთი და სწორედ ასეთი თავდადებით მოვიდნენ აქამდე. ეს ახლაა, ბაზაზე რომ გვიშვებენ და ეკიპირების პრობლემა, რომ არ გვაქვს, თორემ აქამდე უამრავი პრობლემის წინაშე დავრჩენილვართ მარტო და სწორედ ერთად დგომით გადაგვიტანია ყველაფერი. ჩვენ ერთი ოჯახი ვართ.

ფაქტია, რომ ჯერჯერობით საქართველოში გოგონები მაინც ერიდებიან ფეხბურთზე შესვლას და განვითარების კუთხით სერიოზული პრობლემაა.

ეს ჩვენი მენტალიტეტიდან მოდის, მაგრამ ბოლოდრინდელმა წარმატებებმა ამ მხრივაც შეცვალა სიტუაცია და სწორედ ამ მხრივაც მნიშვნელოვანია ის მონაცემთა ბაზა, რომელსაც ვაკეთებთ. დარწმუნებული ვარ, უახლოეს წლებში სიტუაცია მკვეთრად შეიცვლება და გაცილებით მეტი ფეხბურთელი გვეყოლება.

და ბოლოს, თქვენ ხართ პირველი ქალბატონი, რომელიც ალმასკომის წევრი გახდით.

ეს ჩემთვის ნამდვილად მოულოდნელი იყო და ასეთ შემოთავაზებაზე უარს ვერ ვიტყოდი. ალმასკომის წევრობა პირველ რიგში დიდი პასუხისმგებლობა და ნდობაა. ყველაფერს ვიზამ, რომ ეს ნდობა გავამართლო.

ლევან ბაჭელიძე
ბევრი მწვრთნელი სხვადასხვა მიზეზით ერიდება ქალთა ფეხბურთში მუშაობას.

ნებისმიერი სამწვრთნელო სამუშაო თავისებური გამოცდილებაა და ეს ძალიან მნიშვნელოვანია ჩემისთანა დამწყები მწვრთნელისთვის. რამდენიმედღიანი

ფიქრის შემდეგ დავთანხმდი ამ წინადადებაზე და ამას ნამდვილად არ ვნანობ, რადგან ჩემი ფეხბურთელები ძალიან მონდომეულები არიან და ჩვენ აუცილებლად გვექნება წინსვლა.

დუბაიში, არაბეთის გაერთიანებულ ემირატებთან გამართულ ამხანაგურ შეხვედრებზე რას იტყვით?

მიუხედავად იმისა, რომ მეტოქე რეიტინგში ჩვენზე წინაა, ამ თამაშებმა ნათლად დაგვანახა, რომ საქართველოს ნაკრები გაცილებით ძლიერია, უბრალოდ იმის გამო, რომ ჩვენ ევროპის ზონაში ვასპარეზობთ, რამდენიმე აზიური გუნდი ჩვენზე წინაა რეიტინგში, რომლებიც რეალურად ჩვენზე სუსტები არიან: უბრალოდ, აზიაში გაცილებით დაბალი კონკურენციაა. ამ თამაშებში ასევე ნათლად დავინახეთ, თუ რა არის ჩვენი მთავარი მინუსები და რაზე მოგვიწევს ყველაზე მეტი მუშაობა.

მთავარ პრობლემას რაში ხედავთ?

ნაკლებ კონკურენციაში. ეს იმის ბრალიც არის, რომ აქამდე ჩემპიონატი არ გვქონდა და იმედია, ჩემპიონატის დაწყების შემდეგ ამ მხრივ გარკვეული პროგრესი გვექნება. კონკურენციის არარსებობა კი განსაკუთრებით ასაკობრივ ნაკრებებში იგრძნობა.

ჩვენ ნაკრები მნიშვნელოვნადაა დამოკიდებული ლეგიონერებზე.

ნამდვილად ესეა. არაერთი ლეგიონერი გვყავს თურქეთში. გულნარა გაბელია ყაზახეთში თამაშობს და საკმაოდ კარგადაც, ტატა მატვეევა ნორვეგიაშია. მივესალმები, რომ რაც შეიძლება მეტი ფეხბურთელი წავიდეს უფრო ძლიერ ჩემპიონატში, ეს ნაკრებს მხოლოდ სასიკეთოდ წაადგება.

მიმდინარე შესარჩევ ეტაპზე ოთხი თამაში გვაქვს დარჩენილი (შინ იტალია და შვეიცარია, გასვლაზე ჩეხეთი და ჩრდილოეთ ირლანდია). რას ელოდებით ამ თამაშებისგან?

პირველი შეხვედრა აპრილში გვაქვს ჩეხებთან სტუმრად და ამ თამაშისთვის მზადება უკვე დაწყებულია. სანამ ლეგიონერები შემოგვიერთდებიან, აქ მყოფ მოთამაშეებთან ერთად ყოველდღიურად ვვარჯიშობთ ნაკრების ბაზაზე და ამისთვის ფეხბურთის ფედერაციას მხოლოდ მადლობა ეკუთვნის. ჩეხეთთანაც და დანარჩენ მეტოქეებთან ურთულესი შეხვედრები გველის და ქულის აღება ძალიან ძნელი იქნება, გამოცდილების მიღების თვალსაზრისით კი ეს მატჩები ძალიან წაგვადგება, რაც მომდევნო შესარჩევში აუცილებლად უნდა გამოვიყენოთ.

გოჩა თანდარაშვილი

პირველ პირში სათქმელი

ილუსტრაცია:
დავით მაჭავარიანი

ფანი — ადამიანი, რომელიც განსაკუთრებულ მიზიდულობას გრძნობს რაიმე ობიექტის ან ვინმეს მიმართ

ფანობა ბევრ რამეში ცუდია, მაგრამ მგონია, რომ სპორტს უხდება. ძალიან უხდება. მე ქართული ფეხბურთის ფანი ვარ და ჩემსას ვიტყვი:

ერთი ვიდეო ამოხტა ამას წინათ — მან-ჩესტერ იუნაიტედის ფანები მღეროდნენ „we are fucking shit“-ო, რაც ჩვენს ენაზე ძალიან ზრდილობიანად რომ მოვთარგმნოთ, ნიშნავს „ჩვენ ძალიან ბანძები ვართო“. თავის გუნდს უმღეროდნენ — მართო თქვენ კი არ ხართ ბანძები, ჩვენც ვართო. ჩვენ, ყველა ერთადო!

ჩვენთან კიდევ, როგორაა ხოლმე:

რა ქნეს? — მოვიგეთ.

რა ქნეს? — წააგეს.

აი, ამ პირველ და მესამე პირში ნათქვამ ფრაზებშია განსხვავება. თითქოს ხომ არაფერი, მაგრამ მთავარი რამ დევს ამ ფრაზებში.

ვერ ვართ ფეხბურთელები და გულშემატკივრები ერთნი...

არადა, ჭაჭვია — როგორც მინდორს აკლია კრეატივი, ისე აკლია ტრიბუნას. ითამაშონ და „ვუბაღეშოვებ“, ძალიან ცალმხრივია. უქომაგე და ითამაშებენ! ასე შევხედოთ, აბა...

მივედი ძმაო, ვიყვირე, ხმა ჩავიხლიჩე და მაინც წააგეს — ეგეც ბევრჯერ გვექნება გაგონილი. აი, შვილს ხომ ყველა ვუვლით, ვაცმევთ, ვაჭმევთ, წამლებს ვასმევთ, მაგრამ ხომ გვიხდება ავად? ხომ არ ვლანძღავთ? უპატრონოდ ხომ არ ვაგდებთ? უფრო მეტად ხომ ვუვლით? ჩვენია და იმიტომ. ეს ქართული ფეხბურთიც თავის ნაკრებიან-კლუბებიანად ჩვენია, საქართველოსია. რაღაც პათეტიკურად კი გამოვიდა, მაგრამ, მგონი, რომ ეგრეა...

ერთად ყოფნას კიდევ ბევრი რამე შეუძლია. ჰო, უკვე აღარ ვართ ფავორიტები ვილაცებთან, მაგრამ ჩვენ თუ ერთად ვიქნებით, შეიძლება, რაღაცები გამოვაძვინოთ. აგერ, არც ფაჩულია იყო ფავორიტი ნოვიცკებთან და კაზინსებთან, მაგრამ ვაჭობეთ. მართლა ერთად ვიყავით და იმიტომ. ისე ერთად ვიყა-

ვით, რომ არ მჭეროდა და მაგ დღეებში რამდენჯერმე გამახსენდა ჩვენი გერბი. ჰოდა, სტადიონზე რომ წავალთ, დავხედოთ ხოლმე ჩვენს გერბს.

ზოგია, ისიც არ მოსწონს, ფეხბურთს 265 მილიონს აძლევდნენ. რა ამბავია, რაში ეკუთვნიოთ. კარგი რა, ბოლო-ბოლო, ეგ ფული ზუსტად იმდენია, ერთი კინკილა რუნი რომ იღებს ამ 5 წელიწადში. ჰო, ზუსტად ეგრეა.

რუნის ბევრი გოლი გაუტანია, მაგრამ ერთი ისეთი აქვს გატანილი, ყველას რომ ახსოვს და ბოლო წლების საუკეთესო პრემიერლიგურ გოლად მიიჩნევა. ჰოდა, მასეთი გაიტანა იმ დღეს ბათუმელმა ბიჭმა. მაგ დღეს ჩვენს ჩემპიონატში 1-2 ისეთი გოლი გავიდა, დაუმატე მაგას კარგი განათება, მოლამაზებული ტრიბუნები, მაყურებელი გემოვნებით და...

მესის დაგორებულ პენალტზე იყო კიდევ ამბავი წინა თვეში. ეგეთი 90-იანებში მინახავს დინამო-შეგარდენის თამაშზე. სხვაგანაც გვინახავს, მაგრამ ჩვენ ჩვენი ვთქვათ.

აბა, იმას როგორ ვიტყვი, ჩვენთან რუნისნაირები და მესისნაირები თამაშობენ ან მაგდენი ფული მთლიანად ყველა კლუბს კი არა, თითო ფეხბურთელს უნდა ჰქონდეს-თქო, მაგრამ იმის თქმა კი მინდა, რომ ამ ჩვენს ჩემპიონატშიც გადის მაგარი გოლები, აქაც არის ხოლმე მაგარი თამაშები და ვერც დაიჭერებს კაცი, თუ არ მივიდა სტადიონზე.

აგერ, მალე 10 გუნდი დარჩება, უფრო თამაშები წავა, ეს ფულის ამბავიც არაა ხუმრობა საქმე ჩვენს ყოფაში. მაგდენი ისედაც იყო, ამბობენ. მე არ ვიცი, რამდენი იყო, მაგრამ ახლა რაღაც სისტემა გამოჩნდა. მაგ სისტემას თუ სწორად მივყევით, წესრიგიც გამოჩნდება და წესრიგი კი ისაა, რაც ყველაზე მეტად სჭირდება ჩვენს ფეხბურთს.

ჩვენ, გულშემატკივრებმა ჩვენს გასაკეთებელს მივხედოთ და ჩვენი წუხილი ვთქვათ:

მე ფანი ვარ და მინდა, ბევრგან იყიდებოდეს ნაკრების და კლუბების ატრიბუტიკა და მაისურები, რომ თავის ნაკრებს ჩამოყოლილ ჩემს მეგობარ ფანებთან არ მიხდებოდეს სულელური ტყუილებით თავის მართლება — „რებრენდინგი გვაქვს ბიჭებო და ამოიღეს გაყიდვიდან ნაკრების ყველა მაისური და შარფი“...

მე ფანი ვარ და მინდა, სტადიონების ირგვლივ ლუდის ბევრი ბარი იყოს. განა სხვაგან ვერ განრუპავ, მაგრამ იქვე, სტადიონთან სხვა მულაში აქვს.

მე ფანი ვარ და მინდა, სტადიონზე რომ მივალ, ყველა კარი დამხვდეს ღია და ერთ კარში ჭყლეტვით არ გამოიხატებოდეს ჩვენი ერთიანობა.

ჩვენ ეს გვინდა, კიდევ ბევრი რამ ალბათ... ფეხბურთელებს თავისი სათქმელი ექნებათ... მე კიდევ, მგონია, რომ მთავარია, ერთად ვიყოთ:

— რა ვქენით? — მოვიგეთ.

— რა ვქენით? — წავაგეთ.

ერთად თუ ვიქნებით, ფეხბურთსაც ამოვართევთ fucking shit-დან. 📺

მესის დაგორებულ პენალტზე იყო კიდევ ამბავი წინა თვეში. ეგეთი 90-იანებში მინახავს დინამო-შეგარდენის თამაშზე. სხვაგანაც გვინახავს, მაგრამ ჩვენ ჩვენი ვთქვათ.

გია გეგუჩაძე ერთი ხედვით, ერთი სისტემით

ვერანაირი ვარჯიში ვერ შეცვლის თამაშს

ავტორი: ილია ნანობაშვილი

მშვიდი და განონასწორებული, არ უყვარს ხმაურიანი განცხადებები და თავის მოწონება, არასოდეს ეჩხუბება მსაჯებს და ვერმოგებული თამაშის შემდეგ შეთქმულების თეორიებს არ იშველიებს – ასეთია გია გეგუჩაძე. 50 წლის მწვრთნელს, ჯერჯერობით, საუკეთესო შედეგი აქვს დამოუკიდებელი საკლუბო ქართული ფეხბურთის ისტორიაში, რადგან 12 წლის წინ დინამო თბილისი უფასო თასის ჯგუფურ ეტაპზე გაიყვანა.

შემდეგ იყო წარმატებული მუშაობა ზესტაფონსა და ქუთაისის ტორპედოში, შარშანწინ ზესტაფონს დაუბრუნდა და გუნდი ექვსეულს რომ ეპოტინებოდა, ბოლოს მეორე ადგილზე გაიყვანა. შარშან მაისიდან წლევანდელ იანვრამდე დინამო თბილისს თავკაცობდა და საქართველოს თასი მოიგო, ევროტურნირებზე აზერბაიჯანულ გაბალასთან გამოეთიშა ასპარეზობას, ხოლო ეროვნულ ჩემპიონატში პირველი წრე დამატარებელი ლიდერობით დაასრულა.

გეგუჩაძე სპეციფიკური მწვრთნელია? ალბათ. გეგუჩაძეს არ მოსწონს ფორსმაჟორში და „დღეს თუ არ ვარგა, ხვალ რაღაც იქნება“-ს პრინციპით მუშაობა, ის გეგმავს, ფიქრობს და გემოვნებიან ფეხბურთს ათამაშებს გუნდებს. აქ არ იგულისხმება მხოლოდ შეტევა, მისი გუნდები გამართულად და კომბინაციურად მოქმედებენ, ქოტურობას იშვიათად თუ დაინახავთ. ამასთან, გეგუჩაძეს მოსწონს ახალგაზრდებთან მუშაობა, არ ერიდება მათ დანიშნულებას.

საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციამ მიიღო გადაწყვეტილება, რომ გეგუჩაძისთვის 21-წლამდელთა ნაკრების მთავარი მწვრთნელის პოსტი შეეთავაზებინა და ამასთან, ყველა ასაკობრივი ნაკრების სპორტული ხელმძღვანელობა დაევალებინა. გეგუჩაძემ ეს გამოწვევა მიიღო. ის უხელმძღვანელებს სისტემას, რომელმაც ეროვნულ ნაკრებს საინტერესო და ნიჭიერი ფეხბურთელები უნდა მოუმზადოს.

როგორი უნდა იყოს მომზადების სისტემა, ამას დაკონკრეტება სჭირდება და გია გეგუჩაძესთან ინტერვიუც დიდწილად ამას ემსახურება. რა თქმა უნდა, სხვა საკითხებსაც შევხებით:

მოხარული ვარ, რომ ფედერაციის ხელმძღვანელებისა და ჩემი აზრები ერთმანეთს დაემთხვა. დიდ ყურადღებას ვაქცევ ნდობის ფაქტორს და სამუშაო ატმოსფეროს, რაც დავინახე და ეს მახარებს. როგორც იცით, ჩემს განკარგულებაშია 21-წლამდელთა ნაკრები და ასევე, კურირება უნდა გავუწიო ასაკობრივ ნაკრებებს, მის ერთიან სისტემაში მოყვანას. მათ შორის სფფ-ის აკადემიაც. ასაკობრივი ნაკრებები უნდა ეფუძნებოდეს ერთ ხედვას. მნიშვნელოვანი საკითხია გაფართოებული სელექციის ჩატარება. ფეხბურთელების პროგნოზირება უნდა მოვახდინოთ სამედიცინო, ფსიქოლოგიური, ფიზმომზადების, ტექნიკისა და სხვადასხვა კომპონენტების კუთხით.

ანუ, ბაზაში შეიყვანთ ჭაბუკ ფეხბურთელებს და მათ პორტრეტებს შეადგენთ?

დიახ. მოხდება ფეხბურთელთა ტესტირება, რათა დავინახოთ, ვინ რამდენადაა მზად, ვინ პროგრესირებს სწრაფად, ვინ ნელა, ვინ ჩერდება.

სკაუტიზმი ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი რამ არის მსოფლიო ფეხბურთში, ჩვენთან კი ეს მიმართულება მოიკოჭლებდა. ისე ხდებოდა, რომ ასაკობრივი ნაკრების მწვრთნელები (ყველაზე ვერ ვიტყვით) ამა თუ იმ გუნდის თავკაცს ეკითხებოდნენ, რომელი ჭაბუკი გამოეძახებინათ. ეს მიდგომა შეიცვლება?

აუცილებლად შეიცვლება და უკვე დანყებულია კიდევ მუშა-

ეროვნულ ჩემპიონატში მოთამაშე ფეხბურთელებს ყურადღება უნდა მივაქციოთ, რათა უფრო მოემატოთ პასუხისმგებლობის გრძნობა, ბევრ რამეზე იზრუნონ. ხელის კვრა და, დონეს ვერ აკმაყოფილებენო, ამის თქმა ადვილია...

ობა. გვეყოლება მწვრთნელთა ჯგუფი, რომლებიც ივლიან თამაშებზე, დააკვირდებიან და ჩაბარდებათ სელექციის წარმოება. ეს სამუშაო ჯგუფი გადანყვეტს და არა ერთი კონკრეტული ადამიანი. ანუ, საცერში გატარების პრინციპი გვექნება. გარდა ამისა, შეიქმნება რეგიონების ნაკრებები 19 წელს ქვემოთ ყველა ასაკში, შემდეგ კი აირჩევიან საუკეთესოები. ვაპირებთ რეგიონებში ბაზების შექმნას.

ამ ყველაფერს მცირე დრო არ დასჭირდება.

გეთანხმებით, თუმცა ეს პროცესი აუცილებლად უნდა დანყებულიყო და ვინყვებთ ახლა. ფედერაციის მიერ წარმოდგენილი პროგრამა დიდად დაგვეხმარება, რომ სამუშაო პროცესი გეგმაზომიერად წავიყვანოთ.

21-წლამდელთა ნაკრების მთავარ ამოცანად რა მიგაჩნიათ – შედეგი თუ ეროვნული ნაკრებისთვის ფეხბურთელთა მიწოდება? გასაგებია, რომ ერთი მეორეს არ გამოირიცხავს, მაგრამ...

სწორია, რომ ერთი მეორეს არ გამოირიცხავს. ეროვნული ნაკრები ქვეყნის ფეხბურთის სახეა, თუმცა 21-წლამდელთა ნაკრების შედეგიც ხომ მნიშვნელოვანია. უნდა ვეცადოთ, რომ ხალხს გამარჯვების გემო გავახსენოთ, გულშემატკივარი სტადიონზე დავაბრუნოთ.

თქვენი აზრით, რატომ გაუცხოვდა ფართო მასისთვის ფეხბურთი? ბოლო წლებში

სტადიონზე სიარულს რომ თავი დავანებოთ, ეზოებშიც ხშირად აღარ თამაშობენ ბავშვები და ჭაბუკები.

ჩვენი ყოფა-ცხოვრება ისეთია, რომ ნაკლებად ვიცლით ფეხბურთისთვის. მეორე მიზეზი ისაა, რომ ფეხბურთის პროპაგანდა არ ხდება. მესამე ის, რომ ხშირი წაგებები ქომაგს გულს უკლავს. ჩემს ბავშვობაში „დინამო“ რომ თამაშობდა, მატჩის შემდეგ ეზოში ჩავდიოდი და იგივე ფინტის გაკეთებას ვცდილობდი, რასაც დავით ყიფიანი, ვლადიმერ გუცაევი და სხვები აკეთებდნენ. დღეს ეს აურა აღარ არსებობს, მაგრამ ვფიქრობ, ვაი-ვიში ვერაფერს გვიშველის და პესიმიზმი უნდა მოვიშოროთ. დარწმუნებული ვარ, ფეხბურთის განვითარების პროგრამა ეროვნულ ჩემპიონატს პრესტიჟს შემატებს, მეტი დაინტერესება დონის ამაღლებას გამოიწვევს და როდესაც გულშემატკივრებში ხმა გავარდება, რომ უკეთესი თამაშები ტარდება, სტადიონზე მოვლენ.

საშუალო ქართველი და საშუალო უცხოელი ფეხბურთელი ძლიერი ქვეყნიდან – ყველაზე მეტად რა კომპონენტებში იგრძნობა მათ შორის განსხვავება?

სათამაშო დისციპლინაში, რასაც აუცილებლად დავუთმობთ დიდ ყურადღებას. ასევე, სისწრაფეებში. ფსიქოლოგიურადაც უნდა დავენიოთ ნორმალური საფეხბურთო ქვეყნების წარმომადგენლებს. ისინი იგებენ და ფსიქოლოგიურადაც

წინ არიან, ჩვენ კი უნდა ვეცადოთ დონის ამაღლებას, სხვადასხვა საფეხბურთო კომპონენტების დახვეწას. აქ მხოლოდ წმინდა სათამაშო ნიუანსები არ იგულისხმება.

სწორედ იმ ასაკში, რომელთა განვრთნაც მოგიწევთ, იგრძნობა ქართველ ფეხბურთელთა პროგრესის შეჩერება. 16-17-18 წლის ქართველები ბევრად უკეთეს შედეგს აჩვენებენ, ვიდრე 21-წლამდელები და ეს ხდება წლიდან წლამდე. რატომ, რა ხდება 18-დან 21 წლამდე?

ჰკითხეთ ამ ასაკის ბიჭებს, სურთ ეროვნულ ჩემპიონატში თამაში თუ ურჩევნიათ უცხოურ კლუბში წასვლა? გგულისხმობ ისეთ კლუბში წასვლას, სადაც პერსპექტივა გაურკვეველია, ან საერთოდ არ არის. ასეთი შემთხვევა კი ძალიან ბევრია. მიდიან და ვერ თამაშობენ. ვერანაირი ვარჯიშით ისე ვერ გაიზრდება, როგორც სათამაშო პრაქტიკით. და რატომ მიდიან? იმიტომ, რომ საქართველოს ჩემპიონატს პრესტიჟი დაკარგული აქვს. ჩვენ თვითონ არ ვაძლევთ ახალგაზრდებს დაოსტატების საშუალებას, არადა მნიშვნელოვანია, რომ აქ დარჩეს და გაიაროს ის ეტაპი, რასაც მუდმივი სათამაშო პრაქტიკა ჰქვია. მჭერა, ასე აღარ გაგრძელდება და დაგუბრუნდები ისევ პროგრამის როლს: ამ პროგრამის მიხედვით ჩანს ქართული კლუბების სტაბილურობის გარანტია, სულ სხვა ჩემპიონატი გვექნება განახლებული ინფრასტრუქტურით, სტაბილური ფინანსური მდგომარეობით.

ჩვენი ახალგაზრდების უმეტესობა მართლაც გაურკვეველი პერსპექტივით მიდის უცხოეთში და ბევრი იკარგება...

თანაც ისეთები, რომლებიც აქ გამორჩეულნი იყვნენ ნიჭით. სამწუხაროდ, ასეთი ძალიან ბევრია. ისინი აგენტების თითის დაქნევაზე მიდიან. როგორ უნდა გამოვიძახო ფეხბურთელი, მაგალითად, ესპანეთის მესუთე ლიგიდან? იქ კი არ დარბიან, დადიან. და ქართველი ახალგაზრდაც, რომელიც აქ ნიჭიერი იყო, ვეღარ იზრდება. საბედნიეროდ, კარგი მაგალითებიც არის: პაპუნაშვილი „ვერდერში“, ტაბიძე „გენტში“... მათ პირველ გუნდში თამაშს აჩვევენ, მათში პერსპექტივას ხედავენ.

წელან თქვით, ასაკობრივ ნაკრებებში ერთიან სისტემაზე და ერთიან ხედვაზე ვიმუშავებთო. ერთი კონკრეტული სათამაშო სქემაც დოგმა იქნება?

არა, სქემას ჩარჩოებში არ ჩავსვამთ.

დინამო თბილისიდან წამოხვედით და ალბათ, გაგიჭირდებოდათ გადაწყვეტილების მიღება. საერთოდ, არის ცნება: საკლუბო მწვრთნელი და სანაკრებო მწვრთნელი. გია გეგუჩაძე რომელია?

დინამოდან წამოსვლა იოლი ნამდვილად არ იყო. ქვეყნის ყველაზე ტიტულოვანი, პოპულარული და ძლიერი კლუბი დავტოვე. რაც შეეხება შეკითხვის მეორე ნაწილს, აქამდე სანაკრებო დონეზე თუ მიწვედა მუშაობა, სულ ასისტენტად. მერე პარალელურად კლუბშიც ვმუშაობდი. არ დავმაღავ, ჩემი გულისტკივილია, რომ ყოველდღიური სამუშაო ვერ მექნება მინდორზე, თუმცა დიდი პატივია 21-წლამდელთა ნაკრების მწვრთნელობა და ასაკობრივი ნაკრებების სპორტული ხელმძღვანელობა.

ხშირად უთქვამთ, საქართველოს ჩემპიონატიდან ეროვნულ ნაკრებში ფეხბურთელის გამოძახებას აზრი არ აქვსო. თქვენი აზრი?

ეს დამოკიდებულია კონკრეტული ფეხბურთელის მომზადებაზე. ჩემი აზრით, ეროვნულ ჩემპიონატში მოთამაშე ფეხბურთელებს ყურადღება უნდა მივაქციოთ, რათა უფრო მოემატოთ პასუხისმგებლობის გრძნობა, ბევრ რამეზე იზრუნონ. ხელის კვრა და, დონეს ვერ აკმაყოფილებენო, ამის თქმა ადვილია...

2004 წელს ჯაბა კანკავა დაანინაურეთ დინამოს ძირითად გუნდში და მან დიდი როლი შეასრულა გუნდის უეფას თასის ჯგუფურ ეტაპზე გასვლაში. დღეს თუ ჩანან ჩვენს ჩემპიონატში მაშინდელი კანკავას შესაბამისი ნიჭის მქონე ფეხბურთელები?

თუ მხოლოდ ნიჭს გულისხმობთ, რატომაც არა?! მეტ-ნაკლებობის მომენტი ყოველთვის იქნება და არის, მაგრამ თუ ახალგაზრდები სწორი მიმართულებით იმუშავებენ, შესაძლოა, მათგანაც წამოვიდნენ ისეთები, მომავალში კანკავას დონეს რომ მიაღწევენ.

რეგიონებზე გკითხავთ: ასაკობრივ ნაკრებებში თითქმის საერთოდ არ ჩანან რაიონიდან წამოსული ფეხბურთელები.

მხოლოდ ერთი მიზეზი არაა. საკმაო ხანი ვიმუშავე ქუთაისის ტორპედოში. ქუთაისში მინდვრები არაა, სადაც ბავშვი თუ ჭაბუკი დაოსტატდება. თანაც, თბილისი გახდა თითქმის ყველაფერი, რაიონებიდან დედაქალაქის გუნდებში მოდიან ჭაბუკები, რადგან უკეთეს პირობებში ვარჯიშობენ და იზრდებიან. წელან სწორედ ამიტომ ვთქვი რეგიონებში ბავშვის აშენების და ნაკრებების შექმნის როლზე. ეს აუცილებელია. ^[2]

გამქრალი მოედნები

ფეხბურთი უსტადიონოდ ვერ იარსებებს. ქართულ ფეხბურთში კი დღეს ყველაზე დიდი პრობლემა სტადიონებია, უფრო სწორად, სტადიონების არარსებობა – ჯერ კიდევ საბჭოთა კავშირის პერიოდში საქართველო ყველაზე ნაკლებ სტადიონიან ქვეყანად ითვლებოდა მცირემიწიანობის გამო და ბოლო წლებში სიტუაცია კიდევ უფრო დამძიმდა.

ავტორი: მამუკა კვარაცხელია

რეპიონი

უეფადან საფეხბურთო მივლინებების გამო ხშირად მიწევს ჩვენს მეზობელ ქვეყნებში ჩასვლა და მინდა გითხრათ, რომ ბოლო 10 წელიწადში მხოლოდ საქართველოს დედაქალაქ თბილისში რომ 25 სტადიონი განადგურდა – ჩვენს მეზობელ აზერბაიჯანის დედაქალაქში, ბაქოში 20 სტადიონი აშენდა, სომხეთის დედაქალაქ ერევანში – ორი საფეხბურთო ბაზა და 20 მოედანი...

განადგურებული მოედნები

ჩვენი რეგიონის ქვეყნებისგან განსხვავებით, ჩვენთან საპირისპირო პროცესი მიმდინარეობს და უკვე 90-იანი წლებიდან თბილისში მოისპო შემდეგი სტადიონები:

ირაკლი კიკნაძის პარკში

საერთის აკადემია (პარკში)

მაულ-კამოლის სტადიონი (დიდუბა)

1 დიდი, 1 პატარა მოედანი. (ერთ-ერთი უძველესი სტადიონი თბილისში, ვარჯიშობდა 200 ბავშვი, ტარდებოდა პირველი ლიგის თამაშები.)

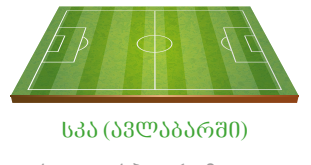
მერანის სტადიონი (ბ. ხმელნიშვილის ქუჩაზე)

1 დიდი, 2 პატარა მოედანი ვარჯიშობდა 300 ბავშვი, ტარდებოდა უმაღლესი და პირველი ლიგის თამაშები

ოქროყანა (მთაწმინდაზე)

1 დიდი მოედანი (აშენებულია საცხოვრებელი) ვარჯიშობდა 100 ბავშვი, ტარდებოდა პირველი ლიგის თამაშები

სპა (ავლაბარში)

1 დიდი, 1 პატარა მოედანი (აშენებულია კორპუსები). (ვარჯიშობდა 200 ბავშვი, ჰქონდა საუკეთესო მინდვრის საფარი საქართველოში. ტარდებოდა უმაღლესი ლიგის თამაშები)

ფიქარი (ნიშაბ ქუჩა)

2 დიდი მოედანი

ქარიშხალს დარბაზის წინ

1 დიდი მოედანი

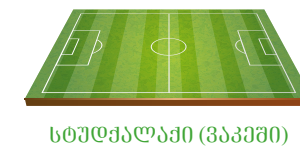
ელექტროდგო

3 მოედანი

გარკეთილი

1 დიდი მოედანი

სტუდენტური (პარკში)

1 დიდი, 1 პატარა მოედანი – ვარჯიშობდა 500 ბავშვი, ტარდებოდა საქართველოს ლიგის მატჩები.

ნორჩი დინამოელი (დავით ყიფიანის ქუჩაზე)

3 დიდი, 3 პატარა მოედანი (ტარდებოდა პირველი ლიგის თამაშები)

სიონის სტადიონი (მუხიანი)

2 დიდი მოედანი, საცურაო აუზი (ვარჯიშობდა 200 ბავშვი, მათ შორის ქალთა გუნდები)

გაემაკას სტადიონი (ისან-სამგორი)

3 დიდი მოედანი (ვარჯიშობდა 200 ბავშვი, ტარდებოდა პირველი ლიგის თამაშები)

ლოტკინის სტადიონი (სამშაპეთის ქუჩაზე)

1 დიდი მოედანი

ოლიმპი (ბიძინა ქუჩაზე)

1 დიდი, 3 პატარა მოედანი, 2 აუზი, 2 ფიტნეს დარბაზი.

საერთის სასახლის უკან

1 დიდი მოედანი

დიდის მასივი

1 საშუალო მოედანი მტკვრის სანაპიროზე

35-ე სკოლა (ჩუღურეთში)

1 დიდი მოედანი. ვარჯიშობდა 300 ბავშვი, ტარდებოდა პირველი ლიგის თამაშები.

გოთვების სტადიონი

1 დიდი მოედანი (ვარჯიშობდა 100 ბავშვი, ტარდებოდა პირველი ლიგის თამაშები)

განადგურების პირას მისული მოედნები

მუხიანის სტადიონი

4 ნაწილადაა დაყოფილ-გაყი-
დული, ახლომასლო კი მუხი-
ან-თეშქა-გლდანის რამდენიმე
რაიონს საფეხბურთო მოედანი
არ აქვს. აქ 500 ბავშვი ვარჯი-
შობდა...

**ჭიჭიაზე მდებარე
„ოლიმპის“ კომპლექსი**

საქართველოს ნაკრების უახ-
ლესი ისტორიის სამჭედლო
– ჭიჭიაზე მდებარე „ოლიმპის“
კომპლექსის მყიდველმა
ესტონელებმა უკვე დაჰკრეს ექ-
სკავატორის ჩამოა კორპუსებში
ჩაძირულ საფეხბურთო ოაზისს.

**მაუდ-კამვოლის
სტადიონი**

მაუდ-კამვოლის სტადიონმაც
დაკარგა თავისი ფუნქცია და
ერთ დროს ცოცხალი მექანიზ-
მით მომუშავე არენა საშინელ
დღეშია...300 ბავშვი ქუჩაში
გაუშვეს.

**საქართველოს
უნივერსიტეტის სტადიონი**

საქართველოს უნივერსიტეტის
სტადიონი, ფაქტობრივად გან-
წირულია და მერამდ დღეს-ხ-
ვალ უნდა გამოიტანოს დასკვნა-
გადარჩევა სტადიონი თუ ვერა.

პ.წ. ზემეპას სტადიონი

ე.წ. ზემეპას სტადიონზე სამივე
მოედანი ამოიღეს ნიშანში,
კარის ძელები ამოაძრეს და
საცაა ამ უნიკალური სპორტული
სარბიელის დანგრევას დაიწყე-
ბენ! აქაც ასობით ბავშვი უნდა
დატოვონ უფეხბურთოდ.

ნორჩი დინამოელი

ნორჩი დინამოელის ისტო-
რიული სამჭედლო ქალაქის
ცენტრში გაყიდულ-გაპარტახე-
ბულია უკვე მერამდენე წელია,
გრიგოლ გაგუას დაარსებულ და
1 500 ბავშვის გულის გამხარე-
ბელ ბაზაზე ხეები ამოვიდა.

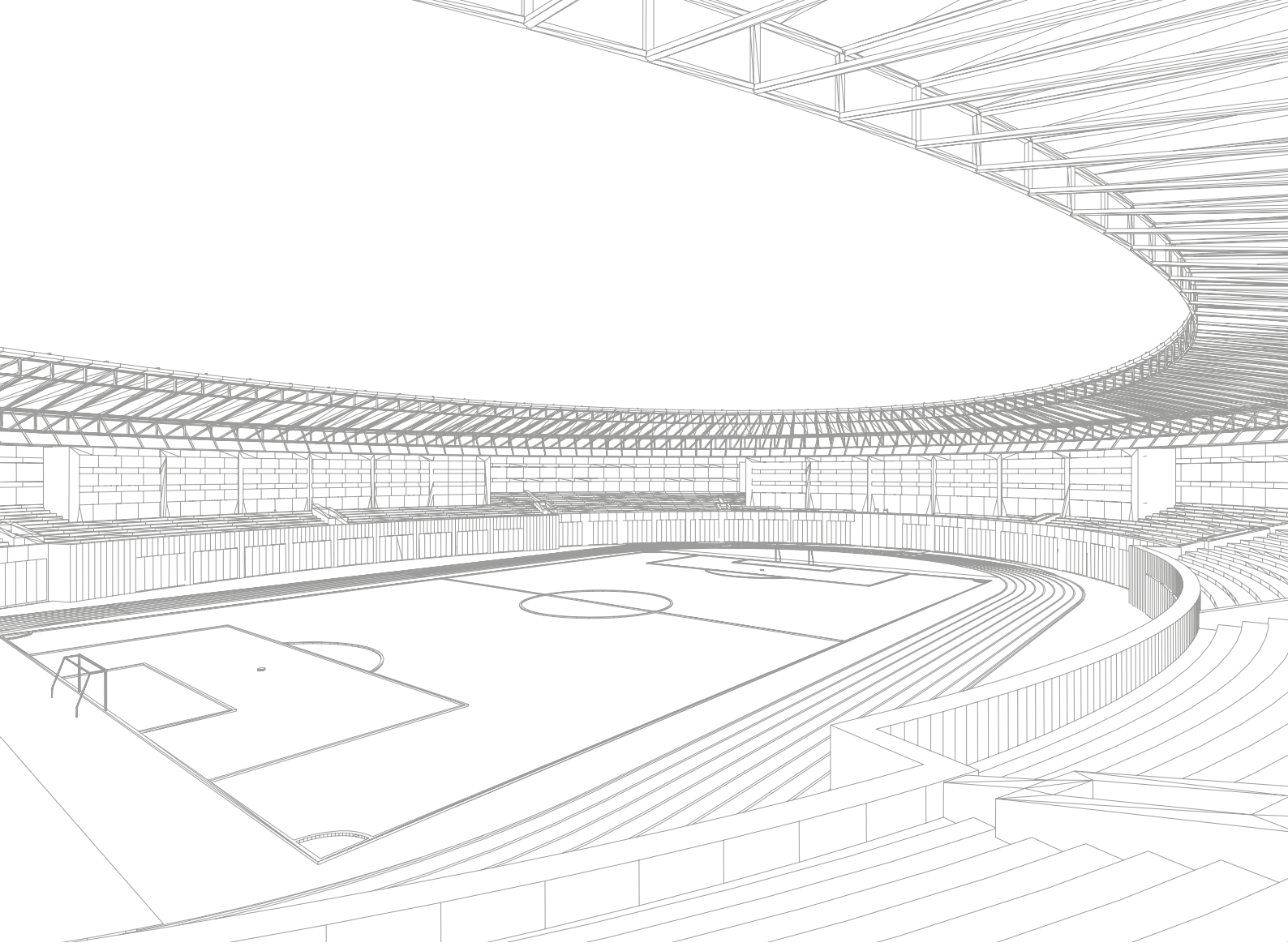
**გაიომ ჭაჭალავას
დაარსებული 35 სკოლა**

გაიომ ჭაჭელავას დაარსებუ-
ლი 35 სკოლა, სადაც მესხის,
იამანიძის, კოტრიკაძეების,
ყიფიანის, გუცაევის და სხვა
ვარსკვლავების ოფლი და სის-
ხლია ჩალვრილი – მართვის
სასწავლო მოედნადაა გადაკე-
თებული. არადა, დღე და ღამე
არ წყდება ნორჩების ჟრი-
ამული ოქროსუბნის ამ კოხტა
სტადიონზე.

**ნაძალადეოში ერთ-ერთი
უძველესი სტადიონი
თბილისში – პ.წ. „ფიქარი“**

„ბამბის ნართის“ ბალანსზე
ირიცხება ნაძალადეოში ერ-
თ-ერთი უძველესი სტადიონი
თბილისში – ე.წ. „ფიქარი“,
რომელმაც უამრავი ფეხბურ-
თელი გამოზარდა და ათჯერ
მეტი ქუჩას ააცდინა. გამოზრ-
დილ ფეხბურთელებში კი არიან
საქართველოს ყველა დროის
საუკეთესო ცოცხალი ლეგენ-
დები: ალექსანდრე ჩივაძე,
ვოვა გუცაევი, ძმები მაჩაიძე-
ბი, ერთადერთი ოლიმპიური
ჩემპიონი გელა კეტაშვილი...
კბილებით უჭირავთ სტადიონი
საქართველოს დამსახურებულ
მწვრთნელ ჟანი ლფავას და
დათო სხიერელს, რომელიც
გინესების რეკორდების წიგნშია
შესატანი-ბავშვები რომ ქუჩას
მოაცდინოს. დათომ საკუთარ
სახლში გახსნა გასახდელი
და უსასყიდლოდ ემსახურება
სტადიონს... ვის არ მისწერა
მწვრთნელთა დუეტმა, პარ-
ლამენტიდან დაწყებული და
რაიონის გამგეობით დამთავ-
რებული, მაგრამ სტადიონი
„ბამბის ნართს“ ეკუთვნის და
როდის მოადგებიან აქაურობას
ბულდოზერები, კაცმა არ იცის.
200-300 ბავშვი რჩება უფეხბურ-
თოდ...

თბილისის მერიის, საკრებულოს, სპორტის სამინისტროს, ფეხბურთის
ფედერაციისა და უბრალოდ თბილისელ მოქალაქეთა ძალისხმევით,
ერთობით მოხერხდა შამდები სტადიონების გადარჩენა:

ლეგენდარული
მიხეილ მესხის
ხელით აშენებული
საფეხბურთო სკო-
ლა ავჯაზა

სპორტის აკადე-
მია (ვაკეში) – 1
დიდი, 2 პატარა
მოედანი

გლდანის პირვე-
ლი მიკრორაიონის
სტადიონი

ჩვენი დროის გმირები

რომ არა თბილისის დინამოს პრეზიდენტი რომან ფიფია (4
ახალი მოედანი მის მიერ ახლადდაარსებულ ვიტალი დარა-
სელიას სახელობის დინამოს აკადემიაში), ჩვენი სასიქადუ-
ლო ფეხბურთელი თენგიზ სულაქველიძე (7 ახალი მოედანი
სულაქველიძის აკადემიაში), და კარლო მჭედლიძე (4 ახალი
მოედანი მის კუთვნილ საფეხბურთო სკოლა ოლიმპიკში) –
საქართველოს დედაქალაქი თბილისი ფაქტობრივად საერ-
თოდ უფეხბურთოდ დარჩებოდა! კარგია, რომ არ დაილია
ფეხბურთის მოყვარული ბიზნესმენები საქართველოში და კი-
დეც რამდენიმე მათგანი აპირებს სტადიონების მშენებლობას,
რაზგეც დაწვრილებით ვისაუბრებ შემდგომ ნომრებში.

გამოსავალი

გამოსავალი საქართველოს
მთავრობამ, შესაბამისმა
მერიებმა და საკრებულო-
ებმა უნდა მონახონ! ჩვენი
წინადადებები მათდამი
ასეთია:

- ინვესტორს სხვა ადგილი
გამოეყოს
- შესწავლილ იქნას, კანო-
ნიერად მოხდა თუ არა
თავის დროზე მოედნის
გასხვისება
- თავად სახელმწიფომ,
მერიამ ან საკრებულომ
შეისყიდოს არსებული
მოედანი და ქვეყანას შეუ-
ნარჩუნოს.

მძიმე რეალობის გამოკახილი

...იქ ხშირად გაიგონებთ მშობლების შეძახილებს, მოისმენთ თამაშის გარჩევებს, ამა თუ იმ ბავშვის შეფასებას, ვინ როდის არ გააკეთა პასი, ან რომ გაეკეთებინა, რა მოხდებოდა... ნახავთ და მოისმენთ ისეთ რაღაცებსაც, რაც ალბათ არ მოგეწონებათ, მაგრამ ეს მაინც გულიდანაა წამოსული.

სხვათა შორის, ასაკობრივ ჩემპიონატებში არის მატჩები, სადაც გულშემატკივარი გაცილებით მეტია, ვიდრე უმაღლესი ლიგის ზოგიერთ თამაშზე. გვინახავს თითქმის ბოლომდეგავსებული ტრიბუნებიც „ბენდელაზე“, როცა „საბურთალო“ „დინამოს აკადემიას“ ხვდება. იქ მეტი სინამდვილეა, მეტი სილაღეა...

ჭაბუკთა ლიგა: მხოლოდ ორი?

საქართველოს ფეხბურთის ფედერაცია სადღეისოდ მხოლოდ ორ ასაკობრივ ჯგუფში ატარებს ჭაბუკთა ლიგას: 1998/1999 და 2000/2001 წლებში დაბადებულები. ორივე ასაკში 18-18 გუნდია, რომლებიც ორ ზონად, დასავლეთ-აღმოსავლეთად არიან დაყოფილნი, მერე კი ორ-ორი საუკეთესო ნახევარფინალში ითამაშებს.

1998/1999-იანების აღმოსავლეთ ზონაში „დინამოს აკადემია“ ლიდერობს, მას კი პირველობაში ეცილე-

ბიან „ლოკომოტივი“, „საბურთალო“ და „ცხინვალი“. ეს ოთხეული აშკარად სხვებზე მაღლა დგას. დასავლეთში კი ქობულეთის „შუქურა“, ქუთაისის „ტორპედო“ და „სამტრედია“ გამოირჩევიან.

ცნობისთვის, ეს ის ასაკია, საიდანაც ჩემპიონი, შესაძლოა, უეფას ახალგაზრდულ ლიგაში გავიდეს – აი, როგორც „საბურთალო“ გავიდა შარშან.

2000/2001-იანების აღმოსავლეთ ზონაში „საბურთალო“ და „დინამო“ აშკარად წინ არიან, მათ მხოლოდ 35-ე სკოლა და „ლოკომოტივი“ თუ გაუწევენ წინააღმდეგობას. დანარჩენები კი ქულებით ძალიან ჩამორჩებიან.

დასავლეთში ოთხი გუნდია დანიშნურებული: „სამტრედია“, „ზუგდიდი“, ბათუმის „დინამო“ და ფოთის „კოლხეთი“.

ჭაბუკთა ლიგის სისტემაში ერთი უცნაურობაა, რის გამოსწორებაზეც გასულ წლებში უნდა ეფიქრათ. კერძოდ, ჩნდება ლოგიკური კითხვა: უნდა ტარდებოდეს თუ არა ჩემპიონატი მხოლოდ ორ ასაკში?

როგორც ვიცით, ეს კითხვა საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციის ახალ ხელმძღვანელობასაც გაუჩნდა და მომდევნო სეზონებიდან ბევრ სიახლეს გვპირდებიან.

ელიტ-ლიგა 2000 (14 გუნდი): ლიდერთა ჯგუფში არიან სფფ-2001, „საბურთალო“, „ნორჩი დინამო“, სულაქველიძის აკადემია.

ელიტ-ლიგა 2001 (14 გუნდი): გამოირჩევიან „დინამოს აკადემია“, „ავაზა“, „ნორჩი დინამო“, სფფ-2002, „ერა“.

ელიტ-ლიგა 2002 (12 გუნდი): „დინამოს აკადემია“ ლიდერია, მას მოჰყვებიან „საბურთალო“, გორის „დილა“ და „ავაზა“.

ელიტ-ლიგა 2003 (14 გუნდი): „დინამოს აკადემიასთან“ ერთად ლიდერთა ჯგუფში არიან ბოლნისის „სიონი“, „ოლიმპიკი“, სულაქველიძის აკადემია და „საბურთალო“.

ელიტ-ლიგა 2004 (14 გუნდი): „დინამოს აკადემიასა“ და „საბურთალოს“ გარდა, ცხრილში ზემოთ არიან 35-ე სკოლა, „დილა“ და „ბასა“.

ელიტ-ლიგა 2005 (10 გუნდი): გამოირჩევიან „დინამოს აკადემია“, „ბასა“, „ავაზა“ და „საბურთალო“.

ელიტ-ლიგა 2006 (14 გუნდი): „დინამოს აკადემია“ ლიდერია, შემდეგი სამი ადგილი კი „საბურთალოს“ პირველ, მეორე და მესამე გუნდებს უკავიათ.

ელიტ-ლიგა 2007 (10 გუნდი): ყველაზე დაძაბული ჩემპიონატი ამ ასაკშია, სადაც ოთხ გუნდს აქვს ჩემპიონობის თანაბარი შანსი – „საბურთალო“, „ჩემპიონი“, „დინამოს აკადემია“ და „ნორჩი დინამო“.

ელიტ-ლიგის ცხრავე გათამაშება რომ ავიღოთ, რაიონიდან ჯამში მხოლოდ 21 გუნდია. ჰყავთ კლუბები რუსთავს (5), ხაშურს (4), გორს (4), ლაგოდეხს (2), თელავს (2), ჭაბუკიანს (1), კასპს (1), ახმეტას (1) და ბოლნისს (1).

ელიტ-ლიგის გარდა, აქა-იქ სხვა ტურნირებიც იმართება, თუმცა ბევრი არა – მასობრიობა ისეთი ვერ არის, როგორიც საჭიროა. ფეხბურთით დაკავებული ბავშვების რაოდენობის კლებადი ტენდენცია სასწრაფო რეაგირებას ითხოვს და ამას საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციის პროგრამაში დიდი ადგილი უკავია.

შეპარულები

პარამიტობებს რა დაღევს. ორიოდ წლის წინ პირადად შევესწარი ფაქტს, როცა ერთი გუნდის მწვრთნელმა იჩივლა, მეტოქემ ასაკგადაკეთებული ბიჭები ათამაშაო და დაუმტკიცებია კიდეც. აქ საქმე უკვე ფეხბურთელების სამონაწილეო ბარათებისკენ მიდის, რომელიც ყველა კლუბს წესრიგში უნდა ჰქონდეს, თუმცა, სამწუხაროდ, არის „შეპარების“ შემთხვევებიც.

შეუიარაღებელი თვალითაც ჩანს, რომ წინა წლებთან შედარებით ასაკის გადაკეთებებმა იკლო, მაგრამ ეს სენი ბოლომდე მაინც ვერ ამოიძირკვა და ასეთი ფაქტები უფრო რეგიონებში შეიმჩნევა. თვალწინ წარმოგვიდგა სურათი, 14 წლის ანდრეს ინიესტა „ბარსელონას“ მაისურით, კაპიტანია და მის გვერდით დგას ზრდასრული მეტოქე ფეხბურთელი, ოღონდ განსხვავება ისაა, რომ ბარსელონაში იცოდნენ, რა ასაკის გუნდს ეთამაშებოდნენ.

ერთი სიტყვით, ბევრი რამ მოსაწესრიგებელია და იმედია, ფეხბურთის განვითარების პროგრამით ნელ-ნელა წინ წავიწევთ. ახლა საქმეა გასაკეთებელი, შედეგები კი მერე ვითვალთ. ■

ვასილ მაისურაძე: ქართულ ფეხბურთს მასშტაბური პროექტი თუ უშვალის

ავტორი: პაატა ძნელაძე

ვასილ მაისურაძე ერთადერთი ქართველი მწვრთნელია, რომლის ხელმძღვანელობითაც საქართველოს ასაკობრივი ნაკრები ევროპის ჩემპიონატის ნახევარფინალამდე მივიდა. მისი სახით ჩვენს ქვეყანას საინტერესო და მზარდი სპეციალისტი ჰყავს. მაისურაძეს ინტერვიუ ჩამოვართვით და ვკითხეთ, რას ფიქრობს 17-წლამდელთა ახალ თაობასა და ზოგადად, ქართული ფეხბურთის პერსპექტივაზე.

როდესაც ასაკობრივ ნაკრებებში საკადრო ცვლილებები განხორციელდა, ითქვა, რომ თქვენ გაცილებით უკეთესი შედეგი 17-წლამდელთა ნაკრებში მუშაობისას გქონდათ და ამიტომ გადაწყდა თქვენი აქ დანიშვნა.

2012 წელს, სლოვენიაში გამართულ ევროპის ჩემპიონატზე ნახევარფინალში გავყავით და როგორც ჩანს, ამ შედეგიდან გამომდინარე გადაწყდა ჩემი ამ ასაკობრივ ნაკრებში დაბრუნება. ჩემთვის მთავარია, ქართული ფეხბურთის სამსახურში ვიყო, ასაკობრივ ნაკრებებში მუშაობა კი, როგორც მწვრთნელისთვის, ძალიან საინტერესოა.

ქართველი ფეხბურთელები ასაკობრივი ნაკრებების პერიოდში გამორჩეულები არიან, მაგრამ დიდ ფეხბურთში თავის დამკვიდრება ძალიან უჭირთ...

ამის მიზეზი არაერთია და ამაზე სერიოზული მსჯელობაა საჭირო. ერთ-ერთი მთავარი მიზეზი ისაა, რომ მაგალითად, ესპანეთის, ინგლისის, გერმანიის და სხვა წამყვანი ევროპული ქვეყნის ასაკობრივი ნაკრების მოთამაშეები თავიანთ კლუბებში გაცილებით მაღალ დონეზე ყალიბდებიან ფეხბურთელებად. სამედიცინო კუთხით იქნება ეს, თამაშის შემდგომი აღდგენითი საშუალებებით თუ კიდევ უამრავი ნიუანსით, გაცილებით წინ არიან. გარდა ამისა, მათ გაცილებით ძლიერ ჩემპიონატში ეძლევათ თავის გამოჩენის საშუალება და ესეც ერთი უმთავრესი ფაქტორია.

მაშინ, როდესაც პრემიერლიგასა და პრიმერადივიზიონში 19 წლის ფეხბურთელებს არ აკლიათ სათამაშო პრაქტიკა, საქართველოში მწვრთნელებისგან ხშირად გაგვიგია, რომ ამ ასაკის ფეხბურთელები უმაღლესი ლიგისთვის ჯერ პატარები არიან.

ბუნებრივია, ნებისმიერი მწვრთნელი თავად წყვეტს, ვინ უნდა ათამაშოს და ვინ არა, მაგრამ ფაქტია, რომ ახალგაზრდა მოთამაშეებს გაცილებით მეტი ნდობა სჭირდებათ საქართველოს ჩემპიონატში, რადგან ეს ძალიან მნიშვნელოვანია მთლიანად ქართულ

ლი ფეხბურთისთვის. ნიჭიერი 19 წლის მოთამაშე კი ჩვენი ჩემპიონატისთვის პატარა ნამდვილად არ არის.

2012 წლის ფორმაციის ნაკრებიდან საკმაოდ ბევრმა გაიკვალა გზა დიდ ფეხბურთში (კაკაბაძე, ცინცაძე, აბურჯანია, ჭანტურია, პაპუნაშვილი, დვალი...), შეგიძლიათ შეადაროთ ის თაობა დღევანდელ 17-წლამდელთა ნაკრებს?

იმ გუნდთან დაახლოებით სამი წელი გავატარე და მათი თითოეული პლუსი და მინუსი ზეპირად ვიცოდი. სლოვენიაში გამართული ევროპის ჩემპიონატის შემდეგ სულ ცოტა დაგვაკლდა, რომ 19-წლამდელთა ევროპის ჩემპიონატზეც გავსულიყავით. მჯერა, რომ ეს არაა მათი მაქსიმუმი და ეს ფეხბურთელები კიდევ მოუმატებენ. რა თქმა უნდა, ამ შემადგენლობაშიც არაერთი ნიჭიერი ფეხბურთელია, რომელთაც დიდი ფეხბურთის თამაში შეუძლიათ, მაგრამ ამისათვის დიდი შრომაა საჭირო.

ასაკობრივი ნაკრების პარალელურად თბილისის ლოკომოტივის მთავარი მწვრთნელიც იყავით. თქვენთვის, როგორც მწვრთნელისთვის, სანაკრებო სპეციფიკა უფრო საინტერესოა თუ საკლუბო?

საინტერესოა, რა თქმა უნდა, ორივეა. მუშაობის სტილი, ბუნებრივია, შედარებით განსხვავებულია და მწვრთნელს ორივეგან შეუძლია, მიიღოს აუცილებელი გამოცდილება. უბრალოდ, როდესაც საქმე შენი ქვეყნის ნაკრებს ეხება, ეს ალბათ, შედარებით მეტი პასუხისმგებლობაა.

ახლახან გასაჭაროვდა ფეხბურთის დაფინანსების ახალი სისტემა, რომელიც 265 მილიონ ლარს მოიცავს და ეს თანხა ხუთწლიან გეგმაზეა განაწილებული. რას მოუტანს ეს ქართულ ფეხბურთს?

სამწუხარო რეალობაა, რომ დღეს ჩვენი ფეხბურთი ძალიან უკანაა. ქართულ ფეხბურთს მასშტაბური პროექტი და დაფინანსება თუ უშველის. ამ შანსის ხელიდან გაშვება ნამდვილად არ შეიძლება. ■

მერაბ მამულაშვილი ქართული ფეხბურთის ინსაიდერი

ვიტალი დარასელიას სახელობის დინამოს აკადემიის სტადიონზე დუბლშემადგენლობის მე-9 ტურში, თბილისის დინამოსა და ცხინვალის რეზერვისტების მატჩი თბილისელთა გამარჯვებით 4:2 დასრულდა. იმ დღეს, „დინამოს“ დუბლების მთავარმა მწვრთნელმა, თამაზ სამხარაძემ გარისკა და 55-ე წუთზე, მოედანზე 14 წლის ზუკა დავითაშვილი შეუშვა. შემტევმა ნახევარმცველმა იმედები გაუმართლა და 9 წუთში ცხინვალელთა კარი მეოთხედ აიღო. 14 წლის ბიჭს დუბლის შესრულებაც შეეძლო, მაგრამ ახლო მანძილიდან დარტყმული მეკარემ აუღო.

ზუკა 2001 წელსაა დაბადებული – ის ეროვნული ჩემპიონატის ორგზის ბომბარდირის, სულიკო დავითაშვილის ვაჟია. დინამოს აკადემიაში 2012 წლიდან თამაშობს. ამ გუნდში იმდენად გამორჩეული ბავშვები არიან, ერთი წლით უფროსეებში, 2000 წელს დაბადებულთა ელიტ-ლიგაში გამოდიოდნენ. თავად ზუკა გუნდის ლიდერი გახლდათ და ლამის ყველა ტურნირზე საუკეთესო მოთამაშედ აღიარებდნენ და იმედისმომცემ ფეხბურთელად მიიჩნევენ. დინამოს დუბლშემადგენლობაში კი შარშან, 14 წლისა, მე-9 კლასელი ბავშვი აიყვანეს. მცირე ხნის წინ კი, ვასილ მაისურაძემ 17-წლამდელთა ნაკრებში მიიწვია.

ზუკა დავითაშვილი
დაიბადა: 2001 წლის 15 თებერვალს
სიმაღლე: 173 სმ / წონა: 63 კგ
პოზიცია: ცენტრალური ნახევარმცველი
კლუბი: დინამო თბილისი (დუბლშემადგენლობა)

კარიერა სად დაიწყო?

ოქროსუბნელი ვარ, მაგრამ ჩემს უბანში სკოლა აღარ დარჩა და 2007 წელს, მამამ „ჩემპიონში“ ოთარ კორინთელთან მიმიყვანა. ეს სკოლა წყნეთის გზაზე იყო. იქ 2 წელი დავდიოდი და მერე უკვე დიდი მოედანი რომ დაგვჭირდა, წყნეთში, „ბაქსვუდის“ სკოლაში გადავედი, სადაც მუშაობა მამაჩემმაც დაიწყო. იქ ძალიან მაგარი 3 წელი გავატარეთ: საქართველოში ყველა ტურნირი მოვიგეთ, მათ შორის, ახალ-კაცის ფესტივალიც და 6 მოთამაშე თბილისის „დინამოს“ აკადემიაში გადაგვიყვანეს.

დინამოს აკადემიაში რა შეიძინე?

სასწაულ პირობებში მოვხვდით და ყველანაირად ხელს გვიწყობდნენ. დიდი გამოცდილებაც მივიღეთ, რადგან უცხოეთში ბევრჯერ გავვიშვეს, ეს კი ჩვენთვის ბევრს ნიშნავს. „ბაქსვუდმა“ თავისი როლი ითამაშა, მერე კი „დინამომ“ წინსვლაში ხელი ძალიან შემიწყო. იქ გავიცანი ოთარ გაგნიძე, ვინც ჩემს კარიერაზე ძალიან დიდი გავლენა მოახდინა.

სამწახაროდ, ასეთი სტატისტიკა არ არსებობს, მაგრამ საეჭვოა, 14 წლისას დუბლებში გაეტანოს. ერთი ისაა ცნობილია, რომ წლების წინ უმაღლეს ლიგაში ფეხბურთელმა გოლი 13 წლის ასაკში გაიტანა. თუმცა, სინამდვილეში 16 წლის აღმოჩნდა.

მე ასე ვიცი, რომ დინამოს დუბლებში ჩემი ასაკის ფეხბურთელს არ უთამაშია და ბუნებრივია, არც გაუტანია. „დინამო“ ისეთი კლუბია, აქ გატანილი ერთი გოლიც ბევრს ნიშნავს და კიდევ უფრო ის მახარებს, რომ ეს პირველივე შეხვედრაში შევძელი. ახლახანს 15 წლის გავხდი. მანამდე თურქულ შეკრებაზე ვიყავით და იქაც გავიტანე.

დიდებში თამაში არ გიჭირს?

არა, თავისუფლად ვარ. მაგრამ ორთაბრძოლებში ვგრძნობ, ჯერ მათნაირი ჯანი არ მაქვს – ფიზიკურად ცოტა მიჭირს. მაგრამ ეს ასაკის ბრალია და დროსთან ერთად, ჯანაც მოვა.

არც ისე დიდი ხნის წინ, მამაშენი ცნობილი ფეხბურთელი და გოლე-დორი იყო. მან შენს გემოვნებასა და მომავალზე გავლენა მოახდინა?

ბუნებრივია, რადგან პატარაობიდან ოჯახში სულ ფეხბურთზე ლაპარაკობდნენ. სულიკოს ძალიან დიდი წვლილი აქვს, რომ ფეხბურთელად გავიზარდე.

უმთავრესად, მამების ორი კატეგორია არსებობს: პირველები შვილებისადმი ძალიან კრიტიკულები არიან, მეორენი მათში მესის და მარადონას ხედავენ.

ალბათ, მამაჩემი მესამე კატეგორიაა. ზომიერად კრიტიკულია და საჭირო დროს გამხნევებაც ეხერხება. შეცდომებზე მითითებს, მაგრამ კარგად თუ ვითამაშე, ამასაც არ დამიკარგავს. მაგრამ ჩემგან სულ მეტს ითხოვს. ისე, მეტი თავადაც მინდა. 15-წლამდელების ნაკრების წევრი ვარ, მაგრამ 17-წლამდელებში მოხვედრაზე ვოცნებობდი და ესეც ამიხდა – მაისურაძემ შეკრებაზე მიმიწვია..

ბავშვობიდან 7 ნომრით თამაშობდი. ეს ციფრი გიყვარს თუ ამას ვინმეს სიყვარულით აკეთებ?

დინამოს დუბლებში ასე აღარაა. ახლა ხან 10 ნომერს მაძლევენ, ხან კი – 11-ს, სათადარიგოებში თუ ვარ – 18-ს. მაგრამ 7-იანი ძალიან მიყვარს, რადგან ბავშვობიდან რონალდუს ვგულშემატკივრობ და მამაჩემიც სულ 7 ნომრიანი ფორმით თამაშობდა.

ფეხბურთის გამო, შენი ასაკის მეგობრებთან და ახლობლებთან ურთიერთობა ხომ არ გაკლდება?

იყო შემთხვევა, თამაშის გამო, უახლოესი მეგობრის დაბადების დღეზე ვერ წავედი. ასე ბევრი რამ გამომიტოვებია და გული მწყდება. ჩემთვის კომპიუტერსა და მობილურზე თამაშებიც უცხოა და დიდი სურვილიც არ მაქვს. საღამოს 10 საათზე ვიძინებ და ჩემპიონთა ლიგის თამაშებს მეორე დღეს, ჩანაწერში ვუყურებ.

პირდაპირ რეპორტაჟებს საერთოდ ვერ უყურებ?

მეოთხედფინალებიდან თავს შეღავათს ვაძლევ. მაგრამ რაც უფრო ვიზრდები, ვხვდები, რაღაც თუ არ მოვიკელი, ფეხბურთს ვერ ვითამაშებ. 📺

ილია ბაბუნაშვილი

ღმერთგაყვანის ქვეყანა

ანუ სად არის სუდანის?

ილუსტრაცია:
დავით მაჭავარიანი

რამდენი წელი გავიდა, მაგრამ ეს ამბავი არ მაგიწყდება. თან, რა საინტერესოა, არა? – ამბავს სულ სამი მონაწილე ჰყავდა: მე, ის ბიჭი და თენგიზ სულაქველიძე. მე – უნებლიე მოწმე, ის ბიჭი და თენგიზ სულაქველიძე კი – მონაწილეები. სულაქველიძემ მაშინვე ვერ შეამჩნია, რა მოხდა, ის ბიჭი კი ახლა დაახლოებით 50 წლის კაცი იქნება და, სავარაუდოდ, თავისი ცხოვრების სულ რამდენიმეწამიანი ეპიზოდი აღარც ემახსოვრება. მოკლედ, ერთადერთი მემკვიდრე ვარ.

ამბავი კი ასეთია: „დინამოზე“ დუბლების თამაში დასრულდა. დუბლების თამაში ძირითადი გუნდების შეხვედრის წინა დღეს იმართებოდა და გარდა იმისა, რომ საინტერესო იყო, როგორც საფეხბურთო მატჩი, იმითაც მოგვწონდა, რომ მის სანახავად ჩვენი ვარსკვლავებიც მოდიოდნენ თავიანთი მანქანებით. ისინი მანქანებს გასახდელის წინ აჩერებდნენ და ტრიბუნებზე ადიოდნენ. ერთი სიტყვით, თუ დასავლეთ ტრიბუნის პირველ იარუსზე დაჯდებოდი, დიდი შანსი იყო, ყიფიანის, გუცაევის, შენგელიას, ჩივაძის, დარასელიას, სულაქველიძის, ხინჩაგაშვილის ან რომელიმე სხვა ფეხბურთელისა და მისი საძმაცაცოს გვერდით აღმოჩენი-

ლიყავი. ხედავდი შენს კერპებს არაფორმალურ გარემოში და მეორე დღეს შეგეძლო, კლასელებთან ან უბნელებთან გეტრაბახა: გუშინ დარასელიამ ასე თქვა; ყიფიანი ისე მოიქცა; ვილაცას ფეხი ჰქონდა შეხვეული; ვილაცას მოდაში ახალშემოსული ქოშები ეცვა... თამაში რომ დამთავრდებოდა, ისევ გასახდელელებთან ჩავდიოდით და ვუყურებდით, როგორ სხდებოდნენ ბიჭები მანქანებში. თან, პირდაპირ ხომ არ ჩასხდებოდნენ. ჯერ შეყოვნდებოდნენ, ვილაცას რაღაცას ეტყოდნენ...

ბევრი რომ არ გავაგრძელო, გასახდელელებთან ვდგავარ. დუბლების თამაში დასრულდა. შორიასლოს, თენგიზ სულაქველიძე ნაცნობს ელაპარაკება. ვხედავ, ასე, მერვე-მეცხრეკლასელი ბიჭი მოდის. ვუყურებ. ზურგიდან, რაღაცნაირად, ფეხაკრეფით უახლოვდება ჭომას. მისვლა უნდა და ვერც ბედავს. ბოლოს, რამდენიმე ნაბიჯი რომ დარჩა, ეტყობა, მხნეობა მოიკრიბა, გაიწია და... „დინამოს“ ნახევარმცველს დიდი მორიდებით თითი მიაღო. აკი, გითხარით, საუბარში გართულმა სულაქველიძემ ეს ფრთხილი შეხება მაშინვე ვერც იგრძნო, ბედნიერი ბიჭი კი იქაურობას გაერიდა.

ახლა, მე რომ დავიწყო იმის ახსნა, რატომ გააკეთა ბიჭმა ასეთი რაღაც, მგონია, რომ შეურაცხყოფას მოგაყენებთ. იმიტომ გააკეთა, რომ... როგორ გითხრათ... იმ მომენტში მისთვის ღმერთკაცს შეეხო, ღმერთკაცთან შეხება კი უბრალო საქმე არ არის. ხოლო მე ამ ამბავს განა იმიტომ ვწერ, ბატონი თენგიზი უხერხულ მდგომარეობაში რომ ჩავადო, რომელი ღმერთკაცი მე ვარო, არამედ იმიტომ, რომ შეძლებისდაგვარად მკაფიო სურათი დავხატო, სად იყო და რა იყო მაშინ ქართული ფეხბურთი. მიწა, ავსსნა, რაზე ვოცნებობ.

შეიძლება, ვცდები, მაგრამ ვფიქრობ, დღეს რომელიმე მერვე-მეცხრეკლასელმა ბიჭმა საქართველოს ნაკრების რომელიმე ფეხბურთელისადმი ასეთი დამოკიდებულება რომ გამოხატოს, ხელოვნური გამოუვა. სავარაუდოდ, ეს იქნება YouTube-ში ნანახი რომელიმე ბარსელონური კადრის გამეორება. შვანშტაიგერის ფეხებში ჩავარდნაც სხვა იყო. ყველაფერს რომ თავი დავანებოთ, შვანი ქართველი არ არის, მე კი ჩვენი კერპი მინდა. როგორი, იცით? მესიზე ცუდად რომ თამაშობს, მაგრამ მესის რომ მიჩვევია. ამას გარემოს შექმნა უნდა.

როგორ უნდა შეიქმნას ასეთი გარემო? არ ვიცი. უფრო სწორად, რაღაცას ვხვდები, რაღაცას – ვერა. ერთი, რაც დანამდვილებით შემიძლია ვთქვა, ისაა, რომ წარსული დიდება მომავლის გარანტია არ არის. ის, რომ პაიჭაძე, მესხი, მეტრეველი, ყიფიანი, გუცაევი და სხვა ვარსკვლავები გვყავდა, მხოლოდ ერთს ნიშნავს: ამ ქვეყანაში ნიჭიერი ფეხბურთელები იბადებოდნენ და თუკი იბადებოდნენ, ესე იგი, კიდევაც დაიბადებიან, კიდევაც დაიბადებიან, მაგრამ... ერთია, ღმერთი ნიჭს რომ მოგამადლის და მეორე, ამ ნიჭს რომ გაანიავენ. რატომ გაანიავენ? ვთქვათ, იმიტომ, რომ ქვეყანაში კარგი ფეხბურთის სათამაშო გარემო არ არის; ან იმიტომ, რომ რაღაც ვერ

მოვიფიქრეთ, რაღაც დავაკელით, ხვალინდელ ქათამს დღევანდელი კვერცხი ვამჭობინეთ; ბოლოს და ბოლოს იმიტომ, რომ...

ეჰ, ჩემო კარგებო, ეგრე, სიმაღლეზე ხტომაშიც გვყავდა ოლიმპიური ჩემპიონი, რობერტ შავლაყაძე, მაგრამ მას მერე, საქართველოში, ტროტუარის გასწვრივ რომ დაბალი მოაჯირებია, იმას არ გადახტომია არავინ. ასე რომ, წარსული, თუნდაც დიდებული, მხოლოდ წარსულია და მეტი არაფერი. ნურავინ იფიქრებს, რომ საქართველოში ფეხბურთი კეთილმა ჯადოქარმა დალოცა და ამიტომ არ ჩაკვდება. საქართველოში კი არა, თუ აურევვენ, თვით ბრაზილიასა და ინგლისშიც ისე ჩაკვდება, თქვენი მოწონებულები.

P.S. ამ წერილის თაობაზე „ფეხბურთის“ რედაქციას რომ ვუთანხმდებოდი, მითხრეს, თემაში შეზღუდული არ ხარ, თუ გინდა, ავღანურ ფეხბურთზე დანერვი. ავღანურზე ვერა, მაგრამ სუდანურზე კი ვიტყვი ორიოდ სიტყვას: სუდანი ის ქვეყანაა, რომელმაც სამხრეთ აფრიკასთან, ეგვიპტესთან და ეთიოპიასთან ერთად აფრიკაში ფეხბურთი შეიტანა. აფრიკის თასის პირველი გათამაშება 1956 წელს სუდანში ჩატარდა; 1970 წელს აფრიკის თასი სუდანელებმა მოიგეს; 1972 წელს სუდანის ნაკრებმა მიუნხენის ოლიმპიადაში მიიღო მონაწილეობა; აფრიკაში პირველი ეროვნული ჩემპიონატი სუდანში გაიმართა.

და სად არის დღევანდელ საფეხბურთო რუკაზე სუდანი?

არსად!

მე კი კვლავ მინდა, რომ ვინმე მერვე-მეცხრეკლასელმა, რომელიმე ქართველ ფეხბურთელს მოკრძალებით ზურგზე თითი მიაღოს. შეამოწმოს, ნამდვილად ადამიანია თუ ღმერთკაცი. ■

სიმაღლეზე ხტომაშიც გვყავდა ოლიმპიური ჩემპიონი, რობერტ შავლაყაძე, მაგრამ მას მერე, საქართველოში, ტროტუარის გასწვრივ რომ დაბალი მოაჯირებია, იმას არ გადახტომია არავინ. ასე რომ, წარსული, თუნდაც დიდებული, მხოლოდ წარსულია და მეტი არაფერი.

2002 წლის, 22 მაისი: გულშემატკივრები ზეიმობენ ქუთაისის ტორპედოს ჩემპიონობას. იმერულმა კლუბმა, ბოლო ტურის შეხვედრაში დინამო თბილისი მალხაზ ასათიანის გოლით 1:0 დაამარცხა და ამით ზედიზედ მესამედ გახდა უმაღლესი ლიგის ჩემპიონი.

ზაალ ჩიტალაძე ეს არაა ერთნაირი პროექტი

ავტორი: ილია ნანობაშვილი

14 მარტს საქართველოს ფუტსალის ლიგა დაიწყო. ჩამოყალიბდნენ ახალი გუნდები, ერთ წრედ მიმდინარეობს ჩემპიონატი და მაისის ბოლოს ორრუნდიანი ნახევარფინალები გაიმართება, ხოლო 10 ივნისს – ფინალი. ფუტსალის ლიგის ორგანიზებას, საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციასთან ერთად, სპორტული სააგენტო SBM თავობს.

ამ სააგენტოს დირექტორ ზაალ ჩიტალაძეს კი არაერთი კარგი გეგმა აქვს, რომლის განხორციელებასაც ფედერაციასთან ერთად აპირებს. უპირველესად, კერძო სექტორის ჩართვას მოიცავს ეს გეგმები.

ზაალ ჩიტალაძე: „დიდი მადლობა სფფ-ს, რომ ნდობა გამოგვიცხადეს. ჩვენ კონცეფ-

ცია და ხედვა წარმოვადგინეთ იმისა, თუ როგორ უნდა განვითარდეს ფუტსალი საქართველოში. ეს არაა ერთნაირი პროექტი, ნაბიჯ-ნაბიჯ და რაც შეიძლება სწრაფად უნდა ვცადოთ, რათა კერძო ბიზნესისთვის საინტერესო გახდეს სპორტის ეს სახეობა“.

მიმდინარე სეზონში გუნდები პრემიალურ თანხას იღებენ, თითოეულ ქულაზე 100 ლარია. ჩიტალაძის თქმით, ეს არაა ბევრი, მაგრამ მომავალში მეტი იქნება.

„ფუტსალის ლიგის ძირითადი დაფინანსება, რა თქმა უნდა, ფეხბურთის ფედერაციისგან მოდის. ჩვენ, SBM-ს პარტნიორები გვყავს ტატიშვილის სამედიცინო და სპორტული რეაბილიტაციის ცენტრის, ერისთავის იურიდი-

ული ჯგუფის, „ნაბეღლავის“, ესპანურ სპორტულ ბრენდ Joma-ს და ასევე, გერმანულ სპორტულ ბრენდ Saller-ის სახით, რომელიც უფასოდ ურიგებს კლუბებს სათამაშო ფორმებს“.

ფუტსალის ლიგის მიმდინარე სეზონის ყველა მატჩი ახალ სპორტის სასახლეში იმართება, თუმცა ჩიტალაძეს იმედი აქვს, რომ სხვა დარბაზებიც შეეშველება ამ საქმეს.

„ვერ ვიტყვი, რომ ახალ სპორტის სასახლეს ახლა რომელიმე სხვა დარბაზი შეედრება. თუმცა 2016 და 2017 წლებში იგეგმება დარბაზების აშენება და გვაქვს გეგმაში, რომ თამაშები სხვაგანაც ჩატარდეს“.

ერთ-ერთი მთავარი პროექტი, რაც SBM-სა და ფეხბურ-

თის ფედერაციას აქვთ, დიდი ფეხბურთიდან ფუტსალში ინტეგრირებაა, ოღონდ უფრო გასაგები რომ იყოს:

„კლუბებს, რომლებსაც თავისი აკადემია აქვთ, გავაცნობთ ამ პროექტს. არაერთი ფეხბურთელია, რომელიც აკადემიას ასრულებს, მაგრამ უფროსთა გუნდში ვერ ხვდება. ისეთ კლუბებს, რომლებსაც აკადემია აქვთ (მაგალითად, „დინამოს“, „ლოკომოტივის“, „საბურთალოს“) შევთავაზებთ, რომ გააკეთონ ფუტსალის კლუბები. ეს მხოლოდ იდეა არაა, ფინანსურად ნორმალურ გეგმასაც შევთავაზებთ. 18-19 წლის ბიჭი დიდ ფეხბურთში თუ ვერ ხვდება, რატომ უნდა დაიკარგოს? მესმის, ეს უახლოეს პერიოდში ვერ განხორციელდება, მაგრამ გვაქვს იმედი, რომ მუშაობა ნაყოფს

„18-19 წლის ბიჭი დიდ ფეხბურთში თუ ვერ ხვდება, რატომ უნდა დაიკარგოს? მესმის, ეს უახლოეს პერიოდში ვერ განხორციელდება, მაგრამ გვაქვს იმედი, რომ მუშაობა ნაყოფს გამოიღებს“.

გამოიღებს“ – გვითხრა ჩიტალაძემ.

ისე, ფუტსალის ლიგის პრეზენტაცია სასტუმრო „ჰოლიდეი ინ“-ში გაიმართა და SBM-ის ხელმძღვანელების გარდა, საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციის ვიცე-პრეზიდენტმა ნიკა ჭლარკავამაც ხაზი გაუსვა ფუტსალის როლს.

„ეს ერთ-ერთი ყველაზე პოპულარული სპორტის სახეობაა საქართველოში და სფფ ყველანაირად ხელს შეუწყობს მის განვითარებას, მასობრიობის გაზრდას. მადლობა SBM-ს იმისთვის, რომ ფუტსალში პროექტების განხორციელება ითავა. ფუტსალი საინტერესო და ყურებადი უნდა გახდეს გულშემატკივრებისთვის, ასევე კერძო სექტორისთვის. სწორედ აქვთ არის მიმართული ჩვენი კურსი“.

ავთო ასათიანი: ყველაფრის თავიდან დაწყება გვინევს

ავტორი: პაატა ძნელაძე

ბოლო წლებში საქართველოში ფუტსალის განვითარება აშკარად შენედა და ეს აისახა როგორც ეროვნული ნაკრების შედეგებზე, ასევე ეროვნულ ჩემპიონატზე, რომელიც ბოლოს, უბრალოდ, აღარ ტარდებოდა.

ახლახან ფეხბურთის ფედერაციამ საქართველოს ფუტსალის ლიგის ორგანიზებასთან დაკავშირებით მემორანდუმი გააფორმა სპორტულ სააგენტო SBM-თან. შედეგად, მარტში დაიწყო ფუტსალის მორიგი ჩემპიონატი. საქართველოს ნაკრების მთავარ მწვრთნელად კი დაინიშნა ავთო ასათიანი, რომელიც მესამედ ჩაიბარებს ეროვნულ გუნდს.

პირველ ორ ჯერზე მას საკმაოდ კარგი შედეგები ჰქონდა და ნამდვილად გასაკვირია, რატომ არ ეძლეოდა საჩემის ბოლომდე მიყვანის საშუალება. პირველად ის ნაკრების მწვრთნელის რანგში 2007-09 წლებში მუშაობდა და წარმატებულად დაძლეული საკვალიფიკაციო ეტაპის შემდეგ ელიტრაუნდში ლიგის დამარცხებაც შევძელით. შემდეგ 2011 წელს დაუბრუნდა ნაკრებს, საკვალიფიკაციო ეტაპი ამჯერადაც წარმატებით დავძლიეთ და ელიტრაუნდში ბელარუსის საკმაოდ ძლიერ ნაკრებსაც მოვუგეთ. ამხანაგურ შეხვედრებში ვძლიეთ პორტუგალიასა და ამერბაიჯანს. ასათიანს 2017 წელს კიდევ ერთხელ დაევალება საკვალიფიკაციო ეტაპის დაძლევა, მანამდე კი, აპრილში, საქართველოს ფუტსალის ნაკრები თბილისში გერმანიასთან გამართავს ამხანაგურ შეხვედრებს. ახლა კი ინტერვიუ ნაკრების ძველ ახალ მთავარ მწვრთნელთან.

8-9 წლის ბავშვის მართლაც იდეალური იქნება, დიდი ფეხბურთისკენ სავალ გზას თუ სწორედ ფუტსალით დაიწყებს, რადგან აქ ბევრ ისეთ ნიუანსს შეისწავლის, რომელიც შემდეგ აუცილებლად გამოადგება – მაგალითად სისხარტე, გადაწყვეტილებების სწრაფად მიღება...

ელოდით, რომ ნაკრების განვრთვის საშუალება მესამედ მოგეცემოდათ?

მე მწვრთნელი ვარ და ჩემი ვალია, ნებისმიერი გამოწვევისთვის ყოველთვის მზად ვიყო. ფეხბურთის ფედერაციის ახალმა ხელმძღვანელობამ გამომიცხადა ნდობა და ამისთვის მადლობელი ვარ. საერთოდ, მახარებს მათი დამოკიდებულება ზოგადად ფეხბურთისადმი და კონკრეტულად ფუტსალისადმი, მაგრამ ისიც სათქმელია, რომ ჩვენ ძალიან დიდი დრო დავკარგეთ და ახლა ყველაფრის თავიდან დაწყება გვინევს. კარგია, ჩემპიონატის ჩატარებას თავი რომ მოვებით, მაგრამ იმის გამო, რომ ის ძალიან მცირე ვადებში ჩატარდება, სრულყოფილ ჩემპიონატად ვერ ჩავთვლით. შემოდგომიდან კი უკვე სრულფასოვანი ჩემპიონატი გვექნება და ეს სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია როგორც ნაკრებისთვის, ასევე მთლიანად ფუტსალის განვითარებისთვის.

2017 წელს მორიგი საკვალიფიკაციო ეტაპი გელით. მიზანი, სავარაუდოდ, კვლავ ელიტრაუნდის საგზურის მოპოვება იქნება.

ელიტრაუნდში თამაშის უფლება უნდა მოვიპოვოთ და ამისთვის ყველაფერს გავაკეთებთ, მაგრამ აუცილებელია, საკვალიფიკაციო ეტაპის დაწყებას სათანადოდ მომზადებულები შევხვდეთ. ამისათვის აუცილებელია, რომ ჩემპიონატი შეუფერხებლად ჩატარდეს, ნაკრების კანდიდატებს სათანაშო პრაქტიკა ჰქონდეთ და ნაკრებს ამხანაგური თამაშების ჩატარების საშუალება მიეცეს.

ალბათ მნიშვნელოვანია, რომ ჩემპიონატში და ზოგადად ქართულ ფუტსალში მეტი რეგიონი ჩაერთოს.

რა თქმა უნდა, ეს ძალიან კარგი იქნება, რადგან ნაკრებისთვის აუცილებელია კონ-

კურენცია. მე, ბუნებრივია, შეგულებული მყავს ფეხბურთელთა ის კონტინგენტი, რომლებსაც დავეყრდნობი და მათთან მუშაობის დიდი გამოცდილება მაქვს, მაგრამ ამავედროულად, მუდმივად ახალი მოთამაშეების ძიებაში ვიქნები. რეგიონის გუნდების არსებობა კი სპორტის ამ სახეობის პოპულარიზაციას ძალიან შეუწყობს ხელს.

ახლა ხან ვეროპის ჩემპიონატზე საკმაოდ კარგი შთაბეჭდილება დატოვა აზერბაიჯანის ნაკრებმა, რომელთა შემადგენლობაში უმეტესად ნატურალიზებული ფეხბურთელები თამაშობდნენ. ასევე არაერთი ბრაზილიელი ჰყავდათ ყაზახებს, რომლებიც საბოლოოდ, მესამე ადგილზე გავიდნენ. თქვენც ხომ არ აპირებთ ანალოგიური პრაქტიკის დანერგვას?

შესაძლოა, ერთი ან მაქსიმუმ ორი ფეხბურთელის ნატურალიზებაზე ვიფიქროთ, მაგრამ ამან რომ მასშტაბური სახე მიიღოს, ამის წინააღმდეგი ვარ. მე მირჩევნია, ისევ ქართველ ფეხბურთელებს ჰქონდეთ ნაკრებში თამაშის პრაქტიკა და შესაბამისი გამოცდილება მიიღონ. სხვათა შორის, ხშირად ვესაუბრები ჩვენს ლეგიონერებს. მათი გამოცდილება ძალიან გამოგვადგება.

ბუნებრივია, ნებისმიერი სპორტის განვითარებისთვის აუცილებელია შესაბამისი სახსრები. მაშინ, როდესაც ბიზნესმენები დიდი ფეხბურთით ნაკლებად ინტერესდებიან, ფუტსალით დაინტერესების რა შანსია?

ამისათვის აუცილებელია, რომ შესაბამისი შედეგი გვექონდეს. მაშინ, როდესაც ნაკრებს მეტ-ნაკლებად წარმატება ჰქონდა, გარკვეული ინტერესიც ჩანდა კერძო კომპანიებიდან. იმ შემთხვევაში, თუ ჩემპიონატის პოპულარიზებას შევძლებთ და ნაკრების მოწოდების სიმალლეზე იქნება, ბიზნესის დაინტერესება სავსებით რეალურია.

შესაძლოა, ერთი ან მაქსიმუმ ორი ფეხბურთელის ნატურალიზებაზე ვიფიქროთ, მაგრამ ამან რომ მასშტაბური სახე მიიღოს, ამის წინააღმდეგი ვარ. მე მირჩევნია, ისევ ქართველ ფეხბურთელებს ჰქონდეთ ნაკრებში თამაშის პრაქტიკა და შესაბამისი გამოცდილება მიიღონ.

ფუტსალი ისეთი სახეობაა, სადაც ძალიან ბევრი რამაა დამოკიდებული ინდივიდუალისტებზე. ამ მხრივ როგორ გვაქვს საქმე, თუ გვყავს ინდივიდუალურად გამორჩეული მოთამაშეები?

იმ ფეხბურთელთა შორის, რომლებთან ერთადაც უკვე წლებია, მოვდივარ, მართლაც მრავლად არიან ისეთები, რომლებსაც საკმაოდ მრავალფეროვანი ტექნიკური არსენალი აქვთ და იმედი მაქვს, რომ მომდევნო ჩემპიონატი ასეთ მოთამაშეებს კიდევ მრავლად წარმოაჩენს. აქვე მინდა ვთქვა, თუ რამხელა მნიშვნელობა აქვს პროფესიონალიზმს. ალექსანდრე იაშვილი ჩემი მეგობარია და თვითონ ვუყურებდი, როგორია ნამდვილი პროფესიონალი. იაშვილი ნამდვილი მაგალითია ახალი თაობის ფეხბურთელებისთვის და მისგან მართლაც ბევრი რამის სწავლა შეიძლება.

არსებობს მოსაზრება, რომლის თანახმადაც ბავშვი სანამ დიდ ფეხბურთზე შევა, მანამდე გარკვეული პერიოდი ფუტსალზე იაროს. ეთანხმებით ამ აზრს?

8-9 წლის ბავშვისთვის მართლაც იდეალური იქნება, დიდი ფეხბურთისკენ სავალ გზას თუ სწორედ ფუტსალით დაიწყებს, რადგან აქ ბევრ ისეთ ნიუანსს შეისწავლის, რომელიც შემდეგ აუცილებლად გამოადგება – მაგალითად სისხარტე, გადაწყვეტილებების სწრაფად მიღება... კიდევ ბევრი პლუსი აქვს ფუტსალს და მერე თუ გადაწყვეტს დიდ ფეხბურთში გადასვლას, აქ მიღებული გამოცდილება ძალიან გამოადგება.

საინტერესოა, თავად საიდან აღმოჩნდით ფუტსალში.

ჩემი ძმა, მიშა ასათიანი ფეხბურთელი იყო და თბილისის დინამოში თამაშობდა. ბუნებრივია, ფეხბურთელობა მეც ძალიან მსურდა, მაგრამ დიდი ფეხბურთი ვერ ვითამაშე. მეგობრებთან ერთად კი სისტემატურად ვთამაშობდი და ერთხელ ფუტსალში შემომთავაზეს ძალების მოსინჯვა. სიმართლე გითხრათ, თავიდან ძალიან გამიჭირდა, რადგან სულ სხვა ტემპი და სპეციფიკა იყო და ვერც წარმომედგინა, ფუტსალში თუ დავრჩებოდი, მაგრამ დროთა განმავლობაში ყველაფერს ალღო ავუღე და ფუტსალი დღეს ჩემი ცხოვრების განუყოფელი ნაწილია.

ავტორი: ლაშა გოდუაძე

1990-2016

ჭადრაკის სასახლიდან ფეხბურთის ფედერაციამდე

6 კრედიტული 📄 9 საკრედიტო არჩევნები 📄

6-6 მსოფლიო და ევროპირველობების საკვალიფიკაციო ტურნირი 📄

26 ეროვნული ჩემპიონატი 📄 25 თასის გათამაშება 📄

**ასეთია დამოუკიდებელი ქართული ფეხბურთის მმართველი ორგანიზაციის –
ფეხბურთის ფედერაციის მოკლე ისტორია ციფრებსა და რიცხვებში.**

თუ გედაპირულ მიმოხილვას გავაგრძელებთ, გონებაში არაერთი სკანდალი; ეროვნული და ასაკობრივი ნაკრების სამი მოკრძალებული საერთაშორისო გამარჯვება; დაპირისპირებები; საკლუბო ფლაგმანის ერთი პოსტსაბჭოური გაელვება; შეხლა-შემოხლა; ავტოგოლით დაწყებული უმაღლესი ლიგა; ეროვნული რამდენიმე დაუვინყარი მოგება; ომის საშინელ წლებში რის ვაი-ვაგლახით, მართლა ადამიანური გმირობის ფასად გადარჩენილი ჩემპიონატებიც ამოტივტივდება...

საქართველოს ფეხბურთის ფედერაცია 26 წლისაა.

საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციამ საუკუნის მეოთხედი გალია.

საფეხბურთო მეურნეობის ასაწყობად 26 წელიწადი ძალიან დიდი დროა. მეორე მხრივ, ქართულმა ფეხბურთმა ეს დრო წინააღმდეგობის, მათ შორის ადამიანური უმეცრების დაძლევის შეაღწია.

„მეგობრებო, დღევანდელი დღე ღირს-შესანიშნავია საქართველოს საფეხბურთო ცხოვრებაში, ჩვენი ფეხბურთის ისტორიაში. უნდა დავაფუძნოთ შინაარსით განსხვავებული ფედერაცია, როგორც მელიც, როგორც სუვერენული ორგანიზაცია, უახლოეს პერიოდში განვერდიანდებოთ საერთაშორისო ფედერაციაში“.

2016 წელს ფედერაცია, ბოლოს და ბოლოს, ფეხბურთის განვითარების დამტკიცებული სახელმწიფო პროგრამით ხვდება.

მოლოდინი, იცოცხლეთ, დიდია. პრობლემა? საითაც გაიხედავთ.

როგორი იქნება ქართული ფეხბურთის მომავალი? ამას დრო გვიჩვენებს, თუმცა არ უნდა დავივიწყოთ, რომ მთავარი კეთილი ნება და მონდომებაა, რაც, გულწრფელად ვიტყვით და, იგრძნობა.

ფეხბურთის ფედერაციის ჟურნალის პირველ ნომერ-

ში იმ ქარიშხლიან უღელტეხილებს გავიხსენებთ, დამოუკიდებელი ქართული ფეხბურთის სათავეებთან მდგარმა ადამიანებმა რომ გადაიარეს. ბევრი მათგანი დღეს ცოცხალი აღარაა, მაგრამ ეს იმ ამბების მოგონებას ხელს ვერ შეუშლის. როგორც მწერალმა მოსწრებულად შენიშნა, ხელნაწერები არ იწვიან.

მაშ ასე: ამბავი იმისა, თუ როგორ იწყებოდა ფეხბურთის ფედერაცია.

1989 წლის ზაფხულიდან „ლელოს“ გვერდები სულ უფრო ხშირად ეთმობა ქართული ფეხბურთის და-

მოუკიდებლობის შესახებ გამოქვეყნებულ წერილებს. ქვეყანა პოლიტიკურ ფერხულშია ჩაბმული და საფეხბურთო საქართველოც იქვე ტრიალებს. გაზეთის ფურცლებზე ინიციატორთა ერთ ჯგუფს მეორე პასუხობს, გულშემატკივრის მოსაზრებას ვეტყვან ფეხბურთელთა წერილები ცვლის, ეროვნულ მოძრაობაში ჩართულ ხალხს სპეციალისტები პასუხობენ. ერთი სიტყვით, ცხოვრება დღეს – ცვლილებები ახლოვდება.

1990 წლის 10 იანვარს „ლელო“ აქვეყნებს ცნობას თბილისის „დინამოს“ საბჭოს გაფართოებული სხდომის

შესახებ, რომელიც თითქმის ხუთ საათს გაგრძელდა. ვეტერანები ნესტორ ჩხატარაშვილი, გიორგი ბაქანიძე, რევაზ ძოძუაშვილი, დავით ყიფიანი და სხვები მთავარ პრობლემაზე – ჩვენი ფეხბურთის დამოუკიდებლობაზე ბჭობდნენ. ამ შეხვედრას ეროვნული მოძრაობის სათავეებთან მდგომი ზვიად გამსახურდია და გურამ პეტრიაშვილიც დაესწრნენ.

გაზეთი იუწყებოდა: „...ცხარე კამათის შემდეგ შეთანხმდნენ, რომ „დინამო“ ითამაშებს 1990 წლის საკავშირო ჩემპიონატში (თუმცა, ზოგიერთი გამომსვლელი არ დაეთანხმა ამ წინადადებას). გამოითქვა აზრი, რომ ჩვენმა უმაღლესი და პირველი ლიგის გუნდებმა საქართველოს პირველობაში გამარჯვებულებთან ერთად, გაითამაშონ ეროვნული თასი... შეკრებილებმა ფეხბურთის საკავშირო ფედერაციის კონფერენციაზე წასაკითხად ერთსულოვნად მოიწონეს საქართველოს დელეგატთა განცხადების ტექსტი“.

იმ „ერთსულოვნად მონიშნულ“ ტექსტში, რომელიც რამდენიმე დღის შემდეგ, მოსკოვში დაგეგმილ სსრ კავშირის ფეხბურთის კონფერენციაზე უნდა გაცხადებულიყო, ეწერა: „პატივცემულო დელეგატებო! გაეცნო რა სსრ კავშირის ფეხბურთის ფედერაციის ახალი წესდების პროექტს, საქართველოს დელეგაცია აცხადებს: ჩვენ პრინციპულად არ

ვეთანხმებით სსრ კავშირის ფეხბურთის ფედერაციის არსებობას, რადგანაც იგი ლახავს რესპუბლიკის სუვერენიტეტს, გამოირიცხავს რესპუბლიკურ ფედერაციათა დამოუკიდებელი ფუნქციონირების შესაძლებლობას და მათ განეწიანებას საერთაშორისო საფეხბურთო ასოციაციაში. ამასთან დაკავშირებით, დემოკრატიულია დამოუკიდებელი რესპუბლიკური საფეხბურთო ფედერაციების ასოციაციის შექმნა ნებაყოფლობით საწყისებზე, როცა თითოეულ ფედერაციას მინიჭებული ექნება უფლება, წარმოადგენდეს თავის რესპუბლიკას ფეხბურთის საერთაშორისო ასოციაციებში. საკავშირო ასოციაციას უნდა წარმოადგენდნენ რესპუბლიკათა ფედერაციების მიერ პარიტეტულ საწყისებზე არჩეული ასოციაციის წევრები, ასოციაციის პრეზიდიუმს კი – რესპუბლიკების ფედერაციათა პრეზიდენტები“.

მოსკოვში გამართულ საკავშირო ფედერაციას საქართველოდან 11 დელეგატი დაესწრო, მაგრამ ქართულ პრესაში გამოქვეყნებული ზემოხსენებული ტექსტი საბჭოეთის დედაქალაქში თვალით არავის უხილავს.

„ლელოში“ დაწყებულმა პოლემიკამ ფეხბურთით დაინტერესებული (და ასეთი საქართველოში ყოველი მეორე იყო) ხალხი თხემით ტერფამდე მოიცვა, მალე კი საბოლოო შეხვედრის ადგილი და თარიღიც გაირკვა: 1990 წლის 15 თებერვალი,

ახალკაცი მიკროფონთან მიდის: „არის პრობლემა, რომელიც მთელი ერის წინაშე დგას. არ შეიძლება, ფეხბურთი ეროვნულ მოძრაობას გაეთიშოს. ვეთანხმები მანუჩარ მაჩაიძეს – ჩვენ ის ხალხი არ ვართ, გვერდზე გავდგეთ.“

თბილისის ჭადრაკის სახალე – დრო და ადგილი ყოფნა-არყოფნისა, ხოლო მთავარი საკითხი, ფეხბურთის დამოუკიდებლობის გამოცხადება – წარმოსახვითი რუბიკონი.

დღე, რომელიც სამუდამოდ ჩაიწერა ჩვენი ფეხბურთის ისტორიაში, საინიციატივო ჯგუფის თავმჯდომარემ დავით კვინიკაძემ გახსნა: „მეგობრებო, დღევანდელი დღე ღირსშესანიშნავია საქართველოს საფეხბურთო ცხოვრებაში, ჩვენი ფეხბურთის ისტორიაში. უნდა დავაფუძნოთ შინაარსით განსხვავებული ფედერაცია, რომელიც, როგორც სუვერენული ორგანიზაცია, უახლოეს პერიოდში გაწერიანდება საერთაშორისო ფედერაციაში“.

ჭადრაკის სასახლეში გამართულ ყრილობაზე 490 დელეგატი იყო მიწვეული. სხდომას 391 მათგანი დაესწრო. დავით კვინიკაძის გარდა, ყრილობას ფიზიკური კულტურის ინსტიტუტის რექტორი, პროფესორი ომარ გოგიაშვილი და სახალხო ფრონტის გამგეობის თავმჯდომარის მოადგილე ავთანდილ იმნაძე უძღვებოდნენ.

აზრთა სხვადასხვაობა, ცხადია, იყო. ერთნი ამბობდნენ, რომ ოსტატ ფეხბურთელთა ყველა გუნდს საკავშირო ჩემპიონატში ასპარეზობა უნდა გაეგრძელებინა, ხოლო როგორც კი საქართველოს დამოუკიდებლობის პრობლემა გადაწყდებოდა, უკლებლივ ყველა დატოვებ-

და საკავშირო ასპარეზს. ასეთ სიტყვებსაც გაიგონებდით: „ან ახლა, ან არასდროს – შეცდომას მომავალი არ გვაპატიებს!“

ფედერაციის დამფუძნებელი ყრილობის საპატიო თავმჯდომარემ ბორის პაიჭაძემ განაცხადა: „საკავშირო პირველობა რომ არ დაწყებულიყო, ქართული ფეხბურთი ჩაქრებოდა. გახსოვთ მოსკოვის, ლენინგრადის, ხარკოვის, სტალინგრადის გუნდები? ჩვენ ბევრ რამეს ვსწავლობდით მათგან. ახლა ჩვენ რომ ჩავიკეტოთ, დამერწმუნეთ, ქართული ფეხბურთი ჩაკვდება. მოსკოვის „დინამოსთან“ და ხონის გუნდთან თამაში ერთია? მართო ჩვენში, რაც არ უნდა ღონისძიება ჩავატაროთ, რამდენიც არ უნდა ვითამაშოთ, არაფერი გამოვა და ჩვენ გავწირავთ ქართულ ფეხბურთს. გირჩევთ, ამას ნუ იზამთ“. „ფეხბურთის კარუზოს“ აზრს ვეტერანთა ნაწილი იზიარებდა.

სხვა აზრის გახლდათ მანუჩარ მაჩაიძე: „თუ რესპუბლიკის ინტერესები მოითხოვს, მზად ვართ გადამწყვეტი ნაბიჯის გადასადგმელად. ადრე ვთქვი და აქაც გავიმეორებ – დამოუკიდებლობა ვერ დააკნინებს ქართულ ფეხბურთს. პირიქით, უფრო მაღალი დონისა იქნება!“

პოლემიკა გრძელდება, ტრიბუნასთან ერთმანეთს ცვლიან ქართული ფეხბურთის დამოუკიდებლობის მომხრეები და მათი ოპონენტები. ერთ-ერთი ბოლო გამომსვლელი ნოდარ ახალკაცია, ყრილობის დელეგატთა უმრავლესობისთვის მისი აზრი გადამწყვეტია.

ახალკაცი მიკროფონთან მიდის: „არის პრობლემა, რომელიც მთელი ერის წინაშე დგას. არ შეიძლება, ფეხბურთი ეროვნულ მოძრაობას გაეთიშოს. ვეთანხმები მანუჩარ მაჩაიძეს – ჩვენ ის ხალხი არ ვართ, გვერდზე გავდგეთ.“

ჩემი აზრით, სწორედ ეროვნული ჩემპიონატია ერთადერთი წამალი, რომელიც ჩვენს ფეხბურთს ფეხზე დააყენებს. ეს ჩვენი საბოლოო გზაა. დღეს, ამ ყრილობაზე უნდა გადავწყვიტოთ, საკავშირო ფედერაციაში დავრჩებით, თუ საკუთარ, დამოუკიდებელ ფედერაციას დავაფუძნებთ.

სჭობს, არ გადავდოთ ხვალისთვის ის, რისი გაცემებაც დღეს მოხერხდება. ცხადია, შინ თუ გარეთ არაერთი დაბრკოლება გველოდება. შეიძლება, ფიფამ სანქცია დაგვადოს, ორი წლის მანძილზე საერთაშორისო შეჯიბრებებში მონაწილეობა ვერ მივიღოთ, თავის წევრებს აუკრძალოს ჩვენთან ურთიერთობა, მაგრამ ნუ დაგავინწყდებათ – დიდი საქმე მსხვერპლს მოითხოვს!

ყველას გასაგონად ვამბობ, რომ საბჭოთა კავშირში დღეს ისეთი პოლიტიკური მდგომარეობაა, შეიძლება, საკავშირო ჩემპიონატი ვერც დაამთავრონ.

ასეთნაირად დავასრულებ: როგორც დიდი ილია ბრძანებდა, ქვეყანაზე ზოგი ისეთი საგანია, თუ არ დაინახე, ვერ ირწმუნებ. ზოგიც ისეთი, თუ არ ირწმუნე, ვერ დაინახავ. მოდით, საქართველოს კარსმომდგარი თავისუფლება დავინახოთ და ფეხბურთის საქმეც ისე მოვანწყოთ, როგორც ჩვენს ხალხს ეკადრება“.

მან ტაშის გრიალით დატოვა ტრიბუნა.

ისევ აზრთა გაცვლა-გამოცვლა, პოლემიკა და... სა-

ინიციატივო ჯგუფებმა ფეხბურთის ფედერაციის პრეზიდენტობის კანდიდატები დაასახელეს: ნოდარ ახალკაცი, მანუჩარ მაჩაიძე, კახი ასათიანი, ვლადიმირ ბარქაია, ზურაბ პეტრიაშვილი და ილია დათუნაშვილი.

„ოქროს ბიჭებმა“ – ბარქაიამ და დათუნაშვილმა თავიანთი კანდიდატურები მალევე მოხსნეს. იგივე ნაბიჯი გადადგეს ზურაბ პეტრიაშვილმა და მანუჩარ მაჩაიძემ. პირველმა ახალკაცის, მეორემ ასათიანის სასარგებლოდ.

დარჩა ორი კანდიდატურა: ნოდარ ახალკაცი და კახი ასათიანი, 1981 წლის დიდი „დინამოს“ მთავარი მწვრთნელი და გუნდის უფროსი.

ასათიანს არ უაქტიურია. მიკროფონთან მისულმა, თქვა: „თუ მას (ნოდარ ახალკაცს – ლ.გ.) მიაჩნია, რომ ამ დიდ საქმეს გაუძლვება, დამითმია პრეზიდენტის პოსტი“.

თავის მხრივ, ახალკაცი ფრთხილად იყო: „თუ გა-დანყვეტთ და ფედერაციაში რაიმე საქმეს დამავალეხთ, მზად ვარ ვიმუშაო“.

ფრაგმენტი საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციის დამფუძნებელი ყრილობის სტენოგრაფიული ჩანაწერი-დან:

„თავმჯდომარე ასათიანს მი-მართავს: „მოსენით თქვენი კანდიდატურა?“

ასათიანი: „მოვხსენი... ბატონმა ნოდარმა უხელმ-ძღვანელოს ფედერაციას. ვუსურვებ, ბევრი გაეკეთებო-ნოს ჩვენი ეროვნული მოძ-რაობისთვის“.

თავმჯდომარე: „რაკი ერ-თი პრეტენდენტი დარჩა, აჭობებს, ღია კენჭისყრა მოვანყოთ. ვინ არის მომხ-რე, რომ ნოდარ ახალკაცი არჩეულ იქნას ფედერაციის პრეზიდენტად? გთხოვთ, მანდატების აწევით დაადას-ტუროთ. ვინ არის წინააღმ-დეგი? ...ექვსი კაცი. თავი ვინ შეიკავა? ...ხუთმა. ამგვარად, ხმის უმრავლესობით, ნო-დარ ახალკაცი არჩეულია საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციის პრეზიდენტად!“

ტაში.

ნოდარ ახალკაცს, საქართ-ველოს ფეხბურთის ფედერა-ციის პირველ პრეზიდენტს, დარბაზში შეკრებილები ფეხზე ადგომით ესალმები-ან.

მეორე ფრაგმენტი სტენოგ-რაფიული ჩანაწერიდან:

„თავმჯდომარე: ვინ არის მომხრე, რომ კიდევ ერთი წელი ვითამაშოთ საბჭო-თა კავშირის ჩემპიონატში? ...თხუთმეტი კაცი. წინააღ-მდეგი? ...უმრავლესობა. თავი ვინ შეიკავა? ...სამმა დელეგატმა. ხმების აბსო-ლუტური უმრავლესობით გა-დანყდა: ფეხბურთის ახალი, დამოუკიდებელი ფედერა-ცია შეიმუშავებს ეროვნული ჩემპიონატის დებულებას. დღეიდან უარს ვაცხადებთ საბჭოთა კავშირის ჩემპიო-ნატში მონაწილეობაზე!“

მეუხარე ტაში.

დარბაზში საქართველოს დროშები ფრიალებს.

სამწუხაროდ, სტენოგ-რაფისტს ზუსტი დრო არ მიუთითებია, თუმცა თვითმ-ხილველები ამბობენ, რომ კენჭისყრა დაახლოებით 17 საათზე შედგა.

1990 წლის 30 მარტს ეროვ-ნული ჩემპიონატი დაიწყო – „იბერიალ“ მონათლულ-მა თბილისის „დინამომ“ ფოთის „კოლხეთი 1913“-ს უმასპინძლა. ერთადერ-თი ქართული კლუბი, რო-მელმაც ეროვნულს საბ-ჭოთა ჩემპიონატი არჩია, სოხუმის „დინამო“ იყო. საკავშირო ფედერაციამ „დიდსულოვნად დააკმაყო-ფილა“ სოხუმის დინამო-ელთა თხოვნა და კლუბს საკავშირო პირველ ლიგაში ასპარეზობის „უფლება დარ-თო“.

1990 წლის 15 თებერვალს, თბილისის ჭადრაკის სასახ-ლეში ნოდარ ახალკაცის

მიერ ქართული ფეხბურ-თის შესაძლო იზოლაცია-ზე გამოთქმული ვარაუდი გამართლდა: ფიფამ სფფ-ს წევრობაზე უარი უთხრა, საქართველოს ნაკრებ გუნ-დებს და კლუბებს კი საერ-თაშორისო ტურნირებში ასპარეზობა აუკრძალა.

თუმცა ქართული ფეხბურ-თის ტაძარში დიდ საფეხ-ბურთო ოჯახში განწერი-ანებისთვის ბრძოლა არ შეუწყვეტიათ – 1991 წლის გაზაფხულზე ფედერაცი-ამ ოფიციალური წერილი მისწერა ფიფას. 23 მაისს, ფიფას მაშინდელმა გენე-რალურმა მდივანმა იოზეფ ბლატერმა ქართველებს უპასუხა: „ფიფას იურიდი-ულმა კომიტეტმა 1991 წლის 2 მაისს განიხილა აღ-მოსავლეთ ევროპის ქვეყ-ნებთან დაკავშირებული პრობლემები და დაადგინა: ამ ქვეყნების პოლიტიკური სტატუსის გამო, ფიფა, ჯერ-ჯერობით, ვერ დააკმაყო-ფილებს მათ თხოვნას“.

გავიდა მცირე ხანი და ყი-ნული დაიძრა – 1992 წლის 25 თებერვალს სააგენტო „ფრანს პრესმა“ ასეთი ინფორმაცია გაავრცელა: „ფიფამ დროებით წევ-რებად მიიღო უკრაინის, საქართველოს, ხორვატიის და სლოვენის ფეხბურ-თის ფედერაციები. ამით ამ ქვეყნების საკლუბო გუნ-დებს და ეროვნულ ნაკრე-ბებს საშუალება მიეცათ, ითამაშონ საერთაშორისო ოფიციალური მატჩები“.

1992 წლის აპრილში, ციუ-რიხში, ფიფას შტაბ-ბინას

1990 წლის 30 მარტს ეროვ-ნული ჩემპიო-ნატი დაიწყო – „იბერიალ“ მონათლულ-მა თბილისის „დინამომ“ ფო-თის „კოლხეთი 1913“-ს უმასპინ-ძლა. ერთადერ-თი ქართული კლუბი, რომელ-მაც ეროვნულს საბჭოთა ჩემპიო-ნატი არჩია, სო-ხუმის „დინამო“ იყო. საკავშირო ფედერაციამ „დიდსულოვნად დააკმაყოფილა“ სოხუმის დინა-მოელთა თხოვნა და კლუბს საკავ-შირო პირველ ლიგაში ასპარე-ზობის „უფლება დართო“.

სფფ-ს პრეზიდენტი ნოდარ ახალკაცი და ვიცე-პრეზი-დენტი ალექსანდრე ჩივაძე ესტუმრნენ. მათ საქართვე-ლოს სახელმწიფო საბჭოს თავმჯდომარის ედუარდ შევარდნაძის წერილიც თან იახლეს.

გავიდა კიდევ სამი თვე და ფიფას 48-ე კონგრესზე, ახალკაცი და ჩივაძე კვლავ ჩავიდნენ ციურიხში. ამჯე-რად დელეგატის სტატუსით.

3 ივლისს ფიფას თერთმეტი ახალი წევრი შეემატა: რუ-სეთი, უკრაინა, ბელარუსი, სომხეთი, ხორვატია, სლო-ვენია, სამხრეთი აფრიკა, ნამიბია, კაიმიანის კუნძულე-ბი, სენტ-კიტსი და... საქარ-თველო!

„დიდი სიხარულით გაც-ნობებთ, რომ ფიფას 48-ე კონგრესმა, 1992 წლის 3 ივლისს, ოფიცი-ალურად მიიღო თავის რიგებში საქართველოს ფეხბურთის ფედერაცია. კეთილი იყოს თქვენი შე-მობრძანება ფიფას დიდ ოჯახში!“

პატივისცემით, ფიფას პრეზიდენტი
ჟოაო აველანჟი

გენერალური მდივანი
იოზეფ ბლატერი

ციურიხი,
1992 წლის 17 ივლისი“

გავიდა კიდევ ერთი წელი და საქართველოს ფეხბურთის ფედერაცია უეფამაც აღიარა – 1993 წლის 17 ივნისს, შვეი-ცარიის მეორე ქალაქ ჟენე-ვაში, საქართველო ევროპის საფეხბურთო ოჯახის მუდმივი წევრი გახდა.

1990 წლის 15 თებერვლის მერე 26 წელი გავიდა.

დამოუკიდებელი ქართუ-ლი ფეხბურთის 26-წლიან ისტორიაში იყო სიხარული და ტკივილი, გამარჯვება და იმედგაცრუება, აღ-მართს დაღმართი ცვლი-და, დარს – ავდარი, თუმცა კარგად ნაცნობი და ზედგა-მოჭრილი სიტყვებით და-ვასრულებთ – ეს უკვე სულ სხვა ისტორიაა. ^[2]

გიორგი ვადაჭკორია:

საკუთარ თავში დარწმუნებული უნდა იყო, პარბი ფიზიკური მომზადების ბარეშე კი ეს გამორიცხებულია

ავტორი: ლევან ჯანეშაშვილი

2008 წლის ნოემბერია. ესპანეთის ნაკრები, რომელიც იმ ზაფხულს ევროპის ჩემპიონი გახდა, ამხანაგურ მატჩში ჩილეს მასპინძლობს, თამაშს კი ახალგაზრდა ქართველი არბიტრი გიორგი ვადაჭკორია სტის. კასილიასი, რამოსი, პუიოლი, ჩავი, ჩაბი ალონსო, ვილია, ტორესი... ინიესტას გარდა, მოედანზე ყველა იმდროინდელი ესპანელი ვარსკვლავია. ერთ ეპიზოდში ჩავი ვადაჭ-

კორიას ევამათება, რასაც „ფურია როხაში“ ახლად დანიშნული ვისენტე დელ ბოსკეს მძაფრი რეაქცია მოსდევს. თუ არ დაოკდები, ახლავე შეგცვლიო – ქართველ მსაჯს ეს პანური არ ესმის, მაგრამ ჟესტებით ხვდება, რას ეუბნება მწვრთნელი ფეხბურთელს.

ეს გიორგი ვადაჭკორიას სამსაჯო კარიერიდან ერთ-ერთი გამორჩეული ეპიზოდია.

გასახსენებელი კი 38 წლის ფიფას არბიტრს ბევრი აქვს. არც წარმატებები აკლია. მისი ბოლო აღიარება საქართველოს 2015 წლის საუკეთესო მსაჯად დასახელდება. ეს წოდება მეორედ მოიპოვა. საუკეთესო მსაჯის ნომინაცია ჩვენში წლების განმავლობაში გაუქმებული იყო, თორემ დარწმუნებით შეგვიძლია ვთქვათ, რომ ვადაჭკორიას პირადი ჯილდოების კოლექცია გაცილებით მდიდარი იქნებოდა.

19 წლამდე ფეხბურთს თამაშობდა, მსაჯობას კი ხელი 1999 წელს მოჰკიდა, როცა თბილისის ფეხბურთის ფედერაციის მაშინდელმა თავკაცმა ავთანდილ კოკაიამ ამ პროფესიის დაუფლება შესთავაზა. ყველაზე დიდი ცოდნა კი ელგუჯა სილაგავასგან მიიღო.

ვერც წარმოიდგენდა, რომ ახალ საქმეში ასე შორს წავიდოდა. ჯერ ქალაქის ჩემპიონატზე ხვეწდა ოსტატობას, მერე მეორე ლიგაში, პირველში და 2005 წელს უმაღლესი-გური დებიუტიც ჰქონდა. იმდროინდელი ორი გამორჩეული გუნდის, დინამოსა და ზესტაფონის დაპირისპირების განსჯა მიანდეს.

გიორგის კარიერა ამის შემდეგაც სწრაფი ტემპით განვითარდა. 2005-06 წლების სეზონი საქართველოს თასის ფინალით დაგვირგვინდა. ამერმა ზესტაფონს პენალტების სერიაში სძლია. ბევრი თანხმდება იმაზე, რომ ეს ჩვენს ფინალებს შორის საუკეთესო იყო, ამაში კი ფეხბურთელებზე არანაკლები წვლილი ვადაჭკორიას მიუძღვის, რომელმაც ურთულეს და დრამატიზმით აღსავსე მატჩს თავი ჩინებულად გაართვა.

2006-ში პირველად დაასახელეს ქვეყნის საუკეთესო მსაჯად, 2007-ში კი ყველა მსაჯისთვის საოცნებო

სტატუსს, ფიფას არბიტრობას მიანიჭა. უცხოელ ინსტრუქტორებს გამოცდები მაღალ დონეზე ჩააბარა და არც ქართველი მსაჯების უმრავლესობის აქილევსის ქუსლთან, ინგლისურ ენასთან აქვს პრობლემები.

გიორგი პროფესიით ინჟინერ-ტექნიკოსია, თუმცა დღეს მხოლოდ სამსაჯო კარიერით არის დაკავებული. „იყო დრო, ქართველ მსაჯებს მიზერულ ხელფასზე უწევდათ მუშაობა, დღეს კი ჩვენი ანაზღაურე-

დადლილობა პირდაპირ მოქმედებს ფსიქიკაზე და თამაშზე ყოველგვარ კონტროლს კარგავ. აღარაფერს ვამბობ პატიოსნებაზე, რომლის გარეშეც მსაჯის ავტორიტეტი ნულია.

ბა ღირსეულია. ფიფას ქართველ მსაჯებს საერთაშორისო მატჩებიდან კიდევ უფრო სოლიდური ჰონორარები გვაქვს, რაც მთლიანობაში, ნორმალურად ცხოვრების საშუალებას გვაძლევს. მსოფლიოს განვითარებულ ქვეყნებში მსაჯის პროფესია პრესტიჟულია და მოხარული ვარ, რომ ბოლო დროს საქართველოშიც შეინიშნება საამისო ტენდენციები. მახარებს ფედერაციის ახალი ხელმძღვანელობის მიდგომა ჩვენი სფეროსადმი. ლევან კობიაშვილს ჯერ კიდევ ბავშვობიდან ვიცნობ, ბოლომდე ვენდობი და მჯერა, რომ თავის გუნდთან ერთად ქართული ფეხბურთის სასიკეთოდ მთელი მონდომებით იღვანებს“, – ამბობს ვადაჭკორია.

რა თვისებები სჭირდება დამწყებ მსაჯს, რომ მაღალი დონის პროფესიონალად ჩამოყალიბდეს? ვადაჭკორიას აზრით, თეორიულ-პრაქტიკულ ცოდნასა და უნარ-ჩვევებთან ერთად, მთავარია თავდაჯერებულობა. „საკუთარ თავში დარწმუნებული უნდა იყო, კარგი ფიზიკური მომზადების გარეშე კი ეს გამორიცხებულია. დადლილობა პირდაპირ მოქმედებს ფსიქიკაზე და თამაშზე ყოველგვარ კონტროლს კარგავ. აღარაფერს ვამბობ პატიოსნებაზე, რომლის გარეშეც მსაჯის ავტორიტეტი ნულია. თუ მსაჯს ერთხელ მაინც წასცდენია ხელი ქრთამზე, ეს უმაღლესი მოედება მთელ საფეხურთო სამყაროს და მას უკვე აღარავინ დაუჭერებს, რომ უბრალოდ, შეცდომა მოუვიდა და ადგილი არ ჰქონია მიკერძოებას“.

ვადაჭკორიასთვის არ არსებობს რიგითი მატჩი, ნებისმიერი ადგილობრივი თუ საერთაშორისო შეხვედრისთვის დიდი მონდომებით ემზადება. სწავლობს გუნდების შემადგენლობებსა და თამაშის მანერას, რეგულარულად ეცნობა ფეხბურთის წესებში შესულ ცვლილებებს. წესების უკეთ სწავლას ურჩევს ქართველ ფეხბურთელებსაც, რომელთა მიმართაც ქართველი მსაჯების ნაწილი ლმობიერია, საერთაშორისო მატჩებში კი სასჯელი დანაშაულის ადეკვატურია და სწორედ ამის ბრალია ევროთასებზე გახშირებული წითელი ბარათები.

გიორგი ვადაჭკორიას მსაჯობა კიდევ შვიდი წლის განმავლობაში შეუძლია, შემდეგ კი ისევ ფეხბურთში სურს დარჩენა. საქართველოს საუკეთესო მსაჯის სამსახური ქართულ ფეხბურთს ალბათ სამომავლოდაც დასჭირდება. ■

უმაღლესი ლიგის გაგაფხული

საქართველოს 26-ე საფეხბურთო ჩემპიონატის უმაღლესი ლიგის მეორე წრეს თექვსმეტივე გუნდი განსხვავებული მომზადების დონით შეხვდა.

ვისაც ფინანსური საშუალება ჰქონდა, შეკრება თურქეთში ან ესპანეთში გაიარა, ხოლო ის კლუბები, რომელთაც ბიუჯეტში მოკრძალებული თანხა აღმოაჩნდათ, საქართველოში ვარჯიშით შემოიფარგლნენ.

ტრადიციულად, ყველაზე მეტად თბილისის „დინამო“ იაქტიურა, წარმატებულად ჩატარებული შეკრების წინ გუნდმა ახალი მთავარი მწვრთნელი წარადგინა. გია გეგუჩაძე პირველი წრის შემდეგ სლოვაკმა სპეციალისტმა იურაი იარაბეკმა შეცვალა, რომელიც თავისი

ქვეყნის პირველი წარმომადგენელია, ვისაც ოდესმე ქართული გუნდი გაუწვრთნია.

53 წლის იარაბეკმა მწვრთნელობა 2008 წელს „ბლავაში“ დაიწყო, 2009-2013 წლებში „ზლაცე მორავცეს“ ავარჯიშებდა, ხოლო 2013-2015 წლებში ტრნავას „სპარტაკს“ უძღვებოდა.

მისი ხელმძღვანელობით ტრნაველებმა სლოვაკეთის ჩემპიონატში 2013-2014 წლების სეზონში მე-3 ადგილი დაიკავეს, ხოლო 2014-2015 წლების სეზონში – მეოთხე.

იარაბეკს ქართულ ფეხბურთთან შეხება მანამდეც ჰქონდა, ოლონდ მწვრთნელის რანგში. განვრთნილმა „სპარტაკმა“ 2014-2015 წლების სეზონში ევროპა ლიგიდან „გესტაფონი“ გამოთიშა – შინ 3:0 მოუგო და სტუმრად 0:0 ითამაშა. აღსანიშნავია, რომ მაშინ გესტაფონელებს გია გეგუჩაძე ავარჯიშებდა. მიმდინარე სეზონში

„სპარტაკმა“ ევროპა ლიგის მე-3 რაუნდში გააღწია, სადაც ბერძნულ პაოკ-თან გამოვარდა.

იარაბეკის წარდგენისას „დინამოს“ პრეზიდენტმა რომან ფიფიამ აღნიშნა, რომ გეგუჩაძის წასვლის შემდეგ, მწვრთნელი სწრაფად უნდა მოეძებნათ და არჩევანი სწორედ სლოვაკზე შეაჩერეს.

თავის მხრივ, იარაბეკმა „დინამოს“ უცვლელი მიზნები გაახმაურა – საქართველოს ჩემპიონობა და ქვეყნის თავის მოგება. სლოვაკის აზრით, გუნდს ჩემპიონთა ლიგის პლეი-ოფში გასვლა შეუძლია. ყოველ შემთხვევაში, მისი მიზანი ევროთასეებზე წარმატებული გამოსვლა და ჩემპიონთა ლიგის თუ არა, ევროპა ლიგის ჯგუფში მოხვედრაა.

კლუბის სერიოზულ მიზნებზე ისიც მეტყველებს, რომ „დინამომ“ საქართველოს ეროვნული ნაკრების სამი ფეხბურთელი – მცველები ალექსანდრე ამისულაშვილი და უჩა ლობჯანიძე, ასევე, თავდამსხმელი ნიკა გელაშვილი დაიმატა. ამისულაშვილმა მიმდინარე სეზონის პირველი წრე თურქეთის „ქარშიაქაში“ გაატარა.

უჩა ლობჯანიძე ბოლო სეზონები კვიპროსის „ომონიაში“ გამოდიოდა, ხოლო გუნდი ახალ მთავარ მწვრთნელთან კონფლიქტის გამო დატოვა. ნიკა გელაშვილიც კვიპროსზე თამაშობდა, ოლონდ „პაფოსში“, სადაც მასთან ერთად კიდევ ოთხი ქართველი ირიცხებოდა.

სხვათა შორის, ამისულაშვილმა და ლობჯანიძემ პროფესიონალურ დონეზე ფეხბურთში სერიოზული ნაბიჯი თავის დროზე სწორედ „დინამოში“ გადადგეს. გელაშვილი რამდენიმე წელი „გესტაფონის“ შეტევის ლიდერი იყო, რომლის რიგებში საქართველოს ჩემპიონატი 2-ჯერ მოიგო.

2015 წლის იანვარი „დინამოსთვის“ ბარაქიანი აღმოჩნდა. საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციის მიერ ჩა-

ტარებული გამოკითხვის შემდეგ, ეროვნული ჩემპიონატის 2015 წლის საუკეთესო მწვრთნელად გია გეგუჩაძე დაასახელეს, საუკეთესო ფეხბურთელად „დინამოს“ კაპიტანი ალექსანდრე იაშვილი, ხოლო საუკეთესო ახალგაზრდა მოთამაშედ დინამოელთა ნახევარმცველი ოთარ კიტეიშვილი.

11 წლის შემდეგ, საქართველოს უმაღლეს ლიგაში რუსი საფეხბურთო სპეციალისტი კვლავ გამოჩნდა. „გურიას“ პრეზიდენტმა ზაზა ურუშაძემ მთავარ მწვრთნელად ვიქტორ დემიდოვს უხმო. ტაჭიკეთის დედაქალაქ დუშანბეში დაბადებულ დემიდოვს არც ფეხბურთი უთამაშია მაღალ დონეზე და ჯერჯერობით წარმატება არც სამწვრთნელო კარიერაში ჰქონია.

51 წლის დემიდოვი რუსეთის მეორე დივიზიონის „ვოლოჩანინში“, „ლუხოვიციში“, „გუბკინში“, ტვერის „ვოლგაში“, პირველი დივიზიონის „ტოსნოსა“ და სანკტ-პეტერბურგის „დინამოში“, ასევე, ლატვიის „დინაბურგსა“ და დაუგავპილსის „დაუგავაში“ მუშაობდა. მან 2014 წელს პრო ლიცენზია აიღო.

ჩემპიონატის პირველ ნახევარში ლანჩხუთის „გურიაში“ სამი მწვრთნელი შეიცვალა, მაგრამ გუნდის თამაში ვერცერთმა გამოასწორა. სეზონის კახი გოგიჩაიშვილმა დაიწყო, რომელიც ბადრი კვარაცხელიამ ჩაანაცვლა, ხოლო პირველი წრე გიორგი ჩხაიძემ დაასრულა.

დემიდოვამდე, ბოლო რუსი მწვრთნელი, რომელიც საქართველოში მოღვაწეობდა ანდრეი ჩერნიშოვი იყო – 2006 წელს თბილისის „დინამოს“ ხელმძღვანელობდა.

„გურია“ თბილისსა და ურევში ემზადებოდა, ხოლო დემიდოვმა იმდენი ეროვნების ფეხბურთელი გასინჯა, ერთად უმაღლესი ლიგის ყველა კლუბს რომ ეყოფოდა.

საბოლოოდ, „გურიაში“ უკრაინელი, რუსი, კოსტარიკელი და პანამელი მოთამაშეები დაიმატა. უკრაინელებსა და რუსებს საქართველოში ადრეც უთამაშიათ, მაგრამ პანამელი და კოსტარიკელი ნამდვილად სიახლეა.

ლანჩხუთურ კლუბში ახალი ამბავი ისიცაა, რომ გრიგოლეთში „გურიას“ სანვრთნელ ბაზაზე საცხოვრებელი კორპუსის რემონტი დასრულდა.

რაც შეეხება „გურიას“ საშინაო არენას, „ევერაფი შევარდნაძე“ ბალახის საფარი შეძლებისდაგვარად მოაწესრიგეს და მეორე წრეში ადგილობრივი გუნდის გარდა, საშინაო მატჩებს სხვა არავინ ჩაატარებს.

ეროვნული ჩემპიონატის ერთ-ერთმა აუტსაიდერმა „ზუგდიდმა“ უკრაინელ მწვრთნელ იური ბაკალოვს უხმო, რომელსაც კონტრაქტი მიმდინარე სეზონის ბოლომდე გაუფორმა. კლუბის დირექტორის გელა ინალიშვილის თქმით, 49 წლის უკრაინელი პირადი კონტაქტების წყალობით მიიწვიეს. რამდენად გადაარჩენს ბაკალოვი „ზუგდიდს“ უმაღლესი ლიგიდან გავარდნას, რთული სათქმელია. ყოველ შემთხვევაში, მას სამშობლოში დიდი წარმატებისთვის არ მიუღწევია. სამწვრთნელო კარიერის უმეტესი ნაწილი უკრაინელმა კიევის „არსენალში“ გაატარა, სადაც ხან მთავარი მწვრთნელი იყო, ხან კიდევ ასისტენტი.

ბაკალოვს პირობა არ დაუდია, რომ „ზუგდიდს“ ლიგაში ადგილს შეუნარჩუნებდა, მაგრამ მედიისთვის წარდგენის დროს აღნიშნა – გამოუვალი სიტუაცია არ არსებობს.

პირველ წრეში „ზუგდიდს“ ჯერ ბესიკ შეროზია თავკაცობდა, რომელიც გუნდის მიერ ნაჩვენები არადამაკმაყოფილებელი შედეგის გამო ლევან მიქაძემ შეცვალა, ხოლო ახლა გუნდის კრიზისიდან გამოყვანა ბაკალოვს ანდეს. „ზუგდიდის“ თავკაცმა გუნდში რამდენიმე ახალი ფეხბურთელი მიიყვანა.

ახალ მოსულ უცხოელ მწვრთნელებზე ვთქვით და გვერდს ვერც მათ ავუვლით, რომლებიც საქართველოში გასული წლიდან მუშაობდნენ.

წარმოშობით უკრაინელი და ბელგიის მოქალაქე ალექსანდრ შტელინი ქუთაისის „ტორპედოში“ 12-წლიანი პაუზის შემდეგ დაბრუნდა და შარშან შემოდგომაზე გიორგი დარასელია შეცვალა.

შტელინი „ტორპედოს“ თავკაცად 2002-2003 წლების სეზონში დანიშნეს, ხოლო მანამდე გუნდში ფიზ-მომზადების მწვრთნელად მუშაობდა. ფინანსური პრობლემების გამო, მან კლუბი სეზონის დასრულებამდე 3 ტურით ადრე დატოვა და სოსო ფრუიძემ შეცვალა. იმ სეზონში ქუთაისელები ჩემპიონატში მეორე ადგილზე გავიდნენ.

ქუთაისში დაბრუნებული შტელინის პირველი სიტყვები იყო, რომ გუნდში საგანგაშო მდგომარეობა დახვდა. პირველ ყოვლისა, უკრაინელი ფეხბურთელების ფიზიკური მდგომარეობით დარჩა უკმაყოფილო. სხვათა შორის, ის ფიზმომზადების სპეციალისტია და საბჭოთა კავშირის დროს კიევის „დინამოს“ ლეგენდარული მთავარი მწვრთნელის ვალერი ლობანოვსკის სამეცნიერო ჯგუფშიც შედიოდა. „ტორპედოში“ ხელმეორედ დანიშნამდე, იგი ზაპოროჟიეს „მეტალურგის“ სელექციონერი იყო.

შტელინმა ზამთარში გუნდიდან რამდენიმე გამოცდილი მოთამაშე გაუშვა, ხოლო „ტორპედო“ თურქეთში მოამზადა. ვიდრე, ქუთაისელები შევრებას გადიოდნენ, ახალი პრეზიდენტიც დანიშნეს – თემურ ჩეჩელაშვილი.

„ტორპედოს“ მეორე წრეში საშინაო არენად მარტვილის მურთაზ ხურცილავას სახელობის სტადიონის გამოყენება მოუწია, რადგან ქუთაისის სტადიონს, რომელიც რამაზ შენგელიას სახელს ატარებს, სარეველა ბალახი ეწ. „ჭანგა“ „შეესია“ და სავალალო მდგომარეობაში ჩააგდო.

„დინამოსთან“ ერთად მეორე კერძო კლუბი, რომელსაც უცხოელი მწვრთნელი ჰყავს, თბილისის „ლოკომოტივია“.

33 წლის ჟერარდ სარაგოსა მულეტიც საქართველოში 2015 წლის შემოდგომაზე დაბრუნდა. ის „ლოკომოტივს“ 2012-2013 წლებშიც წვრთნიდა, ხოლო 2014 წლის იანვრამდე ქუთაისის „ტორპედოში“ მუშაობდა. სარაგოსამ ვასილ მაისურაძე შეცვალა, რომელმაც შარშან გუნდი უმაღლეს ლიგაში გადაიყვანა.

თბილისური კლუბის ხელმეორედ განვრთნამდე, ესპანელი ყატარულ „ლესვიამი“ ლეგენდარული დანიელის მიქაელ ლაუდრუპის ერთ-ერთი ასისტენტი იყო. 2014-2015 წლების სეზონში „ლესვიამ“ ქვეყნის ჩემპიონატი მოიგო და ყატარის პრინცის სახელობის თასსაც დაეუფლა.

„ლოკომოტივმა“ ზამთრის მოსამზადებელი შევრება ესპანეთში გაიარა და საქართველოს პირობაზე სოლიდური შევსებაც მიიღო. გუნდში თბილისის „დინამოს“ ყოფილი კაპიტანი ნიკა ჭანტურია დაბრუნდა, საფრანგეთის „ბასტიადან“ კვლავ „ლოკომოტივს“ მიაშურა უკანახაზელმა ლუკა კიკაბიძემ. თბილისურ კლუბში საქართველოს ეროვნული გუნდის ფორვარდი ბაჩანა ცხადაძე ითამაშებს, რომელიც ბოლოს ალბანეთის „ფლამურტაში“ გამოდიოდა. „ლოკომოტივში“ ჩაირიცხა ბათუმის „დინამოს“ ყოფილი კაპიტანი ბორის მახარაძე.

თუ „დინამო“ საქართველოს ნაკრების წევრებით გაძლიერდა, საქართველოს მოქმედი ჩემპიონი გორის „დილა“ ეროვნული გუნდის მარცხენა მცველ გიორგი ნავალოვსკის დაემშვიდობა, რომელიც რუსეთის პირველი დივიზიონის ერთ-ერთ აუტსაიდერ ხაბაროვსკის „სკა-ენერგიაში“ გადავიდა. ამ გუნდს მიაშურა ფორვარდმა გიორგი ილურიძემ, ხოლო ნახევარმცველი გოგიტა გოგუა პავლოდარის „ირტიში“ გადავიდა.

მუნიციპალიტეტის დაფინანსებაზე მყოფ „დილას“ საქართველოს ფარგლებს გარეთ წასულ მოთამაშეებში ერთი თეთრიც არ აუღია. საკითხი მარტივად მოგვარდა. მართალია, ფეხბურთელებს კლუბთან ერთწლიანი კონტრაქტი ჰქონდათ, მაგრამ ორმხრივი შეთანხმების საფუძველზე განყვითეს და თავისუფალ აგენტებად წავიდნენ.

„დილას“ თავკაცმა უჩა სოსიაშვილმა მეორე წრის დაწყებამდე თქვა, რომ გორის საკრებულომ კლუბს მილიონი ლარი გამოუყო. მისი განმარტებით, ამ თანხიდან 400000 ლარი ბავშვთა ფეხბურთის განვითარებისთვისაა განკუთვნილი, ხოლო 480000 ლარი მწვრთნელ

-ფეხბურთელების სახელფასო დავალიანებაა, ასევე, გუნდმა თურქეთში შევრება ნასესხები თანხით გაიარა.

ზამთრის პაუზის დროს, ნამყვან ფეხბურთელს შეეღია „ცხინვალი“ – საქართველოს ახალგაზრდული ნაკრების წევრი ნიკა კაჭარავა, რომელიც პირველი წრის საუკეთესო ბომბარდირი იყო, რუსეთის პრემიერლიგის „როსტოვში“ გადავიდა.

„დილას“ მსგავსად ფული არც ცხინვალელებს მიუღიათ, რადგან ფორვარდმა კლუბთან ხელშეკრულება ორმხრივი შეთანხმების შემდეგ ნაადრევად შეწყვიტა. არადა, საშემოდგომო ეტაპის მერე, პრემიერლიგაში მე-2 ადგილზე მყოფი „როსტოვისგან“ ცხინვალელებს კაჭარავაში ალბათ, იმდენი თანხის მიღება მაინც შეეძლოთ, რომ შევრებაზე წასულიყვნენ.

ცხინვალელთა მსგავსად მე-2 წრისთვის საქართველოში მოემზადნენ ქობულეთის „შუქურა“, „სამტრედია“ და ფოთის „კოლხეთი“.

„შუქურას“ პრეზიდენტის რევაზ ჩელებაძის თქმით, მეორე წრის განახლებას ნულოვანი ბიუჯეტით შეხვდა, რადგან ადგილობრივ საკრებულოში ბიუჯეტის პროექტი ორჯერ ჩავარდა. ქობულეთელთა კაპიტანმა და საუკეთესო ბომბარდირმა გიორგი ჩელებაძემ „დილას“ მიაშურა. მეორე წრე „შუქურას“ თემურ შალაბერიძემ დააწყებინა, რომელმაც გუნდი შარშან შემოდგომაზე ჩაიბარა.

ფოთელებს ფინანსური პრობლემები სეზონის დასაწყისიდანვე ჰქონდათ და საშინაო მატჩებსაც ლანჩხუთში ატარებდნენ, რადგან „ფაზისი“ როდის გარემონტდება, რთული სათქმელია. თავის დროზე, ტენდერში გამარჯვებული შპს „ხიდის“ მფლობელი, რომელმაც „ფაზისის“ რეკონსტრუქცია საკუთარ თავზე აიღო, თანხის გაფლანგვისთვის ფინანსურმა პოლიციამ დააკავა.

ზამთარში ფოთელი ფეხბურთელები მორაგებებმა შეიფარეს და ადგილობრივ „პარკ არენას“ ხელოვნურსაფარიან სტადიონზე ვარჯიშობდნენ, რომელიც ფონდ „ქართუს“ დაფინანსებით აშენდა. მეორე წრეში კი, გელა სანაიას შეგირდები მეტოქეებს ამავე არენაზე მასპინძლობენ.

ბათუმელებს წინა სეზონის შედეგის განმეორება და ევროთასებზე მოხვედრა სურთ, მეორე წრისთვის თურქეთში მოემზადნენ. ზღვისპირელებმა ორი ბალკანელი ლეგიონერი დაიმატეს.

ბათუმის დინამოს ახალწვეულია 28 წლის სერბი თავდამსხმელი ნიკოლა კომაზევი, რომელიც ნორვეგიულ „ჰაუგესუნდში“, ბოსნიურ „სარაევოში“, სლოვენიურ „მარიბორში“ და რუმინულ „პეტროლულში“ ასპარეზობდა. მას ტაილანდურ და კორეულ კლუბებშიც უთამაშია. კომაზევი 2012-13 წლების სეზონში „მარიბორთან“ ერთად ევროპის ლიგის ჯგუფურ ეტაპზე იასპარეზა.

2005-06 წლებში მან სერბეთის 19-წლამდე ნაკრებში 4 მატჩი ჩაატარა და 1 გოლი გაიტანა.

„დინამოს“ მეორე ლეგიონერი 28 წლის მცველი მარკო მიხაილოვიჩია, რომელსაც თავის დროზე სერბულ კლუბ „ნოვი სადში“ უთამაშია. 2010 წლიდან კი, ის შვედეთის ჩემპიონატში გამოდიოდა. კერძოდ, მიხაილოვიჩი „დალკურდეს“, „უმეას“, „ბრაგეს“, „ჰამარბისა“ და „სირიანსკას“ ღირსებას იცავდა. 2014 წელს, მიხაილოვიჩმა „ჰამარბისთან“ ერთად შვედეთის რანგით პირველ ლიგაში გაიმარჯვა.

„სამტრედია“ საქართველოში ფინანსურად ერთ-ერთ წელგამართულ გუნდად მიიჩნევა და ცხადია, მოსალოდნელი იყო, რომ ზამთარში შევრებაზე საზღვარგარეთ წავიდოდა. გიორგი ცეცაძემ ახალგაზრდული ბირთვი შეინარჩუნა და პირველი წრის მსგავსად,

„სამტრედია“ სატურნირო ცხრილის ზედა ნაწილში ყოფნას აპირებს.

მეორე წრისთვის თურქეთში მოემზადნენ: საჩხერის „ჩიხურა“, მარტვილის „მერანი“, ბოლნისის „სიონი“ და „საბურთალო“. ამ სამეულიდან ყველაზე მეტად სატრანსფერო ბაზარზე მარტვილელებმა იაქტიურეს, რომლებმაც პირველი წრე ბოლო ადგილზე დაასრულეს.

სეზონის დაწყებამდე „მერანის“ პრეზიდენტმა ფრიდონ ინჯიამ ბიუჯეტი მკვეთრად შეკვეცა, რაც გუნდის გამოსვლაზე აისახა. როგორც ჩანს, ზამთარში ინჯიას გეგმები შეიცვალა და პირველ ლიგაში დაქვეითება აღარ სურს. სხვათა შორის, სეზონის დასაწყისში „მერანს“ უკრაინელი ვლადიმირ ლობასი ავარჯიშებდა, რომელმაც კლუბი უფინანსობის გამო დატოვა. მის მაგივრად კი, ბადრი კვარაცხელია დაინიშნა.

„ჩიხურა“ ბოლო წლებში ერთ-ერთი სტაბილური გუნდია, რასაც ის ფაქტი მეტყველებს, რომ გუნდს 2008 წლიდან მთავარი მწვრთნელი არ შეუცვლია და სოსო ფრუიძე უძღვება. ზამთარში „ჩიხურას“ ყველაზე ღირებული შენაძენი მცველი გიორგი რეხვიაშვილი აღმოჩნდა. მან კარიერის საუკეთესო პერიოდი სწორედ საჩხერულ კლუბში გაატარა, საიდანაც თურქეთის პირველი ლიგის „ბოლუსფორში“ მოხვდა. თუმცა, ახალ კლუბში 6 მატჩის ჩატარების შემდეგ, მძიმე ტრავმა მიიღო და წელიწადნახევარი გაუცდა.

თერჯოლის „საპოვნელამ“ პირველი წრე აუტსაიდერებში დაასრულა. მირიან გენაძე, რომლის ხელმძღვანელობით „საპოვნელა“ ორი ათეული წლის მერე შარშან უმაღლეს ლიგაში დაბრუნდა, ზვიალ ჯელაძემ შეცვალა. ზამთარში სხვადასხვა გუნდებიდან გაშვებული გამოცდილი ფეხბურთელები დაიმატა, რომლებიც საქართველოს ჩემპიონატს კარგად იცნობენ და უმაღლეს ლიგაში დარჩენას მათ ხარჯზე აპირებდა. თუმცა, ახალმა მწვრთნელმა თანადეობა დიდ ხანს ვერ შეინარჩუნა, რადგან მეორე წრის სტარტზე გუნდმა ზედიზედ სამი მატჩი წააგო და ჯელაძეც მამუკა ხუნდაძემ შეცვალა.

მასთან ერთად ნავიდნენ კლუბის დირექტორი გიორგი ლოლაძე და აღმასრულებელი დირექტორი ლაშა ალიმბარაშვილი.

მიმდინარე სეზონის ბოლომდე „საპოვნელას“ დირექტორად მირიან გენაძე დაინიშნა, რომელიც პირველ წრეში გუნდს თავკაცობდა, ხოლო მეორეში ჯელაძის თანაშემწე იყო.

„სიონმა“ პირველი წრის მერე ძირითადი ბირთვი შეინარჩუნა და ახალი ფეხბურთელებიც ბევრი არ დაუმატებია. ალბათ, ბოლნისურ კლუბში მომხდარი ერთ-ერთი ყველაზე მნიშვნელოვანი მოვლენა ისაა, რომ თამაზ სტეფანიას სახელობის სტადიონზე ელექტრონული ტაბლო დაამონტაჟეს.

„საბურთალო“ უმაღლეს ლიგაში ყველაზე ახალგაზრდა გუნდია და ზამთარში იმ გამოცდილი ფეხბურთელების რაოდენობა, რომლებიც ბევრნი ისედაც არ იყვნენ, კიდევ უფრო შეამცირა. სამაგიეროდ, თბილისელებს „ქასიმეაშადან“ 19 წლის მეკარე ოთო გოშაძე დაუბრუნდათ, რომელიც თავის დროზე თურქულ კლუბში შოთა არველაძემ წაიყვანა. „საბურთალომ“ საშინაო არენაც შეიცვალა და მშობლიური „ბენდელას“ მაგივრად, მიხეილ მესხის სათადარიგო სტადიონზე ითამაშებს, რომელიც კლუბმა იქირავა. სამტრედიაში დიდი ანგარიშით დამარცხების შემდეგ პოსტი გუნდის მთავარმა მწვრთნელმა გია ჭიბარიშვილმა დატოვა, ახალგაზრდა სპეციალისტის ნაცვლად თბილისელებს ესპანელი პაბლო მარტინი უხელმძღვანელებს, რომელიც საბურთალოელებამდე პრიმერა დივიზიონის ხეტაფეს წვრთნიდა. [2]

ჯანი ინფანტინო ფიფას ახალი პრეზიდენტი

ავტორი: ოთარ გიორგაძე

„ფიფა დღეს ასოცირდება ყველაფერთან, გარდა ფეხბურთისა,“ - ამ სიტყვების ავტორი დღეს უკვე ფიფას პრეზიდენტია. მკვეთრი განცხადება ამ მთავარი გზავნილით ჯანი ინფანტინომ ფიფას საპრეზიდენტო არჩევნებამდე ერთი დღით ადრე, ციურისში, 25 თებერვალს, საფეხბურთო ასოციაციების ხელმძღვანელებთან შეხვედრაზე გააკეთა. ჯანი ინფანტინო ციურისში ნაჩვენები შედეგის შემდეგ დიდი გამოწვევების წინაშე აღმოჩნდა. მან ფიფას, განსაკუთრებით ბოლო ათწლეულში, შელახული რეპუტაცია უნდა დაუბრუნოს, ორგანიზაციის საქმიანობა ეფექტური გახადოს და, რაც ყველაზე მთავარია, უფაში დაწყებული პროგრესი უკვე მსოფლიო ფეხბურთის მმართველ ორგანოში გააგრძელოს.

ფიფას საპრეზიდენტო არჩევნების ბოლო კვირას გამარჯვების მთავარი ფავორიტი ბაჰრეინის მოქალაქე, სალმან იბრაჰიმი იყო. იგი ამის ფეხბურთის კონფედერაციის მოქმედი ხელმძღვანელია. შეიხ სალმანს, წინასწარი ვერსიით, ყველაზე მეტი მხარდამჭერი აზიაში და აფრიკის კონტინენტზე ჰყავდა. ევროპის რჩეული კი ჯანი ინფანტინო იყო, რომელსაც ფაქტობრივად ყველა ასოციაციასთან ახლო და საქმიანი ურთიერთობა აკავშირებს. როგორც არჩევნების დღეს გაირკვა, ერთერთი გადამწყვეტი სამხრეთ ამერიკის ქვეყნების მხარდაჭერა აღმოჩნდა.

საარჩევნო პროცესში, საბოლოოდ, მონაწილეობის შესაძლებლობა ოთხ კანდიდატს მიეცა. პირველ ტურში გამარჯვებისთვის საჭირო ხმების რაოდენობა ვერცერთმა კანდიდატმა ვერ დააგროვა. ჯანი ინფანტინო - 88; სალმან იბრაჰიმი - 85; პრინცი ალი ჰუსეინი - 27; ჟერომ შამპანი - 7; პირველ ტურში ნაჩვენები ამ შედეგის გათვალისწინებით, მეორე ტურში გამარჯვებისთვის უკვე ორი კანდიდატი იბრძოდა: ჯანი ინფანტინო და სალმან იბრაჰიმი. მეორე ტურში დაფიქსირებული შედეგებით კი, ჯანის მხარდამჭერთა რიცხვი 115-მდე გაიზარდა, სალმანს კი 88 ხმა დაუგროვდა. ფიფას ახალი პრეზიდენტი ოფიციალურად ჯანი ინფანტინო გახდა. მან მთავარ კონკურენტზე 27 ხმით მეტი მიიღო, რაც საფეხბურთო სამყაროსთვისაც მოულოდნელი იყო.

„წარმოუდგენელი გრძნობაა, საოცარი გზა გავიარე და არაჩვეულებრივ ხალხს შევხვდი, რომლებიც ფეხბურთით ცხოვრობენ. ისინი ნამდვილად იმსახურებენ ფიფას მხარდაჭერას და მინდა, რომ ყველამ ერთად დავინყოთ ახალი ერა. ჩვენ უნდა გავატაროთ რეფორმები და ორგანიზაციას პატივისცემა დაუბრუნოთ. ჩვენ ყველა ფეხბურთის გარშემო უნდა გავერთიანდეთ. თქვენ ყველა იამაყებთ ორგანიზაციით, რომელსაც ფიფას უწოდებენ“, - ამ სიტყვებით მიმართა საფეხბურთო სამყაროს ჯანი ინფანტინომ გამარჯვების შემდეგ.

45 წლის ჯანი ინფანტინოს სურვილია, მსოფლიო ჩემპიონატის მონაწილე ნაკრებების რაოდენობა 32-დან 40-მდე გაიზარდოს; უფრო მეტი ფინანსური მხარდაჭერა მიიღონ ქვეყნებმა მისი ორგანიზაციისგან ფეხბურთის განვითარებისთვის და, შესაბამისად, მსოფლიო თასის მასპინძლობის უფლება პარალელურად რამდენიმე ქვეყანას გადაუნაწილონ, თუმცა ამ ბოლო დაპირების განხორციელება სავარაუდოდ, მხოლოდ 2026 წლიდან იქნება შესაძლებელი. ჯანი ინფანტინო საქართველოს დიდი ხნის მეგობარია და თბილისში უკვე ორჯერ იმყოფებოდა. პირველად 2013 წელს, როდესაც სპორტის სასახლეში ფუტსალის ოთხთა ფინალი ჩატარდა და მეორედ 2015 წლის 11 აგვისტოს, უფას სუპერთასზე. ჯანი ინფანტინოს ახლო მეგობრული და საქმიანი ურთიერთობა აკავშირებდა ტრაგიკულად გარდაცვლილ დავით პეტრიაშვილთან, რომელთან ერთადაც უფაში სხვადასხვა მიმართულებით მუშაობდა. საქართველო ფიფას წინა საარჩევნო მართონში იმ ქვეყნებს შორის იყო, რომელიც ჯანი ინფანტინოს კანდიდატურის ოფიციალური წარმდგენი გახდა.

ფეხბურთის ფედერაციის პრეზიდენტი, ლევან კობიაშვილი კი ინფანტინოს საარჩევნო კამპანიაში აქტიურად იყო ჩართული. „ფიფას საპრეზიდენტო არჩევნებში მომხდარი ცვლილება მსოფლიო ფეხბურთისთვის მნიშვნელოვანი იყო. პრეზიდენტად ავირჩიეთ ადამიანი, რომელსაც უფაში მუშაობისას უდიდესი წარმატება ჰქონდა თავის საქმიანობაში. ორმაგად სასიხარულოა, რომ გაიმარჯვა კანდიდატმა, რომელიც საქართველოს მხარს უჭერდა. წლების განმავლობაში უფა მხარს უჭერდა საქართველოს და იმედი მაქვს, ფიფაც ანალოგიურად დაგვიჭერს მხარს ახალ ხელმძღვანელობასთან ერთად“, - ეს ლევან კობიაშვილის სიტყვებია.

ფიფას ახალმა პრეზიდენტმა კი გარკვეულ კომფორტულ მიმართულებებზე უარი თქვა. უკვე ცნობილია, რომ ჯანი ინფანტინო განსაკუთრებული შემთხვევების გარდა პირადი თვითმფრინავით არ ისარგებლებს. თუმცა, სავარაუდოდ ზაფხულიდან, ინფანტინო მსოფლიო ტურნეს დაიწყებს იმ ქვეყნებში, სადაც მასშტაბური საფეხბურთო პროექტების განხორციელება იგეგმება და იმ ქვეყნებში, რომლებიც მას მხარს უჭერდნენ. მოლოდინი უკვე მრავალ ქვეყანაში არსებობს. ჯერჯერობით უცნობია კონკრეტული თარიღი, თუ როდის ჩამოვა უკვე მესამედ ჯანი ინფანტინო საქართველოში, თუმცა წარმოშობით იტალიელი, ფიფას პრეზიდენტის სტატუსით, მეგობარ ქვეყანას პირველად ესტუმრება. [2]

ეროვნულ ნაკრებს ახალი გენერალური სკონსორი ჰყავს

ავტორი: კახა შალამბერიძე

საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციასა და ვითიბი ბანკს შორის შედგა შეთანხმება, რომლის თანახმადაც, ბანკი ეროვნული ნაკრების გენერალური სკონსორი გახდა.

ხელშეკრულება ორწლიან სპონსორულ ურთიერთობას ითვალისწინებს და შეთანხმების თანახმად, ფიქსირებული თანხის გარდა, კონტრაქტში გათვალისწინებულია დამატებითი თანხაც, რომელიც განისაზღვრება მსოფლიოს ჩემპიონატის შესარჩევში საქართველოს ნაკრების მიერ დაგროვილი ქულების მიხედვით.

„მინდა, მაღლობა გადავუხადო ჩვენს ახალ პარტნიორს. ბანკს, რომელიც დღეიდან საქართველოს ეროვნული ნაკრების მხარდამჭერი იქნება. ჩვენთვის დიდი პატივია წარმატებულ კომპანიასთან თანამშრომლობა, რომელსაც აქვს სურვილი, საკუთარი წვლილი შეიტანოს ფეხბურთის დაფინანსებაში. ფეხბურთში კერძო სექტორის ჩართულობა ძალიან მნიშვნელოვანია და იმედია, ეს ურთიერთობა წარმატებული იქნება როგორც ეროვნული ნაკრებისთვის,

ასევე ჩვენი პარტნიორი კომპანიისთვის“ – განაცხადა საქართველოს ფეხბურთის ფედერაციის პრეზიდენტმა ლევან კობიაშვილმა.

სასტუმრო “თბილისი მარიოტში” გამართულ ღონისძიებას საქართველოს სპორტისა და ახალგაზრდობის საქმეთა მინისტრი ტარიელ ხეჩიკაშვილი, ვითიბი ბანკისა და ფეხბურთის ფედერაციის წარმომადგენლები და ვეტერანი ფეხბურთელები ესწრებოდნენ.

ვითიბი ბანკის გენერალური დირექტორის, არჩილ კონცელიძის განცხადებით, დღეს ყველა თანხმდება, რომ ფეხბურთს ქვეყნის და საზოგადოების მხარდაჭერა ესაჭიროება და ამას ფეხბურთის განვითარების სახელმწიფო პროგრამაც ადასტურებს.

„დღეს ძალიან მნიშვნელოვან პარტნიორობას ჩაეყარა საფუძველი. მოხარულნი ვართ, რომ ვითიბი ბანკის სპონსორულ პროექტებს საქართველოს ფეხბურთის ეროვნული ნაკრები შეემატა. ქართული ფეხბურთის მდიდარი ტრადიციები ჩვენთვის, როგორც ყველა ქართველისთვის, ეროვნული სიამაყის და მიღწევების სიმბოლოდ იქცა, ბევრისთვის მისი სიყვარული ბავშვობიდან იწყება და მთელი ცხოვრების განმავლობაში მიყვება. ვითიბი ბანკის მიერ ფეხბურთის მხარდაჭერა ითვალისწინებს ეროვნული ნაკრების, ფეხბურთის პოპულარიზაციის, ბავშვთა და მინი-ფეხბურთის განვითარებას. ამის გარდა, ნაკრების შედეგებზე ორიენტირებული დამატებითი დაფინანსებაც არის გათვალისწინებული. ვიმედოვნებთ, რომ ვითიბი ბანკის მხარდაჭერა დიდი წარმატების დასაწყისი გახდება“ – განაცხადა არჩილ კონცელიძემ. 📌

 Support Georgian Sport

+ (995) 32 224-24-24
www.vtb.ge

